

ABRAHAM MERRITT

CORABIA ZEIȚEI ISHTAR

BLOCUL DE PIATRĂ DIN BABILON.

JOHN KENTON privea fix blocul mare de piatră. Era puțin nedumerit și vag tulburat. Ciudat, gândea el, într-adevăr ciudat: toată neliniștea lui, toate năzuințele neformulate, toată nefericirea ce-l bântuia păreau să se îndrepte spre acesta. De parcă blocul le atrăgea ca un magnet din piatră... Exista, oare, și o promisiune ascunsă în această focalizare?

Se mișcă nerăbdător și scoase din nou scrisoarea lui Forsyth. Primise cu trei zile în urmă mesajul bătrânului arheolog care, datorită averii lui Kenton, cernea – pentru a afla secrete pierdute în negura vremii – praful a ceea ce fusese cândva atotputernicul Babilon.

Kenton își dorise și plănuise cu înfocare să participe la această expediție. Toată viața simțise că trecutul îl cheamă și răspunsese mereu acestei chemări. Călătorise prin locuri uitate; dormise în vetrele unor civilizații de care nu-și mai amintea nimeni, ale unor imperii moarte și ale unor orașe părăsite. Lăsase dragostea, toți anii aceia, să treacă pe lângă el. Se înfiorase mai degrabă în fața poveștilor de dragoste fantomatice decât a celor reale. Studios, pe jumătate ascet, chiar dacă nu știa nimic din învățăturile inimii, înmagazinase însă alte feluri de cunoștințe, și era suficient de pregătit pentru a-i face pe savanți să-i asculte părerile cu respect.

Dar, chiar în ajunul plecării, America intrase în războiul mondial... Iar Kenton trebuise să accepte ca Forsyth să plece fără el... A urmat apoi o școală militară, a luptat pe front și a fost rănit în pădurea Belleau, a fost reformat și trimis acasă. Se întorsese chinuit de coșmaruri neliniștitoare. Atitudinea sa față de viață, ca și a altor mii de oameni, se schimbase profund.

Lumea pe care o cunoscuse îi devenise indiferentă și nu știa unde s-o găsească pe aceea în care ar fi putut fi fericit. Nici măcar n-ar fi fost în stare să-și închipuie cum ar fi trebuit să arate o asemenea lume... Războiul schimbase prezentul, îl transformase în nisipuri mișcătoare. Mai mult, distrusese acea punte spre trecut pe care până atunci se bucurase s-o străbată.

Ceva din scrisoarea lui Forsyth reactivase un interes pe care-l crezuse mort, evocase spectrul unei treceri, cândva familiare, între trecut și prezent. Trezise în el eco-ul unei voci îndepărtate, slabe, care-l chema, cerându-i vechiului său eu să se trezească – să se trezească și să se păzească!

Și, cu o oarecare mirare, se surprinsese așteptând cu nerăbdare sosirea obiectului pe care i-l anunțase scrisoarea.

Blocul de piatră din Babilon trecuse prin vamă în după-amiaza aceea. Singur, cu o curiozitate care era mai degrabă nerăbdare, deschisese lada. Cuibărit în ea, printre ghemotoace de bumbac și împletitură de trestie ușoară, se afla blocul mare de piatră. Piatră? Atunci de ce era atât de ușor?

Își puse din nou această întrebare, în timp ce-l privea. Oglinda mare, din capătul camerei, îi reflecta imaginea îngândurată. Era un bărbat subțire, puțin peste înălțimea medie, cu figură tăioasă, smeadă, cu nas acvilin, cu ochi de un albastru-deschis, ușor depărtați, și bărbie ascuțită, cu gropiță.

În colțurile buzelor puternice și în profunzimea ochilor clari se vedeau un strop de amărăciune și o deziluzie obosită – semne ale războiului. Așa arăta John Kenton în oglinda cea mare, în noaptea dinaintea mării sale aventuri.

Mai citi o dată scrisoarea pe care i-o expediase Forsyth:

Îți trimit acest bloc pentru că-l menționează pe Sargon din Akkad, fiind una dintre puținele descoperiri care se referă la acest rege. Inscripția e neobișnuită din multe puncte de vedere. Sincer vorbind, n-am fost capabil să-i deslușesc înțelesul. Sper să te distreze pe perioada convalescenței. Având atât timp liber la dispoziție, poate vei reuși să descoperi ceea ce eu, prins în treburile zilnice, nu sunt în stare...

În inscripție apare mereu numele lui Ishtar, Zeița-Mamă, Zeița Dragostei și, totodată, Zeița Războiului, a Mâniei și a Răzbunării. Am interpretat caracterele ca referindu-se îndeosebi la aceste din urmă atribute ale ei. Numele lui Nabu, Zeul babilonian al Înțelepciunii, e pomenit de mai multe ori, dar textul și fragmentele respective sunt atât de mutilate încât, în afară de cuvinte izolate care par să aibă sens, referirile la Nabu sunt indescifrabile. Numele lui Nergal, Zeul asirian al Lumii Subpământene, apare des, dar și în acest caz textul e greu de reconstituit. Cel puțin pentru mine, care dispun de atât de puțin timp.

Mai sunt specificate și alte nume: Zarpanit, o femeie, și Alusar, un bărbat. În Pantheonul babilonian, după cum știi, Zarpanit sau Sarpanit era soția Zeului Bel-Merodach, și reprezenta una dintre formele inferioare ale lui Ishtar. Dar, în lipsa unor anumite caractere, cred că această Zarpanit, pomenită în text, era o femeie obișnuită, probabil o preoteasă a Zeiței.

Întrucât numele lui Alusar apare întotdeauna alături de cel al lui Nergal, presupun că era un preot al acestei zeități din cale-afară de sumbre.

Am găsit blocul în movila numită 'Amran, chiar la sud de Qser, „palatul” lui Nabopolassar. Există dovezi că movila 'Amran este locul în care s-a aflat E-Sagilla, Ziguratul sau templul în trepte, Casa Zeului în Babilon. Obiectul trebuie să fi reprezentat ceva deosebit de respectat, ceea ce îmi explică faptul că a fost salvat în momentul distrugerii orașului Sennacherib, iar apoi plasat în templul reconstruit.

Kenton împături scrisoarea, măsurând din ochi blocul. Părea lung de aproximativ patru picioare¹, înalt de patru și lat de trei. Era de un galben șters, împovărat de secole, ca de un veșmânt doar pe jumătate vizibil. Avea suprafața zgâriată și ciobită. La început, fusese cu siguranță netedă și lustruită ca porțelanul. Pe sub crăpături și denivelări, se înșirau inscripțiile. Când dedesubt, când deasupra, ca niște paie uscate într-o baltă galbenă, înghețată.

Puse mâna pe el. Materialul era înșelător, nici piatră, nici lutul ars al unei epoci familiare. Era un amestec necunoscut. Semăna cu un ciment din fildeș, amestecat cu praf de perle, compact și cu o granulație fină, cu străluciri mărunte țâșnind din galbenul spălăcit.

Kenton începu să studieze inscripțiile cuneiforme arhaice. Foarte vechi... Aici figurau numele lui Zarpanit și Alusar, simbolurile arcuite ale lui Ishtar Cea Slăvită, ale lui Nergal Cel Întunecat, ale lui Nabu Cel Albastru, Dăruitorul de Înțelepciune. Se repetau de multe, multe ori. Și, peste tot, semnul de avertisment, menționat iar și iar, legat întotdeauna de numele lui Nabu.

Curios, gândi el, cât de înșelătoare se dovedeau inscripțiile! Ciudate, desigur, dar, în afară de asta, parcă între ele și el atârna un voal... ca și cum, chiar în momentul în care era pe cale de a le înțelege, țâșnea ceva în afară, tulburându-i mintea...

Acum, Kenton deveni conștient de o aromă ce se revărsa spre el, o aromă vagă și mângâietoare, melancolică și hoinară. Parcă niște suflete de flori împletite își rătăciseră calea... Parfumul ei, dulce și ademenitor, straniu, ciudat avea ceva care-i schimba ritmul vieții conform acestui puls străin. Se sprijini de bloc. Vârtejurile parfumate se roteau în jurul lui, agățându-se de el ca niște mâini micuțe. Spirale înmiresmate de arome care rugau, care implorau, încet, cu patimă...

Care pledau pentru a fi eliberate!

Îl cuprinse un val de nerăbdare. Se ridică. Aroma nu era altceva decât un parfum amestecat în substanța blocului, care devenise perceptibilă în camera închisă. Ce aiureală visa? Lovi puternic blocul cu pumnul.

Blocul răspunse loviturii!

Șoptea! Șoapta deveni mai puternică. Tot mai puternică, cu intonații de clopot acoperit, de clopoței de jad amuțiți în adâncime... Deveni din ce în ce mai puternică, mai vibrantă. Apoi, șoapta încetă, ajungând doar o armonie înaltă, dulce... Suna din ce în ce mai clar, tot mai aproape, răsunând prin tunelele nesfârșite ale timpului...

Un trosnet strident sfârtecă armonia, făcând-o să tacă.

Blocul se despică. Prin spărtură pulsa o radiație ca din perle trandafirii, iar în ea vibrau valuri de aromă. Însă fără să mai ceară, să mai cerșească, să mai implore!

Jubilând! Triumfând!

Era ceva în interiorul blocului! Ceva închis acolo de pe vremea în care domnise Sargon din Akkad, cu șaizeci de secole în urmă!

Kenton vru să sune servitorii, dar se opri, cuprins de un soi de gelozie. Izbucnirea strălucitoare din bloc era mai mult decât strălucirea unei bijuterii. Se manifesta ca respirația vie a unei zeițe ce sfărâmă un giulgiu de piatră.

Să-i lase și pe alții să descopere ce se ascundea înăuntru?

Nu!

Fugi din cameră și se întoarse repede cu sculele necesare pentru a elibera acea minune scânteietoare, înmormântată acolo vreme de șaizeci de secole.

ELIBERAREA CORĂBIEI.

MATERIALUL deosebit de dur și de dens din care era făcut blocul îi rezista. Parcă lupta cu oțelul. Cioplea roca, bucată cu bucată, săpând de-a lungul marginii crăpăturii prin care izvora radiația întemnițată.

Brusc, blocul tremură, ca o ființă vie. Se auziră din nou clopoțeli din jad. Zăngăniră strident, apoi se întoarseră și fugiră înapoi, prin coridoarele timpului...

Sunetul deveni din ce în ce mai slab. Amuți. Iar când amuți, blocul se năruie, se dezintegrează, deveni un nor învârtit de praf scânteietor, ce se așeza încet.

Din norul acela se ridica aroma străină, necunoscută. Îl cuprinse pe Kenton, se agăță de el. O clipă, norul se roti, ca un vârtej de ceață strălucitoare, apoi dispăru, ca o cortină trasă.

Pe podea, în locul în care fusese blocul, se afla o corabie! O navă-bijuterie, un lucru încântător, o navă pe care djinii2 lui Aladin ar fi putut-o construi pentru ca o prințesă a zânelor să navigheze pe mări vrăjite...

Plutea pe un suport de valuri mici, dantelate, fragile și delicate, cioplite în turcoază, cu creste din cristal de stâncă lăptos. Avea trei picioare de la proră la pupă, iar carena, din cristal lăptos, lumina slab. Prora avea forma unui iatagan subțire, încovoiat. Sub capătul curbat se afla o cabină, ai cărei pereți dinspre mare erau formați, ca la galioane, din partea ridicată a pupei și a tribordului carenei.

Acolo unde carena se înălța pentru a forma cabina, o flacără slabă, roșie, încălzea cristalul cețos, devenind mai intensă pe măsură ce peretele se înălța. Sclipea într-o iradiere trandafirie, ce transforma cabina într-o bijuterie uriașă...

În centrul corăbiei, ocupând mai mult de o treime din lungime, se găsea o adâncitură: cala. Pe marginea ei, de la proră se scurgea o punte din fildeș galben-roșcat, ca o lună nouă într-o noapte de primăvară. Puntea ce pornea de la pupă era din marmură neagră. La capătul ei exista o altă cabină, mai mică decât cea de la proră, turtită și neagră ca abanosul. Cele două punți se întindeau de fiecare parte a calei, ca două platforme late. Puntea de fildeș o întâlnea pe cea de marmură neagră chiar în centrul corăbiei, sugerând în mod straniu o înfruntare de forțe dușmane.

Nu se contopeau, se terminau brusc, margine lângă margine, ostile. Din cală se ridica un catarg înalt, care se îngusta spre vârf, verde ca miezul tăiat al unui smarald imens. De el era prinsă o pânză mare, în culorile curcubeului, ca o coadă de păun, umflată parcă de o briză cioplită, licărind ca o mătase transformată în opal. De catarg și de vergi atârneau straiuri răsucite din aur mat.

De fiecare parte, câte o bancă pentru șapte vâsle mari, cu lamele stacojii vârâte adânc în azurul cu creste albe al valurilor. De prora navei cădeau grele lanțuri de aur, iar la cârmă se legănau lanțuri din marmură neagră.

Nava-bijuterie avea și echipaj. De ce, se mira Kenton, nu văzuse mai devreme siluetele mărunte?

Parcă răsăriseră deodată pe punte. Una abia ieșise din cabina trandafirie, rămânând cu mâna întinsă, pentru a închide ușa în urma ei. O femeie. Pe puntea de fildeș, alte trei femei stăteau ghemuite, cu capul plecat. Două strângeau în brațe harpe, iar a treia un fluier dublu. Figurine mărunte, înalte doar de două degete.

Jucării!

Nu-i plăcea faptul că nu le putea distinge fețele, nici detaliile hainelor. Jucăriile erau nedefinite, estompate, de parcă ar fi fost acoperite cu un voal. Un voal ca acela care făcuse obscure inscripțiile cuneiforme...

Se gândi că această estompare se datora, probabil, ochilor săi. Eliberarea corăbiei nu fusese o treabă ușoară. Ceruse o atenție deosebită și, mai mult ca sigur, ochii îi obosiseră...

Sau, poate, iradierea de culoarea perlei trandafirii a carenei îl zăpăcise...

Kenton privi în jos, spre cârma întunecată. Perplexitatea sa neliniștită, apăsătoare, se aprofunda. Putea să jure că puntea cea neagră fusese goală! Acum, patru spiriduși se înghesuiau lângă cală!

Încercă să-l apuce pe unul dintre ei. Nu reuși să-l miște, părea a fi o parte a punții. Încercă metodic să ridice fiecare jucărie, cu același rezultat.

Privi apoi în cală. Și acolo erau figurine: vâslași. Mulți. Câte doi la fiecare vâslă – unul în picioare, celălalt așezat. În total douăzeci și opt, toți în lanțuri.

Un detaliu al prorei îl șocă. Cum de putuse ignora atâtea detalii? Figurinele apăruseră parcă din senin!

Lângă cabină, pe o terasă, erau copaci pitici, înfloriți cu sute de bijuterii strălucitoare. De-a lungul terasei își făcuseră cuib o grămadă de păsări, iar în ramurile împodobite cu bijuterii își făcuseră adăpost altele. Păsări albe, cu ciocuri de rubin și picioare stacojii, cu ochi rubinii, strălucitori. Ce puteau fi? Porumbei, bineînțeles!

Porumbeii Zeiței Ishtar.

Iar asta... asta...

Asta este Corabia lui Ishtar!

Îl cuprinse uimirea. De unde-i venise o asemenea idee? De unde știa el despre Corabia lui Ishtar?

Ceața din jurul jucăriilor devenea tot mai deasă. Mai mult ca sigur că-i obosiseră ochii... Ar trebui să se culce un pic... Se duse la ușă, se asigură că-i încuiată, apoi se întoarse.

Toată partea camerei din jurul corăbiei era plină de o ceață argintie, strălucitoare, care se îngroșa repede, chiar în timp ce-o privea.

Când ceața îl atinse, îl acoperi, corabia se răsuci, se balansă și repede, în ritmul îngroșării acelor aburi, începu să crească!

Surprinse o mișcare pe punte. Figurinele, păsările se mișcau!

Vâslele se mișcau, treceau prin apă!

Carena strălucitoare se deplasa repede, ducând siluetele mișcătoare până ce nu se mai văzura.

În jurul lui era un țipăt, ca un amestec de furtuni, vuietul a miliarde de tornade, un haos asurzitor, de parcă peste el s-ar fi abătut torentul puternic al vânturilor ce aleargă printre stele. Camera părea că se destramă în mii de fragmente, că se dizolvă...

Kenton avu o imagine fugară, rapidă, incredibilă, a cerului plin de zgârie-nori din New York dispărând sub năvala unui albastru vast, o mare ale cărei talazuri uriașe, înspumate, se repezeau asupra lui, îl acopereau!

Pe moment, turnuri și clădiri se împotriviră potopului, ca niște imagini de pe un ecran...

Apoi dispărură.

În jurul lui Kenton alerga oceanul albastru, incredibil...

În zgomotul groaznic se auzi clar bătaia unui clopot. O dată, de două ori... Era pendula sa, care bătea ora șase. Începu și a treia bătaie, dar se opri, de parcă ar fi fost tăiată în două.

Podeaua solidă pe care stătea se topi. O clipă, rămase suspendat în spațiu. În fața lui se vedea carena corăbiei. Prora, ca o semilună, se apropie de el, apoi se prăbuși, când nava căzu în valea dintre valuri.

Urlând, țipând, vocile furtunii al cărei suflu îl auzea, dar nu-l simțea, încetară brusc.

Prora în formă de semilună se mișca sub el, iar puntea de fildeș scânteia la câteva picioare...

Kenton se prăbuși!

Ca și cum ar fi vrut să-l primească, puntea se ridică. Simți un șoc ce-l ameți, o durere puternică în cap. Așchii de lumină lăsau urme în întunericul care acoperise și corabia, și marea...

Apoi rămase doar întunericul...

PRIMA AVENTURĂ.

KENTON asculta șoapta ușoară, insinuantă, continuă. Ca spargerea unor valuri mărunte. Sunetul era pretutindeni. Un susur murmurat, crescând permanent, tot mai insistent. O lumină îl izbi prin pleoapele strânse. Simți o mișcare sub el, o ridicare și o coborâre ușoară, legănată. Deschise ochii.

Se afla pe corabie, pe punte, cu capul rezemat de parapet, iar în fața lui, catargul care ieșea din cală. În cală se vedeau bărbați trăgând la niște vâsle mari. Catargul, ce părea a fi din lemn acoperit cu un lac transparent, de culoarea smaraldului, îi trezea amintiri difuze.

Să-l mai fi văzut undeva?

Privirea i se furișă spre catargul de care atârna o pânză lată. O pânză din mătase de culoarea opalului, umflată de suflul unei brize parfumate. Deasupra ei, cerul, ca o ceață de argint...

Kenton auzi o voce de fată, ușoară și plăcută. Se ridică, amețit. În dreapta se vedea o cabină cuibărită sub vârful curbat al prorei în formă de seceră. Strălucea trandafiriu. În jurul ei, un balcon. Pomi mărunți înfloreau în balconul acela, iar păsări albe, cu picioare și ciocuri stacojii, muiate parcă în vin din rubine, zburau sau fâlfâiau din aripi printre ramuri.

Deodată, și-a amintit de blocul de piatră din Babilon, de nava de vis pe care o eliberase din el. Îndată după această amintire veni înțelegerea, șovăitoare, de necrezut...

Era pe corabia aceea, pe Corabia lui Ishtar!

Vocea fetei se auzi din nou. Îi răspunse o alta, de o tonalitate adâncă, aurie, în ale cărei note lichide, guturale, vibra o autoritate blândă. Privirea îi alunecă pe urmele sunetului auriu, trecu peste cele trei femei îngenunchiate în fața izvorului acesteia, se opri pe o figură și rămase acolo.

Niciodată nu văzuse o asemenea femeie!

Înaltă, mlădioasă ca o salcie, subțire ca o flacără, se uita în direcția lui. Ochii ei larg-deschiși, apropiați de sprâncenele drepte, de un negru pur, erau verzi ca apa mărilor tropicale, ca adâncul văilor împădurite. Și, la fel ca marea, ca pădurea, plini de umbre mișcătoare, misterioase. Avea capul mic, cu trăsături fine, gura roșie, ușor senzuală, iar în scobitura gâtului o gropiță, o cupă pentru sărutări, goală, dar dornică de a fi umplută.

Deasupra sprâncenelor purta o semilună de argint, subțire ca o lună nouă. Peste fiecare corn al semilunii curgea un șuvoi de păr auriu, încadrând figura frumoasă, scurgându-se în jos, peste pieptul gol, înalt, căzând în cârlionți peste picioarele încălțate în sandale. Perle pale și geme trandafirii străluceau în valurile roșii-aurii, ca picături de rouă împietrite.

Kenton nu-și putea da seama dacă era fecioară sau femeie. Pentru că părea tânără ca primăvara, dar înțeleaptă ca toamna. Primăvara unui Botticelli antic, dar în același timp și Mona Lisa. Poate fecioară în trup, dar nu și în suflet...

Îi urmări privirea batjocoritoare, îndreptată spre ușa cabinei negre, în fața căreia stătea un bărbat. Mai înalt cu un cap decât Kenton, solid, se uita spre femeie cu ochi de un cenușiu-deschis, fără să clipească, plini de o amenințare sumbră, de o răutate nepăsătoare. Avea fața rasă, palidă, grosolană și plină de cruzime. Deși masiv, înfățișarea lui sugera un șarpe, iar în ochii săi se ghicea o corcitură de lup și șarpe. Capul uriaș, turtit, era ras. Nasul mare, acvilin, și de pe umeri îi cădea o robă neagră, învăluindu-l până la glezne.

În spatele lui stăteau alți trei bărbați, tot cu capetele rase. Doi păreau la fel de calmi ca el, la fel de ucigători, purtând fiecare câte un corn din bronz, în formă de ghioc.

Ochii lui Kenton zăboviră fascinați asupra celui de-al treilea bărbat. Bărbia lui ascuțită se rezema de o tobă mare, ale cărei părți laterale străluceau, acoperite de pielea diamantată a unui piton regal. Stătea ghemuit, cu pieptul enorm gol, noduros, strâmb, dar teribil de puternic. Brațele lui, ca de maimuță, încolăceau toba în formă de butoi. Ca niște păianjeni uriași, degetele-i lungi se sprijineau cu vârfurile pe membrana tobei.

Lui Kenton îi atrase atenția figura bărbatului. Batjocoritoare, ironică, fără răutatea concentrată a celorlalți. Gura lui mare, ca de broască, avea pe buzele-i groase un zâmbet plin de umor. Ochii adânci, de un negru sclipitor, priveau femeia cu o admirație sinceră. De lobii urechilor clăpăuge îi atârnav discuri de marmură neagră.

Kenton simți o văpaie scurtă de prietenie pentru încarnarea aceea ghemuită a urâteniei unui satir.

Femeia păși încet spre Kenton. Când se opri, putea să întindă mâna și s-o atingă. Dar părea că nu-l vede! Într-adevăr, aceasta constituia o parte a ciudățeniei primei sale aventuri pe corabie: nimeni nu-l băga în seamă, nimeni nu părea să aibă habar că-i acolo!

— Hei, Klaneth, strigă femeia. Vierme al ciumei! Am auzit glasul lui Ishtar! Se apropie! Ești gata să-i arăți respectul cuvenit, vierme al lui Nergal?

O sclipire de ură trecu pe fața palidă, ca un val mărunț venit din iad.

— Casa Zeiței e plină de lumină, Sharane, răspunse bărbatul cu o voce groasă și moartă, respingătoare într-un fel. Dar spune-mi, prostituată de templu, nu vezi că în urma mea s-a îngroșat umbra Stăpânului meu Înspăimântător?

Kenton văzu acum că din templul trandafiriu pulsa o lumină, mai puternică, tot mai puternică, ca o lună de ceară într-o perlă gigantică, în timp ce bezna se răspândea ca un nor de furtună, învăluind cabina neagră!

— Da, răspunse ironic femeia, Zeița vine! Iar Stăpânul tău Întunecat se grăbește s-o întâmpine! Dar de ce te bucuri? Ea îmi dă puteri de zece mii de ori mai mari! Iar tu ce ești, Klaneth? Doar un canal prin care curge gunoiul pe care-l adori drept Nergal!

Auzind aceste cuvinte, cei doi preoți cu cornuri înaintară, gesticulând și împrôșcând femeia cu injurii. Figura albă, crudă a lui Klaneth devenise mai cenușie, mai plină de ură. Își ridică mâinile împreunate, iar din gura lui plină de spumă ieși un șuierat înfricoșător.

Un vânt brusc izbi corabia, de parcă ar fi palmuit-o, aplecând-o într-o rână. Porumbeii scoaseră o furtună de țipete și zburară ca un norișor alb, perlat cu stacojiu. Se rotiră în jurul femeii. Aceasta făcu repede trei pași înapoi.

Brațele de maimuță ale toboșarului cu gură de broască se descleștară, degetele-i păienjenești apăsară membrana tobei de șarpe. Întunericul se îngroșa în jurul lui, îl ascundea, îl acoperea ca o mantie, o dată cu toată partea dinspre cârmă a corăbiei.

Kenton simțea prezențe uriașe cuprinzând corabia, simțea îngrămădirea unor puteri cumplite, necunoscute. Se ghemui și se strânse lângă parapet. De pe puntea de fildeș se auzi un trâmbițat auriu, provocator, neomenesc. Kenton întoarse capul, iar părul i se zbârli!

Acolo unde stătuse femeia, nu mai era o femeie!

În fața cabinei trandafirii apăruse o sferă mare, o sferă ca luna plină, dar nu albă și rece ca luna, ci o sferă vie, plină de o căldură pulsând trandafiriu! Își revărsa peste corabie razele ei vii și, scăldându-se în ele, femeia se arătă din nou, uriașă! Prin pleoapele coborâte, ochii ei minunați îi străluceau! Kenton i-a văzut bine, ochi grei ca jadul, încinși de furie, strălucind prin pleoape de parcă acestea ar fi fost un voal subțire!

Iar semiluna delicată de deasupra sprâncenelor femeii lucea ca o lună nouă, adevărată. Toată masa de păr roșu-auriu se zbătea și se răsucea, iar din ea izvora un nor de pietre iuți, în timp ce se învârtejea ca o flamură în vârtoarea bățăliilor. În jurul semilunei strălucitoare se rotea stolul de porumbei, aripi de zăpadă loveau, ciocuri roșii, deschise, țipau.

Tunetul tobei de șarpe mugea prin întuneric: „Ai-ai-i!”

Din silueta încoronată cu semiluna izbucni un strigăt ca vuietul jubilând al vântului abia trezit al primăverii, care țipa peste talazurile împodobite cu brazii ale munților. Îi răspunse un alt bubuit de tobă, ce opunea rezistență și amenința. Întunericul se subție. Apăru o siluetă, acoperită pe jumătate de un voal. Fără trup, plutind în umbră. Era figura lui Klaneth, și totuși nu mai era, așa după cum silueta pe care o înfrunta nu mai era Sharane. Ochii spălăciți nu mai aveau pupile, deveniseră două izvoare de flăcări albe din iad. Pe fruntea lui se întronase răul fără vârstă. O clipă, figura șovăi, ieșind din întuneric. Apoi umbra căzu peste ea, o acoperi.

Kenton văzu că umbra atârna acum ca o cortină pe liniile unde puntea neagră întâlnea puntea de fildeș, iar el însuși stătea la un yard³ de linia ce tăia nava în două. Mai văzu că strălucirea sferei lovi în perdeaua aceea, făcând în ea un cerc mare, ca o pânză toarsă din raze de lună trandafirii. Iar umbra împingea pânza strălucitoare, încercând s-o sfâșie.

Deodată, de pe puntea neagră, tunetul tobei din șarpe își dublă ritmul. Cornurile din bronz țipară. Tunetul tobei și mugetul cornurilor se amestecară și deveniră un singur lucru, pulsul lui Abbadon⁴, Bârlogul Celor Blestemați vibrând în țipătul Abisului. Hrăneau umbra, o întăreau, erau ritmul voinței ei. Tot mai neagră, tot mai densă, umbra înfrunta pânza de lumină.

Dinspre femeile Sharanei, ghemuite lângă instrumentele lor, se auzi o furtună de muzică de harpă, arpegii ca o vijelie de săgeți subțiri, iar odată cu ea fluieratul flautului dublu, care cădea ca o lance bine ascuțită. Săgeți și sulite de sunet tăiau în ciocănitul tunător al tobei, în zbieretul cornurilor, le slăbeau, le respingeau.

Umbra începu să se miște. Fierbea. Se înmulțea!

Pe suprafața ca o pânză a discului luminos se înmulțeau forme negre. Corpurile lor erau niște larve monstruoase, fără chip, cu înfățișare de limacși. Sfâșiau pânza cu piteni negri, încercau să treacă prin ea tentacule hidoase, o loveau cu aripi de liliac!

Pânza cedă!

Marginea mai rezista, dar centrul era împins încet, încet, până când discul deveni o emisferă goală. Înăuntrul golului se zbăteau și izbeau forme monstruoase.

De pe puntea întunecată, toba și cornurile își răcneau triumful.

Se auzi din nou strigătul ca o trompetă de aur al femeii. Din sfera aflată în fața cabinei trandafirii izvorî o incandescență insuportabilă, marginile pânzei strălucitoare înaintară, se curbară și se închiseră peste viermuiala neagră, măcinând-o, sufocând-o ca pe niște pești prinși într-un năvod.

Apoi, aruncată parcă de o mână puternică, pânza închisă a fost zvârlită în afara navei, împreună cu conținutul infernal. Strălucirea îi crescui, egalând-o pe cea a sferei mari, ale cărei raze străpungeau acum întunericul de la cârmă, izgonindu-l. Înăuntrul ei, formele de întuneric se agitaui, se micșorau, se dizolvau! Din direcția lor se auzea un vuiet slab, pițigăiat, obscen.

Dispărură!

Plasa globulară formată din pânza strălucitoare se deschise. Din ea se scurse un norișor de praf de abanos.

Pânza se roti și se trase înapoi spre sfera ce-o trimisese.

Apoi, deodată, sfera dispăru!

La fel și întunericul ce acoperise puntea lui Klaneth!

Deasupra corăbiei, porumbeii lui Ishtar se roteau într-un cerc larg, strigându-și victoria.

O mână atinse umărul lui Kenton. Acesta privi în sus, drept în ochii umbroși ai femeii numită Sharane. Acum nu mai era zeiță, ci doar o femeie frumoasă, ademenitoare. În ochii ei se citeau uimire și neîncredere. Îi simțea căldura delicioasă, îi mirosea aroma...

Kenton sări în picioare. Își aminti prea târziu de lovitura prin care se terminase căderea lui pe corabie. Împunsătura unei dureri orbitoare îi străbătu capul. Puntea se învârtea cu el... Încercă să-și domine slăbiciunea, dar nu reuși. Nava se rotea nebunește sub picioarele lui și, într-un cerc larg, marea de turcoază și orizontul de argint.

Alcătuiau acum un vârtej, un maelström, în care se prăbușea repede, tot mai repede... În jurul lui, totul devenise o pată informă.

Auzi iarăși tumultul furtunii, țipătul vântului cosmic. Se abandona zborului prelung, uluitor.

Vântul se opri. Acum, după ce zborul se terminase, stătea din nou pe teren solid. Auzi trei note limpezi de clopot. Deschise ochii, pe care-i ținuse strânși în timpul zborului.

Kenton se afla în propria-i cameră!

Lângă fereastră, strălucea corabia-bijuterie...

Clopotul pe care-l auzise era ceasul, care arăta ora șase. Ora șase? Ultimul sunet din lumea sa, înainte ca marea mistică să-l smulgă din ea, fusese a treia bătaie a aceleiași ore, întreruptă la mijloc. Deci tot ce văzuse, toată aventura lui, se întâmplase pe durata a o jumătate de bătaie de pendulă!

Aventură? A fost într-adevăr o aventură sau doar un vis?

Își ridică mâna și tresări când atinse un cucui deasupra tâmplei drepte. Bine, dar lovitura nu fusese un vis! Se prăbușise de-adevăratelea pe corabie! Privi spre ea neîncrezător. Apoi apucă, unul după altul, fiecare omuleț, fiecare figurină. Nu se clinteau, grele ca piatra, făcând corp comun cu puntea ca înainte.

Și totuși, în timpul acela de o jumătate de secundă, figurinele se mișcaseră! Apăruseră altele noi!

Pe puntea neagră stătea toboșarul cu mâini lungi, privind spre platforma din dreapta catargului. Cu o mână arăta ceva, iar pe cealaltă o ținea pe umărul unui omuleț într-o platoșă strălucitoare.

Nu mai era nici o femeie în ușa cabinei trandafirii, ca atunci când descoperise misterul din blocul de piatră. În schimb, în fața pragului, se vedeau cinci fete subțirate, cu lănci în mâini!

Iar femeia se afla pe punte, aplecată, de parcă ar fi privit spre cineva care zăcea acolo! Se uita spre locul în care stătuse el ghemuit, în timpul în care pe deasupra se desfășurase lupta între sfera ce iradia și sufletul întunericului!

Și vâslele corăbiei nu mai erau îngropate în valurile de turcoază, ci ridicate, gata să lovească apa...

CORABIA REVINE.

VERIFICĂ încă o dată fiecare figurină. Degetele-i întârziară asupra femeii, mângâind-o. Nu avea pic de viață, nici căldură, nici mișcare. Grea ca piatra, rece ca piatra. Minunată...

Erau oare doar figurine?

Atunci, de ce, când mâna i-a zăbovit pe semiluna de argint de pe fruntea ei, l-a pătruns o bucurie apărută din adâncimi necunoscute, izgonindu-i indiferența? O viață nouă, fierbinte, curgea prin toate venele lui, ca un val zgomotos. Ce putea fi ceea ce țipa în el, exultând și spunându-i că legătura lui cu Corabia Zeiței Ishtar abia a început?

Brusc, își retrase mâna. Luă o draperie de mătase de pe perete și o aruncă peste barca strălucitoare.

Se duse apoi în baie și-și examină cucuiul. Îl durea, dar nu părea nimic grav. Poate căzuse pe podeaua camerei, se gândi în timp ce se pipăia, amețit fiind de parfumul acela aparte...

Știa însă că nu se întâmplase așa.

După o oră în care își pusese comprese reci, dispăruse orice urmă. La ora șapte a cinat. A mâncat mult. Orice s-ar petrece, nu-i va strica să fie sătul! Pentru că nu avea nici o îndoială că nava va reveni.

— Nu-i nevoie să mă aștepti în seara asta, Jevins, îi spuse el servitorului. Am ceva de scris, o lucrare foarte importantă. Dacă sună cineva, spune-i că-s plecat. Am să mă încui în cameră. Nu vreau să fiu deranjat decât dacă trâmbița Arhanghelului Gabriel anunță Judecata de Apoi!

Jevins, moștenit de la tatăl lui Kenton, zâmbi:

— Am înțeles, master John! Nu voi permite nimănui să vă deranjeze!

— E vorba de ceva deosebit, adăugă Kenton, cu mâna pe umărul servitorului. Probabil, cel mai important lucru din viața mea!

Nici nu bănuia cât de profetic era!

— Aveți încredere în mine, master John! Spuse bătrânul Jevins.

Kenton se retrase în cameră, mulțumit. Jevins va avea grijă să nu fie deranjat. Se privi în oglindă și rămase pe gânduri. Costumul nu era potrivit, dacă avea de gând să se întoarcă pe corabie.

Se dezbracă, apoi scotoci printre niște haine pe care le adusese, cu ani în urmă, din Persia. Alese o vestă de mătase, o tunică de mătase brodată, și le îmbracă. O pereche de șalvari și un brâu lat, albastru. În picioare își puse niște papuci turcești, cu vârfuri încovoiate.

Văzu o mantie, pe care o cumpăraseră la Mosul. Era foarte veche, dar foarte frumoasă. Secolele îi șterseseră din albastru. În pânza și urzeala azurie se zvârcoleau șerpi mari, argintii, pe jumătate ascunși, împlețiți cabalistic.

Și-o aruncă pe umeri. Se uită din nou în oglindă și rămase uimit. El era sultanul acela tânăr, dornic de aventuri, care-l privea cu o figură oacheșă? Mantia albastră-argintie îl făcea să pară mai înalt. În jurul lui plutea, greu de descris, o atmosferă de putere... Curios, dar ținuta îi schimbaseră subtil figura...

Oare mantia îl schimbaseră așa?

Mantia...

Își dădu seama că lipsea ceva. Arma ciudată care fusese înfășurată în veșmânt, atunci când îl cumpăraseră. O căută și o cântări în mână.

O armă destul de veche. Pe mânerul ei se îngemănau șerpi de argint. La capătul mânerului strălucea o gemă albastră, tăiată în colțuri. Nu era safir, ci o bijuterie pe care n-o recunoștea. Mânerul era o vergea de bronz, lungă de opt degete, rotundă ca un baston. Acest baston se turtea într-o lamă de sabie curbată, cu o formă neobișnuită, cu tăiș de brici, lungă de două picioare. Avea șase degete în partea cea mai lată. O lamă ca un asagai6 zulus. O vârî la brâu, și avu senzația că acum era echipat complet.

Deschise ușa dormitorului cu grijă. Ascultă. Se strecură înapoi în camera în care se afla corabia. Îi scoase învelitoarea oftând, minunându-se în fața frumuseții ei. Apoi stinse lumina electrică.

Când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu o strălucire ușoară în locul în care stătea corabia. Probabil o reflectare slabă a luminii din stradă ce pătrundea prin perdea.

Ce tăcută devenise camera! O tăcere ca într-un vas plin cu apă! Apoi, un sunet sfărâmă liniștea: clipocitul unor valuri mici, numeroase, lunguroase, mângâietoare. Își dădu seama că ținea ochii închiși. Se strădui din răputeri să-i deschidă. Din ce în ce, pleoscăitul valurilor se apropia. Cu mare efort, întredeschise pleoapele.

În fața lui, o ceață întinsă, o ceață globulară, din argint, se rostogolea spre el, ca pieptul bombat al altei lumi. O lume care-l lovea?

Nu, o lume care pătrundea...

Înțelese acest lucru incredibil de repede, în treacăt. Într-o frântură de timp, infinit de scurtă, îi pătrunse în minte revelația, explicația. Exista o singură explicație: inexplicabilul.

În lumina acestei scântei, Kenton văzu globul pe care trăia nu tocmai așa cum părea, ci mai degrabă așa cum era: o vibrație eterică între intervale a ceva care pulsa, împingând electroni ai altor lumi înlănțuite în alte lumi. Copii ale forței primare, ale cărei vibrații reprezintă substanța tuturor formelor cunoscute și a celor necunoscute nouă.

Văzu aceste lumi, inclusiv lumea lui, ca pe niște mormane de electroni, îndepărtate, în realitate, între ele, ca planetele între ele, sau ca planetele față de soare. Văzu în abisurile Cosmosului, printre aceste grăunțe, miliarde de aglomerări asemănătoare, grupate în lumi nevăzute, nevizibile. Fiecare univers rotindu-se, răsucindu-se, dar neatingând și nefiind atins de un altul. Lumi înlănțuite, împletite, întrepătrunse.

Lumile înconjurătoare se acordau cu nivele mai joase sau mai înalte decât ale noastre. Fiecare ignorând-o pe cealaltă. Lumi mișcându-se prin și în jurul nostru. Lumi care nu se percepeau una pe alta, așa cum mii de mesaje radio nu sunt recepționate de un aparat care nu-i reglat să le capteze. Lumi care nu se amestecau între ele, așa cum n-o fac zeci de mesaje care, ferite de contact prin lungimi diferite de undă, trec simultan prin același fir.

Pe una dintre lumile acelea ce se întrepătrundeau, naviga Corabia lui Ishtar.

Forma împodobită de bijuterii nu era nava însăși, ci doar cheia care deschidea ușa lumii lui Kenton către cea a navei, mecanismul care o punea în acord cu vibrațiile celeilalte lumi.

Această revelație apăruse fulgerător și dispăruse la fel de fulgerător.

Prin ceața argintie, nava se îndrepta spre el, cu vâslele nemișcate, cu pânza care începuse să se umfle. De prora ei curbă se spărgeau valuri mărunte. Valuri de un albastru-deschis, cu margini delicat dantelate de spumă albă. Jumătatea camerei în care stătea și privea părea a fi mult deasupra valurilor, atât de sus încât puntea navei ajungea la nivelul picioarelor sale.

Corabia se apropia continuu și, în timp ce se apropia încet, Kenton se retrăgea din fața valurilor ce năvăleau spre el la fel de încet...

Se mira doar că nu aude vântul șuierând, zgomotul furtunii.

Nici un sunet, în afara clipocitului slab al valurilor dantelate.

Spatele lui Kenton atinse peretele camerei. În fața lui se întindea oceanul de turcoază. Corabia părea a fi doar la șase picioare.

Atunci, Kenton sări pe navă.

Vântul șuiera în jurul lui, un vânt puternic, aidoma celui ce se rotește în abisul fără fund pe care scandinavii îl numeau Ganungagap, în al cărui pântec, din încrucișarea focului și a gheții, se născuse uriașul din a cărui carne fusese făcut cerul și din oasele căruia fusese modelat pământul. Vântul puternic urla și hăulea deasupra lui, și totuși nu-l simțea...

Deodată, vântul puternic tăcu. Picioarele îi atinseră suprafața solidă. Gâfâind, deschise ochii. Stătea pe puntea de fildeș, în fața cabinei trandafirii cu pomișori înfloriți și nori de porumbei cu ciocuri stacojii și picioare purpurii.

Între el și ușa cabinei se afla o fată. Ochii ei căprui exprimau uimirea și aceeași neîncredere pe care o văzuse în ochii plini de umbră ai Sharanei, atunci când privirea ei îl descoperise la picioarele catargului de smarald.

Chiar dacă i se tulburaseră simțurile, și-a dat seama că fata era frumoasă. Gura roșie îi rămăsese deschisă, ca a unui copil uluit. Părul ei negru-albăstrui îi curgea în bucle mici peste umerii albi. Falduri mătăsoase, verzi, subțiri, îi fluturau în jur, dezvăluindu-i curbele feciorelnice. Ochii îi erau nevinovați, iar vocea dulce, aproape copilăroasă, atunci când i-a vorbit:

— Ești Zeul Nabu, de-ai venit prin aer, în Mantia Înțelepciunii, în care sunt împlețiți șerpi? Șopti ea. Nu, nu poți fi el fiindcă Nabu e bătrân, foarte bătrân, iar tu ești tânăr! Poate mesagerul lui!

Fata căzu în genunchi și-și încrucișă mâinile, cu palmele în afară, deasupra frunții.

— Nu sunt Zeul Nabu, se auzi Kenton grăind, minunându-se oarecum, că-i înțelege spusele. Poate că sunt trimis de el. Nu știu.

Fata însă se ridicase și se repezise la ușa închisă a templului trandafiriu.

— Kadishtu! Șopti ea. Preasfânto! Stăpână Sharane! Un mesager de la stăpânul nostru Nabu!

Kenton se întoarse și privi în jur. Se uită la cala cu vâslași. Păreau că dorm, cu capetele plecate. Războinicul cu barbă de aur dispăruse de pe puntea neagră, dar preotul satir, cu toba din șarpe, era acolo. Pe figura lui urâtă se vedea o mirare puternică, ridicolă. Gura de broască îi rămăsese deschisă, iar ochii mici îi ieșiseră din orbite. O labă îi atârna pe tobă, de parcă s-ar fi pregătit să dea alarma. Kenton observă că trunchiul noduros stătea pe o pereche de picioare îndoite grotesc, pe atât de scurte pe cât de lungi avea brațele. De la mijloc în sus, toboșarul era un gigant. În jos, un pitic.

Ochii lui negri, adânci îl cercetau cu atenție. Apoi colțurile gurii i se întinseră, iar fața i se acoperi cu mii de zbârcituri. Toboșarul îi zâmbise! Laba ridicată coborî de pe tobă, fâlfâi un salut, ironic și încurajator. Dar și plin de avertisment, pentru că unul dintre degetele-i lungi arăta spre cabina neagră...

Ușa cabinei trandafirii se deschise. În prag, apăru femeia cu semilună și păr roșu-auriu, numită Sharane. Ochii ei exprimau multă uimire, dar și o oarecare undă de recunoaștere. Privi dincolo de el, în direcția toboșarului. Kenton îi urmări privirea. Toboșarul părea că doarme...

— Stai de pază, Satalu! Îi șopti ea servitoarei.

Îl luă apoi pe Kenton de mână și-l conduse repede, blând, în cabina trandafirie. Închise ușa după ei.

În cabina surprinzător de mare, pluteau arome și o lumină de perle trandafirii. Cele două fete dinăuntru îl priveau cu aceeași uimire. Una era blondă, cu ochi albaștri, iar a doua brunetă, ca și fata de afară. Doamna Sharane îi lăsă mâna și împinse fetele spre ușă.

— Afară! Strigă ea. Afară, păziți alături de Satalu! Să nu vorbiți între voi, altfel Gigi se trezește și vă aude, iar Viermele Negru va afla imediat!

Amândouă se strecurară din cabină. Sharane alergă la altă ușă, o deschise, iar Kenton aruncă o privire și în această cameră. Alte fete, la fel de frumoase ca și celelalte, tresăriră văzându-l. De-a lungul pereților stăteau rezemate lănci, tolbe cu săgeți, arcuri mari, săbii scurte. Văzu toate acestea într-o clipă, fiindcă Sharane închise repede ușa, încuind-o.

Apoi se apropie de Kenton, îl privi adânc în ochi și îi examinează corpul înalt. Cu degetele-i subțiri îi atinse ochii, gura, gâtul, de parcă ar fi vrut să se asigure că era real. La atingerea ei, îl străbătură fiori stranii.

O dorință subită și înflăcărată!

Îi cuprinse mâinile într-ale ei, se plecă și-și puse fruntea pe ele. Valuri de păr i le scăldau, șuvițe mătăsoase spre care zbura inima lui, ca o pasăre grăbită să fie prinsă în capcană. Se eliberă și-și retrase brutal mâinile, împotrivindu-se farmecelor ei. Sharane își ridică privirea:

— Ce vrea Stăpânul Nabu să ne transmită prin mesagerul lui?

Vocea moale îl legăna pe Kenton cu o dulceță periculoasă, cu o provocare subtilă.

— Lupta s-a terminat? Care este mesajul? Îl voi asculta cu încredere, pentru că, în înțelepciunea sa, Stăpânul Înțelepciunii a trimis pe cineva pe care e plăcut să-l ascuți.

În ochii cețoși care se întorseseră o clipă spre el se ghicea un dram de cochetărie. Ca mișcarea smucită a unui evantai impertinent. Tremurând încă datorită apropierei ei, încercând să găsească un teren solid, pe care să stea în această lume nefamiliară, Kenton își căuta cuvintele.

Disperat, străduindu-se să câștige timp, privea în jurul lui, prin cabină...

PĂCATUL LUI ZARPANIT.

LA CAPĂTUL CABINEI TRANDAFIRII era un altar, împodobit cu geme strălucitoare, perle și pietre de lună pale, cu cristale lăptoase, înghețate. Din șapte bazine de cristal țâșneau șapte flăcări galbui-argintii. În spatele altarului era un alcov, dar strălucirea celor șapte flăcări îi ascundea interiorul. Acolo se afla ceva viu, dar care dormea!

Într-o latură a cabinei era un divan jos, lat, din fildeș încrustat cu cristale lăptoase, ornamentat cu arabescuri de aur. Pe pereți atârnav tapiserii de mătase multicolore, cu motive florale. Covoare moi, adânci, mătăsoase

acopereau podeaua. Și grămezi de perne. În dreapta și în stânga se deschideau ferestre joase. Prin ele curgea o lumină argintie. O pasăre zbură peste pervaz, o pasăre albă cu cioc stacojiu, cu picioare și ochi de rubin. Se uită la el, își curăță penele, gânguri, apoi zbură afară.

Un porumbel al lui Ishtar!

Mâini moi îl atinseră. Privi fața fermecătoare a doamnei Sharane, ai cărei ochi erau acum umbriți de îndoială.

— Ești mesagerul lui Nabu? Întrebă ea.

În vocea ei rece se citeau suspiciune, o furie crescândă și nici o urmă de teamă.

— Trebuie să fii un mesager. (Vocea ei era joasă, de parcă vorbea doar pentru sine.) Altfel cum ai fi ajuns pe corabie?

Dar al cui, al lui Nabu sau al lui... Ochii ei îl fulgerară brusc: Nabu sau Nergal?

— Doamnă a întregii iubiri, spuse Kenton, a cărui limbă se dezlegase în sfârșit, se poate să fiu un mesager. Dar cum am fost trimis aici, de cine, nu știu mai mult decât tu însăși. În afară de faptul că n-am venit trimis de Stăpânul Morților!

— Nu știi? Strigă ea. Dacă nu vii din partea Stăpânului Nabu, de ce ești îmbrăcat în mantia lui și-i porți sabia? De atâtea ori le-am văzut pe altarul său din Uruk... Sunt sătulă de corabie, șopti ea. Vreau să revăd Babilonul... Și Urukul... Ah, ce dor îmi e de Babilon!

Vocea ei scăzu, transformându-se într-un geamăt. Un fior ușor îl străbătu pe Kenton.

— Doamnă, spuse el, într-un fel, sunt mesagerul lui Nabu. După cum ai afirmat, e Zeul Adevărului. Îți voi spune doar adevărul. Dar înainte de a ști mai multe despre mine, trebuie să aflu eu povestea acestei corăbii. De ce navighează în mări ciudate și unde au dispărut doamna Zarpanit și acel Alusar, pe care-l iubea.

Femeia se prăbuși pe colțul divanului, cu teamă în privire.

— Știi totul, șopti ea. Dacă știi despre ei, atunci probabil că știi și restul... Nu înțeleg...

— Sharane, spuse el, nu contează dacă înțelegi, nici dacă voi auzi încă o dată povestea ta. Trebuie s-o aud de la tine. După aceea, voi vorbi eu, iar tu vei asculta.

Femeia îl privea bănuitoare. Ochii ei albaștri îl examină îngrijorați. Apoi îi făcu semn să se așeze pe divan. Se apropie de el și-i puse mâna ușor pe piept.

Kenton simți cum inima îi tresaltă. Simțise și ea același lucru, pentru că se retrase puțin, zâmbind și furișându-și privirea printre genele plecate. Își trase picioarele în sandale sub ea, rămase gânditoare o vreme, cu mâinile albe prinse între genunchii rotunzi, cu ochii visători. Când vorbi, vocea îi era molcomă, iar cuvintele pe jumătate cântate:

— Păcatul lui Zarpanit. Povestea păcatului ei față de Ishtar, Ishtar Cea Puternică, Mama Zeilor și a Oamenilor, Doamna Cerului și a Pământului, cea care o iubea ca pe o fiică!

Se opri, iar Kenton avu impresia că entitatea care zăcea dormind în spatele celor șapte lumini de pe altar se trezise și asculta. Asculta și pândeă. Îl cântărea. Îl măsura. Avu un simțământ de pericol, de trecere prin locuri interzise, senzația că o balanță tremurătoare îi hotăra destinul. O clipă, îl scutură o teamă nepământescă.

Umărul moale al Sharanei îl atinse, și teama i se pierdu în încântarea provocată de frumusețea ei, de vraja ei dulce... Atunci știu că acea bătaie de inimă înclinase balanța în favoarea lui. Fusesse cântărit.

Fusesse cântărit de locatarul ascuns al altarului cu candelă, în favoarea binelui sau a răului!

— Înaltă Preoteasă a lui Ishtar, în Casa cea Mare din Uruk era Zarpanit, spunea Sharane, cu ochii voalați, cu capul plecat. Kadishtu, Preasfânta, era ea. Iar eu, Sharane, cea venită din Babilon, îi eram alături, preoteasa ei, iubită de ea, așa cum ea era iubită de Ishtar... Prin Zarpanit, Zeița sfătuită și avertizată, răsplătea și pedepsea și regi, și oameni de rând. În Zarpanit se întruchipa Zeița, sălășluind în casa sufletului ei ca într-un templu, văzând prin ochii ei, vorbind cu buzele ei. Atât de mult o iubea Ishtar!

Templul în care locuiam se numea Casa celor Șapte Zone. Acolo se aflau templul lui Sin, Zeul Zeilor – care trăiește pe lună – al lui Shamash, fiul său – a cărui casă e soarele, al lui Nabu, Domnul Înțelepciunii, al lui Ninib, Domnul Războiului, al lui Nergal Cel Întunecat, Cel-Fără-Coarne, Conducătorul Morților, și al lui Bel-Merodach, Puternicul Domn. Dar mai mare decât toate era Casa lui Ishtar, care le permitea celorlalți, în afară de Bel – ce avea dreptul să locuiască acolo – să împartă cu ea Casa Sfântă.

Din Cuthaw, din nord, din templul în care domnea Întunecatul Nergal, așa cum domnea Ishtar în Uruk, a venit un preot, să stea în Zona lui Nergal din Casa Celor Șapte Zone. Se numea Alusar și, așa cum Zarpanit era aproape de Ishtar, așa era el aproape de Domnul Morților. Nergal se manifesta prin Alusar, vorbea prin intermediul lui și sălășluia uneori în el, așa cum făcea Ishtar cu preoteasa sa. Împreună cu Alusar au venit o mulțime de preoți, iar printre ei Viermele Negru, acea creatură scoasă din nămolul lui Nergal, Klaneth! Iar Klaneth era apropiatul lui Alusar, așa cum eram eu pentru Zarpanit...

Își ridică privirea, uitându-se la el cu ochii stinși.

— Te recunosc! Strigă ea. Nu de mult ai fost pe corabie și ai văzut lupta mea cu Klaneth! Te recunosc, deși nu purtai aceeași îmbrăcăminte! Ai dispărut pe când te priveam!

Kenton îi zâmbi.

— Zăceai cu o figură înspăimântată, spuse ea. Te-ai uitat la mine cu teamă și ai fugit!

Din vorbele ei răzbătea o suspiciune renăscută. Iar asupra lui Kenton se abătu, deodată, o furie fierbinte.

— Ochii te-au înșelat, zise el. N-a fost vina mea că am dispărut. M-am întors cât am putut de repede. Să nu-ți mai treacă prin minte că m-aș teme de tine! Adăugă el, prinzând-o de mână. Privește-mă în ochi!

Îl fixă îndelung, apoi se uită în altă parte. Îl mai privi o dată și se plecă spre el languroasă. Brațele lui o cuprinseseră, dar ea îl respinse.

— Gata! Spuse Sharane. Nu obișnuiesc să citesc mesaje pripite în ochi de curând văzuți. Îmi retrag cuvintele – nu erai îngrozit. N-ai fugit! Gata!

Rămase un timp pe gânduri.

— Între Ishtar și Nergal, își continuă Sharane povestea, au fost dintotdeauna doar ură și luptă neîntreruptă. Pentru că Ishtar este Stăpâna Cea Bună a Vieții, iar Nergal, Cel-Care-Ia-Viața, Regele Morților. Ea este Iubitoarea de Dreptate, el, Tatăl Răului. Și cum ar putea fi unite cerul și iadul, viața și moartea, binele și răul? Dar Zarpanit, Kadishtu, Preasfânta lui Ishtar, cea mai iubită de ea, continuă femeia cu voce scăzută, a unit toate acestea! Contempla plină de dorință ceea ce ar fi trebuit s-o facă să fugă! Iubea ceea ce ar fi trebuit să urască!

Da, Preoteasa Doamnei Cerului îl iubea pe Alusar, Preot al Stăpânului Morților! Dragostea ei era o flacăra puternică, la a cărei lumină îl vedea doar pe el! Dacă Zarpanit ar fi fost chiar doamna Ishtar, s-ar fi dus la Locuința Morților după Alusar, așa cum a făcut Zeița cu iubitul ei Tammuz pentru a-l scoate de acolo sau pentru a rămâne lângă el. Da, chiar pentru a locui în întunericul rece, în care morții se târăsc cu greu, strigând cu voci slabe de păsări. În răceala sălășului lui Nergal, în întunericul orașului acestuia, unde cea mai întunecată umbră a pământului ar fi o rază de soare, Zarpanit ar fi fost fericită, știind că-i împreună cu Alusar! Așa de mult îl iubea!

Se mișcase ceva în spatele flăcărilor pale de pe altar? Kenton se uită fugitiv într-acolo, apoi spre doamna Sharane. Dacă fusese vreo mișcare, ea n-o observase.

— Am ajutat-o în această dragoste pentru că o iubeam, șopti ea. Dar Klaneth, Viermele Negru, se târa în urma lui Alusar, așteptând momentul în care să-l trădeze și să se cațăre în locul lui! În schimb, Alusar avea încredere în el... Apoi, a venit o noapte...

Se opri, iar ochii care-i fuseseră înlăcrimați, erau acum plini de spaima amintirii.

— A venit o noapte când Alusar s-a furișat la Zarpanit, în camera ei. A îmbrățișat-o, iar ea i-a înconjurat gâtul cu brațele... Buzele lor s-au împreunat. Klaneth pândeă, bănuiesc, la ușa de afară, eu păzeam ușa pe dinăuntru...

Ochii i se goliră, buzele i se albiră, trupul ei subțire tremura.

— Dar, tocmai în noaptea aceea, Zeița Ishtar coborî din ceruri și intră în Zarpanit! În aceeași câipă, din orașul lui Întunecat, veni Nergal să intre în Alusar! Și, strâns înlănțuiți, privindu-se în ochi, prinși în puterea dragostei muritoare, erau cerul și iadul! Sufletul Vieții și Sufletul Morții!

Sharane se cutremură și rămase tăcută. Se înfioră îndelung, înainte de a vorbi din nou.

— Imediat, cei doi iubiți muritori au fost despărțiți. Au fost loviți de uragane, orbiți de fulgere, izbiți de pereți! Iar când și-au recăpătat cunoștința, preoții și preotesele din Cele Șapte Zone îi prinseseră... Păcatul era cunoscut! Da, chiar dacă Ishtar și Nergal nu s-ar fi întâlnit în acea noapte, păcatul lui Zarpanit și al lui Alusar tot ar fi fost cunoscut! Deoarece Klaneth, cel pe care-l credeau prieten și paznic bun, îi trădase, fugise și adusese mulțimea peste ei! Fie blestemat!

Sharane își ridică brațele, iar impulsul urii ei năvăli în sufletul lui Kenton, izbindu-l ca un val.

— Fie ca Klaneth să se târâie orb și fără moarte în întunericul rece al tărmurilor lui Nergal! Zeiță Ishtar! Puternică Ishtar! Dă-mi-l mai întâi mie, ca să-l trimit acolo așa cum doresc eu!

CÂND JUDECĂ ZEII.

BRAȚELE ei ridicate coborâra încet. Figura i se liniștise.

— Un timp, spuse ea, am zăcut în întuneric, Zarpanit și cu mine, iar Alusar undeva, departe. Mare fusese păcatul celor doi, iar eu luasem parte la el! Pedeapsa noastră n-a fost hotărâtă repede. În așteptare, am consolat-o cum am putut, pentru c-o iubeam și nu-mi păsa de mine, iar inima ei era gata să se zdrobească, neștiind ce făceau cu cel pe care-l iubea...

Apoi, în altă noapte, preoții au venit la noi, ne-au scos din celulă și ne-au dus în tăcere la intrarea în Du-azzaga – Camera Strălucitoare, Camera Consiliului Zeilor. Acolo se aflau alți preoți, împreună cu Alusar. Au deschis poarta temători și ne-au împins pe toți trei înăuntru.

Atunci, spiritul meu s-a retras speriat, gemând în mine! Iar alături, am simțit sufletul zbuciumat al lui Zarpanit!

Pentru că Du-azzaga era plină de lumină, iar în scaunele zeilor stăteau nu preoții lor, ci Zeii înșiși! Ascuns fiecare în spatele unui nor, Zeii stăteau și ne priveau prin voalurile lor. În jilțul lui Nergal era un întuneric încins.

Prin ceața albastră, scânteietoare, din fața altarului lui Nabu, s-a auzit vocea Domnului Înțelepciunii:

— Atât de mare e păcatul tău, o, Zarpanit, și al tău, o Alusar, încât ne-a tulburat până și pe noi, Zeii! Ce aveți de zis, înainte de a vă primi pedeapsa?

Vocea lui Nabu era rece și limpede ca lumina stelelor îndepărtate, lipsită de patimă ca vântul ce se scurge între lumi, dar în ea exista, totuși, înțelegere.

Deodată, dragostea mea pentru Zarpanit a țâșnit ca o flacără și mi-a dat putere. I-am simțit alături sufletul ei drept și provocator, dragostea ei răspândindu-se în jur ca un veșmânt înflăcărat. N-a răspuns, doar și-a întins brațele spre Alusar.

L-am privit. Și dragostea lui rămăsese la fel de neînfricăată. S-a repezit spre ea, îmbrățișând-o.

Buzele li s-au unit. Au uitat de zeii care-i judecau.

Atunci, Nabu, ivindu-se prin ceața albastră, strălucitoare, a grăit din nou:

— Cei doi poartă o flacără ce nu poate fi stinsă!

La aceste cuvinte, doamna Zarpanit s-a desprins din brațele iubitului și s-a apropiat de slava vibrândă ce o înconjura pe Ishtar. După ce i-a adus omagiul, cu ochii limpezi, plini de curaj, i s-a adresat:

— Tu, Mamă, nu ești mama focului numit dragoste? Nu l-ai creat și l-ai aruncat ca pe o torță în Haos? Când ai făcut asta, nu știai cât de puternic era lucrul pe care l-ai creat? O, Sfântă Ishtar, dragostea, a cărei mamă ești, a pătruns în mine, a venit nechemată în templul trupului meu, care este și rămâne al tău, deși l-ai părăsit! E păcatul meu că dragostea a fost atât de puternică încât a deschis ușa templului tău, că lumina ei m-a orbit față de orice, în afară de el? Tu ești creatoarea dragostei. De ce-ai făcut-o atât de puternică? Iar dacă dragostea poate fi mai puternică decât tine, o, Ishtar, cea care ai creat-o, pentru ce să fim condamnați noi, oamenii obișnuiți, fiindcă n-am fost în stare s-o învingem? Chiar dacă dragostea nu-i mai puternică decât tine, oricum ai făcut-o mai puternică decât omul! De aceea, pedepsește dragostea, copilul tău, o, Mamă, nu pe noi!

A tăcut, iar Alusar i s-a alăturat, spunând:

— Omul nu-i poate acuza pe zeii ce i-au dat ființă, dar flacăra pe care ai creat-o pentru a făuri pe nicovala vieții zei și oameni este o flacără puternică, o, Mamă Ishtar! De aceea, eu, care stau în fața ta, așteptând să fiu judecat, cred că există o dreptate pe care trebuie s-o respecte până și Zeii, altfel va înceta să existe. În numele acestei dreptăți vorbesc! La această dreptate fac apel! Nu cer milă. Dacă am păcătuit, pedepsește-ne! Dacă tu, o, Ishtar, poți stinge în Zarpanit flacăra dragostei pentru mine, dacă poți să-i ștergi din minte orice amintire despre mine, te rog, lasă-mă să suport singur pavară pedepsei! Dar asta, nici măcar tu nu poți s-o faci, iar orice vârf de săgeată a chinurilor ce mă vor străpunge va fi simțit de ea de zece ori mai puternic! Dacă am păcătuit, am păcătuit împreună. Trebuie să plătim împreună. Doar atât cer în numele dreptății veșnice care vă conduce până și pe voi, Zeii!

Stăpânul Nabu a întrerupt tăcerea zeilor:

— Cei care urmează să fie judecați acuză! Și e adevărat ce spun! Poartă în ei o flacără pe care nici noi n-o putem distruge. Focul ce-i mistuie este unul pe care, o, Ishtar, îl cunoști mai bine decât mine. Deci tu ești acuzatorul, dar tot tu ești și acuzatul. E rândul tău să vorbești, Ishtar!

Din spatele voalului plin de slavă al zeiței s-a auzit o voce dulce, dar plină de amărăciunea supărării:

— E adevăr în ceea ce spui, Zarpanit, cea pe care o numeam odată fiica mea! Din cauza acestui adevăr îmi voi stăpâni mânia. M-ai întrebat dacă dragostea e mai puternică decât Ishtar, mama ei. Vom afla! Iată care va fi soarta ta: tu și bărbatul Alusar veți locui într-un loc pregătit anume. Veți fi împreună, așa cum ați cerut. Vă veți privi, dar nu vă veți putea atinge mâinile sau buzele! Veți putea vorbi, dar nu despre focul dragostei! Pentru că de fiecare dată când acea flacără va sălta și vă va apropia, eu, Ishtar, voi intra în tine, Zarpanit, și voi lupta cu dragostea! Nu voi fi Ishtar cea pe care o cunoști, nu, ci acea Soră-Geamănă din mine, cea numită Răzbunătoarea, Distrugătoarea! Și așa va fi mereu, până când flacăra din tine o va învinge sau se va stinge, obosită!

Vocea lui Ishtar s-a oprit, iar zeii au rămas tăcuți. Din întunericul de pe altarul lui Nergal a răsunat vocea Stăpânului Morților:

— Așa ai hotărât tu, Ishtar! Eu, Nergal, hotărăsc altfel: voi rămâne alături de bărbatul care e preotul meu. Nu sunt prea supărat pe el, fiindcă prin el te-am privit în ochi, Mamă a Cerului! A zis, iar norul întunecos s-a cutremurat de un râs hidos. Voi fi în el și te voi înfrunța, Ishtar Cea Distrugătoare! Cu aceeași dibăcie ca a ta, capabilă să lupte cu tine! Până când eu, nu tu, o voi distruge pe această femeie, împreună cu flacăra pe care o poartă. Și pe cea din preotul meu! Pentru că în locuința mea nu există o asemenea flacără și vreau s-o strivesc în el, încât întunericul meu să nu se sperie atunci când, în cele din urmă, preotul meu va sosi la mine!

Din nou, râsul a zguduit norul de abanos, în timp ce slava ce-o acoperea pe Ishtar s-a înfiorat, indignată. Dar noi trei ascultam înfricoșați, pentru că oricât de rea ar fi fost starea noastră, era mult mai rău să auzi cum își bătea joc Cel Întunecat Fără Coarne de Mama Cerului!

Atunci s-a auzit vocea Zeiței, amară, dar calmă:

— Așa să fie, o, Nergal!

A urmat o tăcere îndelungată și m-am gândit că, în spatele voalurilor, zeii se priveau întrebători. În cele din urmă s-a auzit vocea impasibilă a lui Nabu:

— Ce se va întâmpla cu femeia Sharane?

Apoi, vocea lui Ishtar, nerăbdătoare:

— Soarta ei să fie legată de soarta lui Zarpanit! Zarpanit s-o ia cu ea în locul în care merge!

Vorbi din nou Nabu:

— Și preotul Klaneth va fi liber?

— Cum, preotul meu să nu aibă însoțitor? I-a răspuns ironic Nergal. Trimiteți-l pe Klaneth împreună cu Alusar, preotul meu! Și cu alți slujitori!

Iarși am avut impresia că zeii se priveau între ei.

Apoi Nabu a întrebat:

— Așa să fie, Regină a Cerului?

Iar Ishtar a răspuns:

— Așa să fie!

Atunci Du-azzaga a dispărut, iar eu am fost una cu nimicnicia.

FLĂCĂRILE DEVIN LIBERE.

DIN NOU, Sharane rămase tăcută, meditănd la imaginea unei lumi care zăcea la o adâncime de șase mii de ani în abisul timpului, dar încă proaspătă și vie pentru ea. Rămase tăcut și Kenton, luptând împotriva năzuinței de a crede în această poveste bizară, despre lupta dintre un zeu și o zeiță furioasă, care se întruchipaseră într-un preot și o preoteasă. Femeia puse mâna peste mâna lui.

— Când ne-am trezit, eram pe această corabie blestemată, pe această mare ciudată, dintr-o lume ciudată, mesagerule, zise ea. Da, și tot ceea ce promisese și hotărâseră zeii în Du-azzaga s-a împlinit întocmai. Pentru că împreună cu Zarpanit eram și eu, și jumătate din fetele din templu. Iar împreună cu Alusar era Klaneth și foarte mulți

dintre acoliții lui în negru. Ne dăduseră și vâslași, sclavi puternici ai templului, câte doi pentru fiecare vâslă. Făcuseră o corabie minunată și avuseseră grijă să nu ne lipsească nimic!

O flacăra verde, furioasă, pulsă o clipă în ochii ei.

— Da, zeii cei amabili ne dăruiseră tot confortul și apoi lansaseră corabia pe această mare ciudată, în această lume ciudată, câmp de bătălie între iubire și Ură, arenă a luptei între Răzbunătoarea Ishtar și Negrul Nergal, cameră de tortură pentru preoteasa și preotul care păcătuiseră...

În cabina aceasta s-a trezit Zarpanit, cu numele lui Alusar pe buze. Îndată a alergat spre ușă, de parcă ar fi știut unde era el. Iar când a ieșit, din cabina neagră a ieșit și Alusar, strigându-i numele. Am văzut-o pe Zarpanit atingând acea linie în care se întâlnesc punțile, cea albă și cea neagră, și, vai, a fost aruncată înapoi, ca împinsă de brațe puternice. Pentru că acolo este o barieră, mesagerule, o barieră clădită de zei, peste care nimeni de pe corabie nu poate trece! Dar atunci nu știam asta... Iar Alusar, încercând să treacă peste zidul nevăzut, a fost și el azvârlit înapoi.

Când s-au ridicat, strigând, întinzând mâinile, căutând să-și atingă degetele, de îndată în Zarpanit a intrat Sora -Geamănă din Ishtar, Ishtar Cea Furioasă, Distrugătoarea. Iar în jurul lui Alusar s-au adunat umbre negre, care l-au acoperit. Când acestea au dispărut, figura lui Alusar se transformase în cea a lui Nergal, Zeul Morților!

Da! Așa s-au petrecut lucrurile, întocmai cum hotărâseră zeii! Și cei doi nemuritori din trupurile celor doi muritori, ce se iubiseră atât de mult, se luptau și-și aruncau ura, ca pe niște tăciuni aprinși, unul spre celălalt! În vreme ce sclavii înălțuți la vâslele din cală se speriaseră și se zbăteau, sau leșinaseră sub teroarea ce se abătuse asupra lor. Iar fetele din templu care erau cu noi se strânseseră îngrozite pe punte, sau alergaseră țipând în cabină, ascunzându-se să nu mai vadă nimic. Numai eu, nici n-am plâns, nici n-am fugit, eu care, de când stătusem în fața Zeilor în Du-azzaga, nu mai știam ce-i frica.

Și, adăugă ea, după ce oftă adânc, cu ochii încețoșați de mâhnire, lucrurile au continuat tot așa. Nu știu cât timp, pentru că locul ăsta pare a fi în afara timpului, aici nu există nici zi, nici noapte, așa cum le-am cunoscut în Babilon...

De câte ori preotul și preoteasa încercau să se întâlnească, de fiecare dată Răzbunătoarea Ishtar și Negrul Nergal îi despărțeau. Multe sunt viclesugurile Stăpânului Umbrelor, nenumărate sunt armele sale! Și multe sunt vrăjile lui Ishtar! Nu are ea tolba plină? Mesagerule, nu știu câtă vreme a suferit perechea. Dar se străduiau mereu să străbată bariera, conduși de dragostea lor. Și...

Își acoperi fața. Umerii albi i se zguduiau în timp ce plângea.

— Flăcările din ei ardeau mai departe, șopti Sharane. Nici Nergal, nici Ishtar nu reușeau să le stingă. Dragostea lor era mai puternică. Apoi a venit o zi...

Șovăi o clipă, după care continuă:

— Era în mijlocul luptei. Ishtar o poseda pe Zarpanit și stătea acolo unde puntea atinge cala vâslașilor. Nergal se vârâse în Alusar și arunca făpturi rele de deasupra calei spre strălucirea Zeiței.

Pe când stăteam ghemuită, pândind din ușa cabinei, am văzut deodată iradierea ce-o acoperea pe Ishtar tremurând și slăbind. Cred că, o clipă, am văzut figura lui Ishtar vâlvurindu-se, ofilindu-se, iar în locul unde fusese aceasta a apărut figura lui Zarpanit.

Între timp, întunericul ce-l acoperea pe Domnul Morților s-a luminat, de parcă o flacăra puternică izbucnise în el!

Atunci, Ishtar a făcut un pas, apoi altul și altul spre bariera dintre puntea neagră și puntea asta. Dar n-am crezut că se mișcă fiindcă așa voia. Nu, pentru că mergea oprindu-se, împotrivindu-se, de parcă era împinsă de ceva mai puternic decât ea. Și, pe când ea înainta, înainta și Nergal, cu umbra sa, în întâmpinarea ei!

Erau aproape, tot mai aproape... Strălucirea lui Ishtar se topea și dispărea continuu, iar umbra ce-l îmbrăca pe Nergal se lumina, se întuneca și se lumina din nou! Încet, fără voie, dar inexorabil, se târau din ce în ce mai aproape unul de celălalt. Vedeam cum se ivea figura lui Alusar, preotul, și cum lua locul măștii lui Nergal.

Deodată, cu inima zvâcnindu-mi în piept, mi-am dat seama că Răzbunătoarea Ishtar și Cel Întunecat nu se mai luptau! Că ea, Zeița, era în strânsoarea flăcării lui Zarpanit! Iar el, Stăpânul Morților, lupta cu flacăra preotului, cu flacăra aceea despre care Nabu spusese că nici zeii n-o pot stinge!

Încet, încet, picioarele albe ale lui Zarpanit au dus-o pe Ishtar spre barieră, și încet, încet, urmându-i pașii, Alusar venea s-o întâlnească! Și s-au întâlnit! Și-au atins mâinile, buzele, s-au strâns în brațe! Acum, zeul și zeița, învinși, puteau ieși din ei!

S-au sărutat și s-au îmbrățișat, apoi au căzut pe punte. Morți. Morți, unul în brațele celuilalt. Au murit, mesagerule, sărutându-se!

Atunci, o izbucnire de lumină, ca izbitura a mii de săgeți luminoase, a zguduit corabia, a cutremurat-o.

Dar, înainte de explozia de lumină, am văzut două flăcări scânteind și ridicându-se din trupurile lor, rotindu-se o clipă, apoi s-au repezit una spre cealaltă, s-au amestecat și au dispărut!

Nici Ishtar, nici Nergal nu învinsese! Nu! Dragostea bărbatului și a femeii învinsese! Victorioase asupra zeului și zeiței, flăcările erau acum libere!

Preotul căzuse de această parte a barierei. Nu le-am desfăcut brațele, ci le-am înfășurat trupurile cu cuverturi de mătase. Apoi am alergat să-l ucid pe Klaneth. Uitasem că nici Ishtar, nici Nergal nu învinsese! Vai, pe când alergam, în mine a intrat Zeița, iar în Klaneth s-a reîntors Nergal! Și din nou cele două puteri luptau! Bariera nevăzută a devenit iarăși puternică, despărțindu-i pe cei de pe puntea de abanos de cei de pe puntea de fildeș!

Eram însă fericită, știind că uitaseră de Zarpanit și Alusar. Am înțeles atunci că lupta nu avea, de fapt, nici o legătură cu fugarii. Că nici Răzbunătoarei Ishtar, nici lui Nergal nu le păsa de dispariția lor, deoarece puteau, folosind corpul meu și al lui Klaneth, să lupte mai departe pentru stăpânirea corăbiei.

Vezi, mesagerule? Zise ea, căutându-i privirea. M-am gândit că atâta vreme cât îi pot ține aici, să se lupte, Zarpanit și Alusar vor fi la adăpost. Își vor găsi refugiul într-o lume îndepărtată, dincolo de ultimul țărm al stelelor.

De aceea, îl provocam pe preotul în negru cât mai des și eram tot mai des un receptacol pentru Ishtar... Așa navigam și luptam, și navigăm și luptăm...

De când durează, nu știu. Odată, am știut ce înseamnă timpul. Aici, pe această mare ciudată, în această lume ciudată, nu există timpul pe care l-am cunoscut în lumea mea. Au trecut cu siguranță foarte mulți ani de când am stat în fața zeilor în Uruk, dar vezi că sunt la fel de tânără și de frumoasă ca atunci! Sau cel puțin așa îmi arată oglinda, râse ea.

NU SUNT FEMEIE?

KENTON rămăsese tăcut, tulburat până în adâncul sufletului. Era, desigur, tânără și frumoasă, iar Urukul și Babilonul, movile de pământ de multă vreme. Nisip sleit de mii de ani... Ce ar fi putut să-i spună, ce mesaj ar fi putut să-i comunice ei, cea care – dacă povestea ar fi fost adevărată, deși contravenea oricărei legi a naturii în care credea – ar fi fost doar pulbere în pulberea dusă de vânt a templului ei prăbușit?

Și totuși femeia nu era pulbere!

Stătea în fața lui, vie, palpitând, îmbrăcată în frumusețe!

— Spune-mi, stăpâne, se ridică vocea ei, în timp ce fața îi era visătoare, cu genele lungi plecate. Spune-mi, stăpâne, mai este onorat Templul din Uruk? Mai stă încă mândru Babilonul în autoputernicia sa?

Nu-i răspunse. Credința că fusese aruncat într-o realitate străină, implauzibilă, lupta cu revolta ofensată a mentalității sale moderne, sceptice. Cum să creadă basmul despre o zeiță furioasă și un zeu, creaturi ale imaginației omenеști, ale căror temple erau doar mormane de ruine pe șoseaua epocilor, ale căror nume fuseseră complet uitate?

Totuși, femeia era reală, trăia. Trebuia să-i dea un răspuns. Cele două păreri opuse din mintea sa luptau încordate.

Ridicându-și ochii spre figura lui tulburată, doamna Sharane îl privea cu o îndoială crescândă. Deodată, sări de lângă el, tremurând ca o lamă a indignării într-o teacă ușoară, înflorată.

— Ai vreun mesaj pentru mine? Strigă ea. Vorbește! Repede!

Ce să-i răspundă? Fie că venise din vis, fie dintr-o vrajă antică, pentru Sharane nu exista decât un răspuns: adevărul.

— Ești trimis de Nabu, șopti femeia, căci altfel cum ai fi putut să vii aici, îmbrăcat în mantia lui albastră, cu șerpi, Mantia Înțelepciunii?

— Ascultă-mă, replică el. Ascultă-mă până când termin tot ce am de spus.

Și Kenton îi relatează adevărul, începând cu sosirea blocului de piatră în casa lui, fără să omită nici un amănunt, pentru a fi cât mai credibil.

Ea îl asculta, fixându-l cu privirea, sorbindu-i cuvintele, trecând de la uimire la o neîncredere puternică, înlocuită apoi de groază, de disperare.

— Locul în care a existat anticul Uruk nu se mai cunoaște, termină Kenton. Casa Celor Șapte Zone este, probabil, un petec de deșert bătut de vânt, iar Babilonul, puternicul Babilon, a fost transformat în ruine acum mii de ani.

Sharane sări în picioare, sări și se repezi la el, cu ochii arzând, cu părul roșu-auriu curgându-i pe umeri:

— Mincinosule! Țipă ea. Mincinosule! Acum te recunosc, fantomă a lui Nergal!

Un pumnal îi sclipi în mână, dar Kenton i-o prinse la timp, se luptă cu ea, o trânti pe perne.

— Nu te mint, insistă el. Nu cunosc nici un Nergal, nici o Ishtar, nici un Nabu! Sunt un om și ți-am spus adevărul!

Deodată, femeia se liniști, atârându-i în brațe.

— Uruk, pulbere! Gemu ea. Casa lui Ishtar pulbere! Babilonul un pustiu! Iar Sargon din Akkad, mort de șase mii de ani! Șase mii de ani! (Se scutură, eliberându-se din îmbrățișarea lui.) Dacă-i așa, eu ce sunt? Șopti printre buzele -i albe. Ce sunt? Au trecut șase mii de ani, chiar mai mult, de când m-am născut, și sunt încă vie! Atunci ce sunt?

O cuprinsese panica. Ochii i se întunecaseră. Se cuibări în perne. Prin mintea lui Kenton trecu un gând plin de cinism.

Femeia care vorbea atât de calm despre legăturile ei cu zeii, despre răzbunarea și despre lupta lor, acceptând ceea ce pentru el părea de necrezut, era înspăimântată de vârstă, de trecerea normală a timpului. Paradoxul acesta o făcea reală. Cunoscută o femeie care trecuse prin uragane și cutremure de pământ fără să clipească, dar care tremura și plângea când i se apropia ziua de naștere. În Uruk, Babilon sau New York, femeile erau de-aceiași soi!

I se trezi mila. Făcu un pas spre ea și femeia își ridică privirea. Buzele-i palide tremurau încă, degetele-i subțiri se zbăteau pe plasa de mătase ce-i acoperea pieptul. Se aplecă spre ea, iar ea își încolăci brațele albe după gâtul lui.

— Sunt vie? Strigă. Sunt... om? Sunt... femeie?

Buzele ei moi se lipiră de ale sale, rugătoare. Cortul parfumat al părului ei îl acoperi. Aroma corpului îl făcu să se înfioare. Ea îl strângea în brațe, corpul ei mlădiu îl apăsa puternic, cu o chemare disperată. Lângă inima ce o luase la goană simțea pulsul ei speriat, iar între sărutări, femeia îi șoptea:

— Nu sunt femeie? Nu sunt vie? Spune-mi, nu sunt vie?

Dorința îl cuprinsese și-i înapoia sărutare pentru sărutare. Dar potolirea acestei dorințe ar fi însemnat recunoașterea clară a faptului că nu o dragoste fulgerătoare pentru el sau o patimă de moment fusese motivul pentru care îi sărise în brațe. Teama era cea care se ascundea în spatele mângâierilor ei. Era înspăimântată de abisul uriaș de șase mii de ani dintre viața pe care o cunoscută ea și viața lui! Agățându-se de el, căuta siguranța propriei realități. Și, în căutarea unei asemenea siguranțe, apelase la ultimul argument al femeii, la certitudinea primară a eului feminin: încrederea în feminitatea ei și în farmecul ei invincibil.

Nu pentru a-l convinge pe el erau sărutările ce-i ardeau buzele, ci pentru a se convinge pe ea însăși.

Dar nu-i păsa. Era în brațele lui și-i răspundea la fiecare sărutare.

Se desprinse brusc de el și sări în picioare, privindu-l.

— Sunt deci femeie? Strigă ea triumfătoare. O femeie vie?

— Ești femeie, răspunse el, cu vocea răgușită, cu trupul răscolit de dorință. Vie! Da!

Ea închise ochii. O scutură un oftat puternic, un oftat ca un suspin.

— Acesta-i adevărul, zise doamna Sharane. Și e singurul adevăr pe care l-ai spus. Acum taci! Îl opri ea. Dacă sunt femeie și sunt vie, înseamnă că nu mi-ai spus decât minciuni, pentru că eu exist, deci Babilonul nu e pulbere și nici nu sunt șase mii de ani de când am văzut prima dată corabia, câine mincinos! Țipă ea și, cu mâna încărcată de inele, îl lovi pe Kenton peste gură.

Inelele îl tăiară adânc. El căzu pe spate, amețit atât de lovitură, cât și de schimbarea bruscă a situației, iar ea deschise ușa celeilalte cabine, în care zărise fetele înghesuite.

— Luarda! Athnal! Voi, toate! Le chemă ea. Repede! Legați câinele ăsta! Legați-l, dar nu-l omorâți!

Din cabină țâșniră șapte fete războinice, cu fuste scurte, goale până la brâu, cu sulite ușoare în mâini. Se năpustiră asupra lui, iar Sharane se repezi și-i smulse sabia lui Nabu de la brâu.

Trupurile tinere, înmiresmate, îl înăbușeau formând cercuri de carne feminină, moale, dar puternice ca oțelul. Mantia albastră i-a fost trasă peste cap și răsucită în jurul gâtului. Simțindu-se strangulat, Kenton se trezi din amorțeală; se pomeni răcnind furios. Se eliberă cu sălbăticie, își aruncă mantia și se repezi la Sharane. Mai iuți, corpurile zvelte ale războinicelor formară un paravan în fața ei, îl înfruntară cu sulitele, înțepându-l așa cum matadorii înțepă un taur care atacă. Îl respinseră, îl împinseră înapoi, sfâșiindu-i hainele și umplându-l de sânge.

Din vârtejul care-l cuprinsese, auzi râsul Sharanei:

— Mincinosule! Mincinos, laș și nebun! Unealtă a lui Nergal, trimisă să-mi spună basme mincinoase, pentru a-mi slăbi curajul! Foarte bine, nerodule, te voi trimite înapoi la Nergal, ca să-i povestești un alt basm!

Îl tot împingeau înapoi. Fetele își aruncară sulitele și săriră asupra lui în același timp. Se agățară de el, își încolăciră brațele și picioarele în jurul lui, îl trântiră la pământ. Blestemând, mușcând și lovind cu pumnii fără a se sinchisi că-s femei, Kenton le înfrunta ca un berserk⁷. Se ridică în picioare, cu fetele atârând de el, căutând să-l apuce de gât, să-i vâre ghearele în ochi. Izbi cu piciorul pragul ușii cabinei trandafirii și se împiedică, târând după el pisicile sălbatice. În cădere, fetele îl împinseră spre ușă, care se deschise sub greutatea lor, și se rostogoliră afară, războindu-se mai departe pe puntea de fildeș.

Auzi un strigăt, un semnal de avertisment din partea Sharanei. O comandă rapidă, la care strânsoarea brațelor și picioarelor slăbi. Mâinile ce-l zgâriau se retraseră.

Fierbând de furie, Kenton sări în picioare și văzu că se afla lângă linia ce reprezenta bariera misterioasă, ucigătoare, dintre puntea neagră și cea din fildeș. Înțelese de ce își chemase Sharane furiile dezlănțuite. Pentru că ajunseseră prea aproape de pericol.

Din nou, râsul ei îl răni. Femeia stătea pe platforma cu pomișori înfloriți, iar porumbeii planau în jurul ei. Ținea în mână sabia lui Nabu. I-o arătă, batjocoritoare:

— Hei, mesager mincinos, câine bătut de femei! Vino și ia-ți sabia!

— Vin, afurisito! Răcni el, repezindu-se spre ea.

În clipa aceea, nava se legănă, Kenton își pierdu echilibrul, căzu pe spate și atinse linia în care puntea albă o întâlnea pe cea neagră.

O atinse și nu păți nimic!

Acest fapt i s-a întipărit undeva, în străfundurile lui, undeva, dincolo de conștient, ca un lucru de o importanță extraordinară: oricare ar fi fost puterea barierei, el, Kenton, era imun! Se ridică și se îndreptă spre puntea de fildeș.

— Opriți-l! Se auzi vocea lui Klaneth.

Degete puternice, lungi, îl prinseră în mijlocul saltului, răsucindu-l. Kenton îl privi drept în față pe toboșarul cu toba din șarpe. În timp ce-l privea uluit, cu o cugetare plină de curiozitate, toboșarul îl apucă în gheare și-l aruncă pe punte, ca pe un câțel.

Și, gâfâind tot ca un câțel furios, Kenton se ridică în picioare și privi în jur. Era închis într-un cerc de bărbați cu robe negre. Bărbați cu robe negre și fețe de un alb mort, impasibile. Bărbați cu robe negre care-l înconjurau, gata să-l înhațe. În afara cercului stătea războinicul în zale, cu barbă aurie și ochi de agată pală. În spatele lui, Klaneth.

Kenton nu se sinchisi de ei.

— Opriți-mă, dacă puteți, lua-v-ar dracu'! Urlă el.

Se repezi spre robele negre. Acestea se strânseseră în jurul lui, îl năpădiră, îl trântiră.

Din nou, nava se legănă, de data asta mai puternic. Kenton sări în picioare și se aruncă de cealaltă parte a barierei. Un val se sparse peste el, sufocându-l. Se simți târât în mare, ca o frunză prinsă într-o cascadă. Se cufundă adânc. Se zbătu să iasă și reuși să-și scoată capul la suprafață. Își șterse ochii de apă, încercând să zărească nava.

Se pornise un vânt puternic, care clătina corabia, cam la o sută de metri de el. Strigă. Înotă spre corabie. Vântul se întetea și urla. Pânza fusese coborâtă, iar vâslele loveau ritmic apa încercând să scoată corabia în afara vântului. Nava zbură repede, tot mai repede în fața rafalelor de vânt, se pierdea în ceața argintie...

Kenton încetă orice efort. Plutea, abandonându-se acelei lumi necunoscute.

Un val îl izbi, scufundându-l. Ieși la suprafață tușind. Vântul țipa, urla deasupra lui. Îl acoperiră stropi de spumă. Auzi bubuit de valuri azvârlite înapoi de ziduri de stâncă. Un alt val îl izbi și-l proiectă înainte. Menținându-se pe creasta acestuia, văzu chiar în fața lui o culme din piatră galbenă, răsărind dintr-un cuib de lespezi peste care talazurile se spărgeau într-o fântână de spumă. Alt val îl prinse, îl târî cu el. Kenton încercă să-i reziste, dar fără succes.

Puterile îl părăseau. Se lăsă în voia sorții. Încetă să mai lupte. Se simți ridicat de un val gigantic, azvârlit cu putere spre stâlpul galben.

Dar șocul izbitorii n-a fost mai puternic decât cel provocat de ruperea unei pânze de păianjen! Avu impresia că, un timp infinit, se rostogoli printr-un întuneric moale, gros. O dată cu el venea și zgomotul valurilor... Imediat, mișcarea încetă. Zgomotul valurilor dispăru.

Se prinsese de ceva! Nu era nici stâncă, nici lemn!

Înțelese că era în propria-i cameră!

Aprinse lumina electrică. Rămase locului tremurând.

Ce se vedea la picioarele lui? Se uită mirat. Apă, apă care se scurgea de pe el, formând o băltoacă. Apă. Apă colorată ciudat. Apă stacojie.

Își dădu seama brusc că era ud leoarcă. Își umezi cu limba buzele ce i se uscaseră subit. Erau pline de sare!

Iar apa ce se scurgea de pe el era stacojie! Stacojie... Stacojie din cauza sângelui lui!

Se împletici spre oglinda mare din cameră. Târându-se în întâmpinarea lui, apărură o figură udă, cu hainele sfâșiate, sfârtecate, pline de apa care se scurgea din ele. Iar din multele răni îi curgea sânge ce se amesteca cu apa...

Era el!

Se întoarse spre locul în care strălucea nava. Pe puntea neagră se vedea un grup de figurine aplecate peste parapet, privind.

Iar pe platforma de lângă cabina trandafirie, o singură figurină.

Sharane!

O atinse.

Tare ca o bijuterie, rece ca o bijuterie... O jucărie. Și totuși era Sharane!

Figurina aia, jucăria aia era ea!

Ca un val ce revine, îl cuprinse din nou furia nebună. Având încă în urechi ecoul râsului ei, Kenton căuta ceva cu care să zdrobească barca aceea strălucitoare de atâta frumusețe, să sfărâme legătura ce se stabilise între lumea vrăjită a Sharanei și lumea sa.

N-o să mai rădă niciodată de el, n-o să-l mai batjocorească niciodată!

Apucă de picior un scaun greu, îl ridică deasupra capului și se pregăti să-l trântască, să strivească nava.

Atunci, sub sarea de pe buzele sale, Kenton simți parfumul mierii sărutărilor ei. Al sărutărilor Sharanei...

Scaunul îi căzu din mână.

— Ishtar! Nabu! Șopti el, cu mâinile împreunate a rugă. Vă chem, vă rog! Trimiteți-mă încă o dată pe corabie! Oricare ar fi prețul, sunt gata să-l plătesc! Ishtar! Fă ce vrei cu mine, dar trimite-mă pe corabie!

Răspunsul zeiței nu s-a lăsat așteptat!

Auzi de jos un vuiet slab, de nenumărate talazuri izbind un mal acoperit de stânci. Vuietul deveni tot mai puternic și în tunetul apelor uriașe, peretele exterior al camerei se dizolvă!

Acolo unde fusese zidul, apăruse acum creasta unui val unduitor, iar acest val se prăbuși peste Kenton, îl răsturnă, îl târî cu el, oprindu-i răsuflarea.

Era din nou în marea de turcoază!

Se ridică la suprafața apei. Corabia era aproape!

Aproape. Prora ei în formă de iatagan se afla deasupra capului său, gata să treacă peste el. Un lanț de aur atârna de ea, legându-se peste crestele valurilor. Kenton încercă să-l prindă, dar nu reuși.

Căzu iar în apă. Iute ca fulgerul, partea întunecată a corăbiei năvălea spre el. Se ridică din nou la suprafață și sări. Un alt lanț, unul negru, lovea valurile, atârându-se de cârmă.

Îl prinse. Marea îl trăgea de tălpi, de glezne, de picioare.

Se ținu bine și, mutând o mână după cealaltă, cu grijă, se cațără încet până când ajunse la parapetul corăbiei. Era chiar la nivelul punții.

Își înălță încet capul și privi.

Brațe lungi îl prinseră. Mâini cu degete lungi îl apucară de umeri, îl înhățară, îl aruncară pe punte și-l ținură acolo. Kenton simți o curea încolăcindu-i-se în jurul încheieturilor, simți cum brațele îi sunt strânse lângă trup... Și văzu figura toboșarului cu gură de broască.

Iar peste umărul enorm al toboșarului apăru figura albă a lui Klaneth. Îi auzi vocea:

— Du-l înăuntru, Gigi!

— Cum dorești, Klaneth, răspunse indiferent toboșarul.

Se simți purtat de toboșar cu o ușurință extraordinară, de parcă ar fi fost un copil. Și, legănat de mâinile acelea uriașe, a fost dus în cabina neagră.

SCLAV PE CORABIE.

TOBOȘARUL îl ridică pe Kenton în picioare, privindu-l cu ochi curioși, puțin amuzați. Ochii de agată ai războinicului cu barbă roșie și ochii spălăciți ai lui Klaneth îl examinau la fel de curioși. Numai că în ochii aceștia nu era pic de amuzament! Nici urmă!

Cu aceeași curiozitate îi privea și Kenton pe cei trei.

Primul era preotul în negru: masiv, cu o mușchiulatură de elefant, dar cu o carne decolorată și moartă, de parcă sângele îi curgea prin vene ascunse, vârâte prea adânc în trup, pentru a dezvălui fluxul lent al acestuia; nas acvilin și buze nemiloase; o fosforescență funebră ce sclipea în spatele pupilelor mate; figura lui Nero remodelată din lut rece de mâinile țepene ale unui zeu indolent dintr-un iad înghețat. Grosolan. Inventiv în ale răului, dar nu acel rău fierbinte care adesea, atingând viața, e absorbit de aceasta și transformat de focul ei. Răul din figura lui era un rău rece, ca moartea. Și la fel de neschimbător ca moartea...

Al doilea era Gigi, toboșarul. O figură de broască, cu urechi ascuțite și cercei din marmură neagră. Picioare scurte, îndoite. Tors de gigant. Umeri uriași de care atârnau brațele lungi, mușchiuloase, ca de maimuță, a căror putere fusese simțită deja de Kenton. O gură ale cărei colțuri ascundeau un umor răutăcios. Avea în el ceva din zeii străvechi ai pământului, mai mult din Pan decât dintr-un satir.

Al treilea, un persan în afara timpului în care mulțimile persane reprezentau pentru omenire ceea ce au însemnat mai târziu legiunile romane. Cel puțin așa îi părea lui Kenton, care-l judeca după tunica de zale împletite, picioarele înfășurate în mătase, coturnii înalți, pumnalele curbe și iataganul din cingătoarea împodobită cu bijuterii. Era om, ca și Kenton. În jurul lui nu plutea nici miasma cadaverică a lui Klaneth, nici putoarea de țap a lui Gigi. Buze roșii, pline, senzuale, iubitoare de viață, aproape ascunse de barba roșie, tunsă cu grijă. Trupul voinic, mușchiulos. Fața mai albă decât cea a lui Kenton, dar ursuză, marcată puternic de o plictiseală pe jumătate resemnată, pe jumătate disperată, pe care chiar curiozitatea vie, deschisă față de Kenton o lumina prea puțin.

Nu spuneau nimic. Doar îl priveau. Fiecare, simțea Kenton, cu alt scop. Se uită în jur.

Chiar în fața lui, pe o lespede mare din hematit⁹, șase preoți îngenuncheați se rugau la ceva ce se afla într-o nișă de deasupra lespezii. Nu știa la ce, dar simțea că acel ceva răspândea răul. Depășind statura unui om, lucrul din nișă era negru și fără formă, de parcă ar fi fost făcut din umbre împletite. Tremura, pulsa, ca și cum umbrele se îngroșau constant în jurul lui, intrau în el și îndată altele le înlocuiau.

Cabina era întunecată, cu pereți sumbri, din marmură mată, neagră. De zidurile acelea întunecate erau lipite alte umbre, care se strângeau ca niște ciorchini, în colțuri. Umbre subtile, sinistre, care păreau că așteaptă doar o comandă ca să capete ființă. Umbre pline de păcat, precum cele ce îmbrăcau lucrul răului din nișă...

În spate, ca și în cabina Sharanei, exista o altă cameră, iar în ușă, îngrămădiți, holbându-se la el, câțiva preoți cu robe negre și fețe albe.

Klaneth se întorsese spre ei, întrerupând tăcerea:

— Duceți-vă la treburile voastre!

Dispărură. Preotul în negru închise ușa după el, apoi îl atinse cu piciorul pe cel mai apropiat dintre preoții îngenuncheați.

— Domnul nostru Nergal a fost proslăvit suficient, îi spuse el. Vedeți? Ne-a înghițit rugăciunile!

Kenton privi lucrul din nișă. Nu mai era cețos, umbrit. Se vedea clar o sculptură bine făcută. Un trup de bărbat, cu acea groaznică figură a răului, în care se transformase figura preotului, în timpul luptei ce avusese loc de-a lungul primei sale aventuri pe navă.

Figura lui Nergal, Stăpânul Morților!

Ce să fi fost umbrele acelea împletite, tremurătoare, care înveliseră statuia? Ce spusese Klaneth? Că Nergal le înghițise rugăciunile? Oare umbrele erau rugăciunile preoților? Rugăciuni negre, rugăciuni pentru rău, curgând din mințile preoților ca o ceață neagră ce învăluia statuia, pătrunzând în ea? Înghițite de ea?

Simți ochii lui Klaneth cercetându-l fățiș. Un truc menit să-l sperie! Îi înfruntă privirea și-i zâmbi.

Persanul râse.

— Klaneth, asta a fost o săgeată ce nu și-a nimerit ținta. Probabil că străinul a mai văzut așa ceva. Poate că-i și el un vrăjitor și e în stare să facă lucruri mai grozave. Schimbă-ți metoda, Klaneth, schimbă-ți metoda!

Se aplecă și se așează pe un scaun scund. Figura preotului în negru deveni și mai haină.

— Mai bine taci, Zubran, altfel Stăpânul nostru Nergal ar putea să-și schimbe el metoda în ceea ce te privește și să-ți pedepsească veșnic necredința!

— Necredința? Îi ripostă persanul. O, Nergal e suficient de real. Nu credința mă plictisește, ci monotonia veșnică. Tu poți face altceva decât ce faci, Klaneth? Poate Nergal să facă și altceva? Să-și schimbe metoda în privința mea? Pe Ahriman, asta și vreau, dacă e în stare!

Termină cu o plecăciune ostentativă. Preotul în negru mârâi și se întoarse spre cei șase care se rugau.

— Duceți-vă și trimiteți-l pe Zachel la mine!

Preoții se strecurară pe ușa ce dădea afară. Preotul în negru se trânti pe un scăunel, examinându-l sumbru pe Kenton. Toboșarul stătea ghemuit, pândindu-l și el. Persanul mormăia de unul singur, jucându-se cu mânerul pumnalului. Ușa se deschise din nou, și în cabină intră un preot ce ținea în mână un bici lung, al cărui șfichi din șarpe, cu o bucată de metal în vârf, era încolăcit de mai multe ori în jurul antebrațului său. Se plecă adânc în fața lui Klaneth.

— Sclavii dorm? Întrebă preotul în negru.

— Dorm, stăpâne, răspunse numitul Zachel.

Kenton îl recunoscuse. Atunci când zăcuse pe punte, îl văzuse pe bărbatul acela pe o platformă înaltă, la baza catargului. Zachel era supraveghetor al sclavilor vâslași, iar biciul lui lung îi permitea să-l atingă pe cel mai îndepărtat dintre ei, dacă lenevea.

— El este cel pe care l-ai văzut pe punte, acum câteva somnuri, pe când Stăpânul nostru Nergal sălășluia în mine? Întrebă Klaneth. Cel care zăcea și care, după câte mi-ai spus, a dispărut exact când târfa lui Ishtar se aplecase spre el, gata să-l atingă?

— Da, stăpâne, răspunse supraveghetorul, apropiindu-se de Kenton și privindu-l atent. Era altfel îmbrăcat, dar e același om.

— Și unde dispăruse? Întrebă Klaneth, mai mult pentru sine. În cabina târfei? Dacă a fost așa, de ce l-a azvârlit afară, iar pisicile ei l-au zgâriat? Și când a apărut atunci, purta anumite haine, o anumită sabie... Cunosc sabia aceea.

— N-a fost în cabina ei, stăpâne, zise Zachel. Am văzut-o cum îl căuta, dar s-a întors singură în cabină. El... dispăruse...

— Ultima lui dispariție, gândi cu voce tare Klaneth, s-a petrecut acum două somnuri. De atunci corabia a navigat mult... Și el a apărut din nou pe corabie, iar rănilor provocate de furiile templului sângerează, de parcă ar fi fost făcute adineauri... Și cum a trecut de barieră? Da, cum a trecut de barieră?

— În sfârșit, ai ajuns la adevărata problemă! Strigă persanul. Obligă-l să ne dezvăluie secretul, să ne învețe cum, și, pe Cele Nouă Iaduri, n-o să mai rămân o clipă în tovărășia voastră!

Kenton îl văzu pe toboșar făcându-i iute, pe furiș, un gest de avertizare persanului, văzu ochii amenințători ai preotului în negru, văzu că figura acestuia devenise cu adevărat haină.

— Ha! Ha! Râse Gigi. Zubran glumește, Klaneth! Crezi că n-ar descoperi că dincolo viața e la fel de plicticoasă ca aici? Ce zici Zubran?

Făcu din nou semnul discret, de atenționare, iar persanul îl observă.

— Cred că ai dreptate, răspuse el în silă. Oricum, nu i-am jurat credință lui Nergal? Totuși, mormăi el, zeii le-au dăruit femeilor un talent de care nu s-a plictisit nimeni de când lumea!

— Și-au pierdut talentul ăsta în apropierea lui Nergal, rânji preotul în negru. Nu uita, Zubran, că aici nu există dragoste, și potolește-ți limba înainte de a te trezi într-un loc mai rău decât ăsta, în care măcar ai trupul tău!

— Pot să vorbesc, stăpâne? Întrebă Zachel, iar Kenton simți răutate și amenințare în privirea pe care i-o aruncase supraveghetorul.

Preotul în negru dădu din cap.

— Cred că a trecut prin barieră pentru că nu știe nimic despre Domnul Nostru, spuse Zachel. Poate că-i un dușman al Domnului Nostru! Dacă nu-i, cum de-a fost în stare să scape din mâinile preoților noștri, să dispară în mare și să se reîntoarcă?

— Dușman al lui Nergal! Sări Klaneth.

— Asta nu înseamnă că-i un prieten al lui Ishtar, interveni calm toboșarul. E adevărat că, de-ar fi fost devotat Celui Întunecat, n-ar fi reușit să treacă de barieră. Dar la fel de adevărat este că, de-ar fi fost un credincios al lui Ishtar, lucrul ar fi fost la fel de imposibil.

— Așa e! Se luminează la față Klaneth. Și am recunoscut sabia. E chiar sabia lui Nabu!

Rămase tăcut un moment, gândindu-se. Când vorbi din nou, vocea lui groasă era plină de curtoazie.

— Străine, zise el, dacă nu ne-am purtat cum trebuie, iartă-ne! Vizitatorii sunt rari pe corabia noastră. Iar tu, dă-mi voie să ți-o spun, ne-ai cam făcut să uităm de bunele maniere! Zachel, desfă-i legăturile!

Supraveghetorul se aplecă, iar Kenton simți curelele căzând.

— Dacă, așa cum bănuiesc, vii din partea lui Nabu, continuă preotul în negru, vreau să-ți spun că nu avem nici urmă de dușmănie pentru Cel Înțelept sau slujitorii săi. Nici Stăpânul meu, Domnul Morților, nu a avut vreodată vreun conflict cu Domnul Înțelepciunii. Cum ar fi putut fi altfel, când unul poartă cheile cunoașterii în această viață, iar celălalt cheia ce descurie ușa cunoașterii absolute? Nu, nu există nici un conflict. Ești unul dintre favoriții lui Nabu? El te-a trimis pe navă? De ce?

Kenton căuta disperat o cale de-ai răspunde preotului. Nu putea să întârzie răspunsul, așa cum făcuse cu Sharane. Nici nu-i folosea să-i spună adevărul, așa cum procedase cu femeia, lucru pentru care fusese fugărit ca un sobolan. Aici pericolul era mult mai mare decât în cabina trandafirie. Vocea lui Klaneth îi întrerupsese gândurile:

— Deși ești favoritul lui Nabu, asta nu te-a împiedicat să-ți pierzi sabia și nici nu te-a apărat de sulilele femeilor! Dacă așa stau lucrurile, crezi că te va apăra de biciul meu, de lanțurile mele? Sau chiar de ceva mai rău?

Deoarece Kenton rămânea, în continuare, tăcut, lumini lupești străluciră în pupilele moarte, iar preotul în negru sări în picioare, strigând:

— Răspunde-mi!

— Răspunde-i stăpânului Klaneth! Răcni Gigi. Sau frica ți-a înțepenit limba?

Sub furia aparentă a toboșarului, Kenton simți un avertisment, simți prietenie. Iar Gigi nu pomenise despre cea de-a doua apariție a sa pe punte, despre faptul că intrase în cabina Sharanei. De ce?

— Nu știu dacă protecția lui Nabu m-ar fi putut salva, dar știu că n-a făcut nimic, răspuse el.

Preotul în negru se trânti din nou pe scaun, chicotind.

— Cred că nu te va salva nici dacă mă voi decide să te ucid, zise el.

— Moarte să fie, dacă așa hotărăști! Orăcăi Gigi.

— Oricine ești, continuă preotul în negru, de oriunde ai veni, un lucru e sigur: ai puterea de a sfărâma un lanț de care sunt sătul! Rămâi, Zachel, îi zise el supraveghetorului, care se pregătea să plece. Sfaturile tale sunt întotdeauna bune. Rămâi.

— Ne-a murit un sclav, zise supraveghetorul. Îi voi scoate lanțurile și-l voi arunca în mare.

— Mort? Întrebă Klaneth, brusc interesat. Care din ei? Cum?

— Cine știe? Dădu din umeri Zachel. Probabil că de epuizare. Era unul dintre cei care au navigat cu noi de la început. Cel care stătea lângă sclavul blond din nord, pe care l-am cumpărat la Emakhtila.

— Da, a slujit îndelung, spuse preotul în negru. Nergal l-a luat... Lasă-i trupul să-și mai poarte lanțurile o vreme. Rămâi aici.

Îi vorbi din nou lui Kenton, pe un ton hotărât:

— Purtător al sabiei lui Nabu, îți ofer libertatea. Îți ofer bogăție și putere. Vei primi toate onorurile și cinstea în Emakhtila, către care vom naviga de îndată ce voi da ordin. Acolo vei putea deveni preot, vei avea propriul tău templu, dacă vrei. Aur, femei și onoruri, dacă vei face ceea ce doresc. Și, mult, mult după toate astea, moartea...

— Și care ți-e dorința ce-mi va aduce toate astea? Întrebă Kenton.

Preotul în negru se ridică și-și îndreaptă capul, astfel încât îl privi pe Kenton drept în ochi.

— Ucide-o pe Sharane! Șuieră el.

S-o omoare pe Sharane? S-o omoare! Cu toate că era supărat pe ea, sărutările ei persistau încă dulci pe buzele lui! Gândul acesta îi pătrunse până în adâncul ființei. Se stăpâni, căutând ceva care să-l ajute să câștige timp.

— Planul ăsta are puține șanse, zise ironic persanul. N-ai văzut cum l-au bătut fetele? Vrei să trimiți un om să ucidă o leoaică, după ce a fost fugărit de puii ei?

— N-ai dreptate, îl contrazise Klaneth. Nu-i cer să treacă peste punte, căci, probabil, va fi văzut de fetele de pază. Poate ocoli carena corăbiei, trecând din lanț în lanț, agățându-se de stinghiile balustradei. Sau dacă am opri vâslele și am arunca ancora, ar avea posibilitatea să-și dea drumul în apă și să înoate în tăcere către proră. Există o fereastră în spatele cabinei în care doarme ea... să se strecoare pe acolo și...

— Mai bine să-l punem să-i jure credință lui Nergal înainte de a-i da drumul, stăpâne, îl întrerupse Zachel. Altfel, s-ar putea să nu se mai întoarcă...

— Prostule! Interveni Gigi. Dacă-i jură credință lui Nergal, nu cred c-ar mai fi în stare să treacă! Din câte știm, bariera nu-i închisă pentru el, așa cum e închisă pentru noi, fideliu lui Nergal, ca și pentru fideliu lui Ishtar.

— E adevărat, clătină din cap preotul în negru, nu putem risca. Ai dreptate, Gigi!

În mintea lui Kenton începu să se închege un plan.

— De ce trebuie ucisă? Întrebă el. Lăsați-mă să mi-o fac sclavă, să mă răzbun pentru umilințele și loviturile îndurate. Dați-mi-o mie și nu aveți decât să vă păstrați bogățiile și onorurile pe care mi le-ați oferit! O urăsc din tot sufletul!

— Nu! Răspunse preotul, venind mai aproape și privind mai atent în ochii lui Kenton. Trebuie ucisă. Cât timp trăiește, zeița are o gazdă în care poate intra. Dacă Sharane moare, Ishtar nu va mai avea prin cine să se manifeste pe această corabie. Țasta e un lucru pe care eu, Klaneth, îl știu foarte bine. Dacă Sharane moare, înseamnă că Nergal va conduce corabia. Prin mine! Nergal va învinge! Prin mine!

Planul se înfiripase deja în mintea lui Kenton. Va promite să facă tot ce-i cereau, va promite c-o va ucide pe Sharane. Se va furișa în cabina ei și-i va povesti despre complot. Într-un fel sau altul, o va convinge de adevărul spuselor lui. Apoi își va lua sabia, se va furișa înapoi, pe unde venise, și-l va ucide pe Klaneth. Va fi însă în stare s-o facă? O îndoială subită îl cuprinse în timp ce-i privea pe preotul solid și pe ceilalți trei. Mai era și liota de preoți în robe negre... Va fi în stare să-i înfrunte singur pe toți? Să-l ucidă pe Klaneth?

Apoi, îndoiala îi dispăru. Ceva îi spunea că nici Gigi, nici persanul nu vor lupta împotriva lui. Că există o înțelegere secretă între cei doi, bazată pe o ură profundă față de preotul în negru. Altfel, de ce toboșarul i-ar fi făcut semn să tacă lui Zubran? De ce acea protecție ciudată, care se manifestase la Gigi în timpul înfruntării? De ce tăcuse Gigi, de ce nu spusese nimic despre a doua apariție a lui Kenton pe corabie? Era cumva și toboșarul cu toba din șarpe la fel de plictisit de viața de pe puntea neagră, ca și Zubran? Îngrozit la gândul de a-l vedea pe Klaneth victorios? Iar printr-un legământ, a cărui tărie n-o putea înțelege, neputincios față de preotul în negru?

Își dădu seama prea târziu, din căutătura preotului, că dezvăluise ceva din toate gândurile acelea, că preotul Klaneth îi ghicise intențiile! Își aminti prea târziu că ochii răutăcioși, pătrunzători ai supraveghetorului îl pândiseră tot timpul, nescăpând nici o schimbare de expresie, interpretând-o!

— Privește, stăpâne! Mârâi Zachel. Privește! Nu-i poți citi gândurile, așa cum fac eu? Nu vezi ce plănuiește? M-ai oprit aici să te sfătuiesc, ai spus că sfaturile mele sunt bune! Lasă-mă să-ți spun ce-mi trece prin cap! Am crezut că a dispărut din fața catargului, după cum ți-am relatat. Dar, așa să fi fost? Poate că prin vrăji ne-a făcut să vedem altceva decât ce se întâmpla în realitate! Trebuie să se fi ascuns tot timpul pe corabie, în cabina Sharanei! L-am văzut ieșind de acolo!

— Izgonit de femeile ei, Zachel, îl întrerupse toboșarul. Atacat. Bătut. Amintește-ți. N-am observat la ele nici urmă de prietenie, Klaneth. Se repezeau la gâtul lui ca niște câini care sfâșie o căprioară!

— Teatru! Strigă Zachel. Teatru, ca să te înșele, stăpâne! De ce nu l-au ucis? De ce rănilor sale nu sunt decât niște simple înțepături de ac? L-au hăituit, da! Dar spre noi! Sharane știa că e capabil să treacă de barieră, așa cum știi și tu acum! Ne-ar fi oferit ea un cadou atât de prețios, o putere în plus, dacă n-ar fi avut un scop? Și ce scop ar fi putut avea, stăpâne? Unul singur: să-l trimită aici să te ucidă, așa cum și tu ai plănuțit să-l trimiți s-o ucidă pe ea! E un bărbat puternic, dar s-a lăsat bătut de niște femei! Avea o sabie, o lamă ascuțită, sfântă chiar, și a lăsat o femeie să i-o ia! Ha! Ha! Râse Zachel. Îl crezi, stăpâne? Eu nu!

— Pe Nergal! Blestemă Klaneth, cu figura-i moartă și mai palidă, cu ochii înflăcărați de o lumină vrăjitoarească. Pe Nergal!

Brusc, îl apucă pe Kenton de umăr, îl împinse pe ușă și-l aruncă pe punte. Apoi se repezi după el și-l puse piciorul pe pieptul lui.

— Sharane! Urlă Klaneth. Sharane!

Kenton își săltă, amețit, capul. O văzu pe Sharane în fața ușii, cu brațele sprijinite pe umerii firavi a două dintre domnișoarele ei.

— Ce vrei, broască râioasă?

— Nergal și Ishtar sunt ocupați în alte părți, îi răspunse el ironic. Viața pe corabie a devenit cam anostă. Țin sub picior un sclav. Un sclav mincinos. Îl cunoști, Sharane?

Se aplecă și-l ridică pe Kenton, așa cum un bărbat ridică un copil. Figura ei rece, trufașă, nu se schimbă.

— Nu are nici o importanță pentru mine. Un vierme. L-am izgonit spre tine, stăpânul lui. Fă ce vrei cu el. Nu mă interesează.

În spatele liniștii ei, preotul în negru trebuie să fi văzut ceva ce-i scăpase lui Kenton, pentru că ochii lui morți străluciră, iar buzele i se strâmbară într-un zâmbet încântat, plin de cruzime. Îl aruncă pe Kenton pe punte.

— Nu te interesează? Răcni Klaneth. Totuși, prin voia ta a ajuns la mine. Are limba mincinoasă, Sharane! După legile străvechi privind sclavii, trebuie pedepsit! Voi asmuți asupra lui patru dintre oamenii mei. Dacă-l vor învinge, îi voi smulge limba mincinoasă și ți-o voi dăruia ca dovadă a dragostei mele, o, Sharane, Sfânt Receptacul al lui Ishtar! Ha! Ha! Râse preotul în negru, în timp ce Sharane se dădea înapoi, palidă. O încercare pentru vrăjile tale, Sharane! Pentru ca limba aia să vorbească! Să vedem dacă vei fi în stare s-o faci să-ți șoptească despre dragoste, să-ți spună cât ești de frumoasă, Sharane! Cât de minunată! Și poate că o să-ți reproșeze că mi-ai trimis un om pentru a fi sfârtecat! Ha! Ha! Râse Klaneth. Apoi, deodată, scuipe următoarele cuvinte: Târfă de templu!

Îi vârî în mână lui Kenton un bici ușor.

— Acum luptă, sclavule, luptă pentru limba ta mincinoasă! Patru preoți înaintară spre el, scoțând de sub robe curele cu ținte. Îl încercuiră și, înainte de a-și da seama cât erau de periculoși, se repeziră asupra lui. Atacau ca patru lupi costelivi, biciuindu-l. Loviturile curgeau peste capul, peste umerii săi goi. Încercă să pareze neîndemânatic, să riposteze. Colții de metal mușcau adânc... Din tot trupul i se scurgea o ploaie înceată de sânge.

O curea îl plesni peste față, orbindu-l.

Din depărtare auzi vocea de aur a Sharanei, plină de dispreț:

— Sclavule, nu ești în stare nici măcar să lupti!

Blestemând, își aruncă biciul inutil. Lângă el era figura rânjindă a preotului ce-l lovise. Înainte de a apuca să ridice din nou biciul, pumnul lui Kenton pocnise deja gura răutăcioasă. Simți cum, sub pumnul său, oasele nasului se zdrobesc, cum îi zboară dinții. Preotul se prăbuși și se rostogoli spre balustradă.

Îndată, ceilalți trei năvăliră peste el, strângându-l de gât, sfâșiindu-l, încercând să-l doboare. Se eliberă din strânsoare. Cei trei se retraseră puțin, apoi se repeziră din nou. Unul era cu un pas înainte. Kenton îl apucă de braț, i-l răsuci peste umărul său, își propti șoldul în trupul celui prins, se aplecă și-l azvârli pe preot spre perechea care-l ataca. Corpul zbură prin aer, apoi se prăvăli. Capul se zdrobi de punte, cu un zgomot strident, de vreasc ce se rupe. O clipă, trupul rămase cu umerii lipiți de punte, în timp ce picioarele tresăltau grotesc. Apoi se îndoiră și rămaseră nemișcate.

— Frumoasă aruncare! Îl auzi pe persan strigând. Iată unu care nu va mai folosi niciodată un bici!

Degete lungi îl apucară de glezne. Picioarele îi zburară de sub el. În cădere, văzu o figură ce-l privea, figura ca o rană roșie a primului preot, cel pe care-l izbise cu pumnul și care, revenindu-și, se târâse pe punte și-l trântise. Kenton întinse brațele, îl agăță pe unul dintre preoții împotriva cărora îl aruncase pe acela ce zăcea acum mort, cu țeasta sfărâmată, și-l răsturnă pe punte. Preotul înșfăcat se zbătea, se răsucea și-i căuta gâtul. Această tentativă de strangulare îi reaminti un lucru îngrozitor, pe care-l văzuse într-o altă luptă inegală, pe un câmp de bătălie din Franța. Zvârli înainte mâna dreaptă, cu primele două degete întinse, nimerind ochii celui care-l apucase de gât. Apăsă cu cruzime, apăsă fără încetare. Auzi un urlat de agonie. Lacrimi de sânge îi murdăriră mâinile. Degetele care-l strangulau slăbiră strânsoarea. În locul ochilor, erau acum doar două găvane goale, roșii, din care atârna ceva înspăimântător...

Kenton sări în picioare. Lovi în figura stacojie ce-l privea. Lovi o dată, de două ori, de trei ori.

O văzu pe Sharane, cu fața albă, cu ochii mari. Își dădu seama că preotul în negru nu mai râdea.

Atunci năvăli al patrulea acolit, în al cărui pumn sclipea un cuțit cu o lamă lată. Kenton își plecă fruntea și se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Apucă mâna care ținea lama și răsuci brațul. Auzi osul trosnind. Cel de-al patrulea preot urlă și se prăbuși.

Îl văzu pe Klaneth holbându-se, cu gura strânsă.

Dintr-un salt, ajunse la gâtul lui, repezindu-și pumnul drept spre bărbia acestuia. Dar preotul în negru întinse brațele și-l prinse în mijlocul saltului. Îl ridică deasupra capului, îl balansă, pregătindu-se să-l strivească de punte.

Kenton închise ochii. Acesta era sfârșitul...

Atunci se auzi vocea persanului, grăbită, alarmată:

— Klaneth! Nu-l ucide! De mult n-am mai văzut o asemenea luptă! Pe Ishak din ladul Cel Amăgitor, nu-l ucide, Klaneth! Lasă-l să lupte iar!

— Nu, Klaneth, nu! Zise toboșarul.

Simți ghearele lui Gigi apucându-l și ținându-l cu putere.

— Nu, Klaneth! A luptat cinstit și a luptat bine! Ar fi un câștig să-l avem alături de noi! Poate că se va răzgândi, dacă-l disciplinăm puțin. Amintește-ți, Klaneth, e singurul dintre noi care e în stare să treacă de barieră!

Trupul uriaș al preotului în negru tremură, apoi, încet, mâinile sale începură să-l lase pe Kenton în jos.

— Să-l disciplinăm? Se auzi vocea sforăitoare a supraveghetorului. Dă-mi-l mie, stăpâne, în locul sclavului de la vâsle care a murit! O să-l învăț eu ce înseamnă disciplina!

Preotul în negru îi dădu drumul lui Kenton pe punte. Rămase aplecat deasupra lui un moment, apoi clătină din cap, se întoarse brusc și intră în cabină. Kenton, care își revenise, se ghemui cu mâinile lângă glezne.

— Scoate sclavul mort din lanțuri, Zachel, și azvârle-l peste bord! Îl auzi pe Gigi spunând. Îl voi păzi eu pe omul acesta până te întorci.

Kenton îl auzi pe supraveghetor plecând. Toboșarul i se adresă:

— Bine ai luptat, pui de lup! Șopti el. Bine ai luptat! Acum, în lanțuri! Supune-te! Va veni și rândul tău! Fă cum îți spun, pui de lup, iar eu voi face tot ceea ce trebuie să faci!

Apoi plecă. Surprins, Kenton se ridică. Îl văzu pe toboșar oprindu-se, apucând trupul preotului cu țeasta zdrobită și, cu o mișcare a brațului lung, trimițându-l peste parapetul corăbiei. Se aplecă din nou, de data asta spre trupul celui cu fața strivită de pumnii lui Kenton. Rămase gânditor văzând oroarea cu orbite goale ce se târa și se împleticea pe punte, apoi rânjind încântat, îl apucă pe preot de glezne și-l aruncă peste bord.

— Trei mai puțin la număr, mormăi Gigi.

Kenton se înfioră. Dinții îi clănțăneau. Oftă. Toboșarul îl privi cu o mirare amuzată.

— Ai luptat bine, pui de lup! Atunci, de ce tremuri ca un câine biciuit, căruia i se ia osul pe jumătate ros?

Își puse ambele mâini pe umerii însângerați ai lui Kenton. Sub atingerea lor, se liniști. Ca și cum prin mâinile lui Gigi ar fi curs un fel de putere rece, un fluid din care sufletul lui băuse. Ca și cum acestea ar fi deschis un izvor străvechi, o baltă de indiferență ancestrală față de viață și moarte...

Și niciodată, deși nu avea cum să știe asta, Kenton nu va mai simți nici pentru viață, nici pentru moarte respectul și teama care, în lumea lui, erau umbrele lor obișnuite. Înțelese doar că dispăruse din el tot ceea ce însemna slăbiciune a spiritului. Dispăruseră toate remușcărilor, toată nevoia de a se feri de brutalitate.

În locul lor apăruse necugetata dorință de a cuceri corabia!
De a deveni stăpânul ei!
De a-i învinge pe Klaneth și pe Zeul lui Întunecat!
De a o învinge...
Pe Sharane!

— Bine, zise Gigi, ridicându-se. Nu uita. Vine Zachel.

Supraveghetorul era lângă el. Îi atinse umărul. Îi arătă un șir de trepte ce duceau de pe puntea neagră spre cala vâslașilor. Coborî în semiîntunericul calei, urmat de Zachel. Înaintă, poticnindu-se, de-a lungul unui coridor îngust. A fost oprit lângă o vâslă mare, peste care era plecat un cap cu păr auriu, lung, ca de femeie, dar pe umeri mușchiuși, albi.

Vâslașul cu păr auriu dormea. În jurul mijlocului avea un inel gros din bronz. De inel atârna un lanț zdravăn, al cărui capăt era fixat de un belciug înfipt adânc în spatele băncii pe care stătea. Încheieturile mâinilor și vâsla de care-și rezema capul erau și ele încătușate. Prin cătușele de la încheieturi și cătușele de pe vâslă treceau alte două lanțuri solide.

La stânga celui ce dormea, un inel gol atârna de-un lanț. De vâslă, atârnavă două cătușe goale.

Zachel îl împinse pe Kenton pe bancă, lângă vâslașul cu păr auriu. Lute, îndemânatic, îi prinse mijlocul în inelul de bronz, îl strânse și-l încuie.

Apoi vârî mâinile lui Kenton, care nu opuse nici o rezistență, în cătușele vâslei, le închise și le încuie...

Vâslașul cu păr auriu nu se mișca. Dormea cu capul rezemat de vâslă.

Deodată, Kenton simți căldura unei priviri. Se uită în sus. O văzu deasupra balustradei pe Sharane. Pe fața ei se citea milă. Și uimire. Și o umbră de ceva ce-i făcu inima să bată sălbatic...

— Te voi disciplina eu, nu-ți fie frică! Spuse Zachel.

Kenton privi în spatele lui.

Sharane plecase...

Se aplecă peste vâslă, alături de uriașul adormit.

Se aplecă peste vâslă...

Înlănțuit de ea!

Sclav pe corabie!

SUB BICIUL LUI ZACHEL.

KENTON auzi un șuierat și se trezi. Ceva îi biciui umărul, ca o atingere de fier înroșit. Își ridică iute capul din patul brațelor, privind-și prostește încheieturile înlănțuite. Din nou biciuitura pe umăr mușcând amarnic în carne.

— Scoală, sclavule! Auzi el o voce mârâind, o voce pe care o cunoștea și se străduia, cu mintea încețoșată, s-o identifice. Sus! Du-te la vâslă!

Apoi o altă voce, de lângă el, șoptind răgușit, cu o căldură camaraderească:

— Ridică-te în picioare înainte ca biciul să-ți acopere spatele cu rune însângerate!

Se ridică. Mâinile îi căzură, mecanic, în două scobituri netede, roase, din mânerul de care era înlănțuit. Din această poziție, ochii lui văzură un ocean liniștit, de turcoază, fără valuri, într-o cupă argintie, răsturnată, de ceață argintie. În fața lui erau patru bărbați, doi în picioare, doi așezați la mânerul vâslelor uriașe care, ca și a lui, treceau prin flancul navei. Înaintea lor se întindea puntea cea neagră.

Memoria îi reveni, izgonind urmele somnului. Prima voce era a lui Zachel, iar atingerile fierbinți mușcătura biciului său. Întoarse capul. O mulțime de oameni, negri sau măslinii, stăteau în picioare sau jos la alte vâsle mari, ce coborau și se ridicau, așa încât nava lui Ishtar își croia drum prin marea de un albastru intens. Pe o platformă, lângă catarg, râutăcios Zachel. Biciul lung pocni încă o dată spre Kenton, făcând să-i țâșnească sângele.

— Nu privi înapoi! Trage la vâslă! Mârâi Zachel.

— O să vâslesc eu, șopti a doua voce. Stai în picioare și sprijină-te de vâslă până când îți vor reveni puterile!

Se uită în jos, spre un cap cu păr blond, lung ca al unei femei. Dar fața care-l privi o clipă nu avea nimic feminin. Reci ca gheața, ca o gheață albastră îi erau ochii, deși dezghețați acum de o blândețe aspră. Pielea îi era bătucită de furtuni, tăbăcită de vijelii. De la tâmpla stângă la vârful bărbiei se scurgea o cicatrice roșie, adâncă,

brăzdată acolo cu sabia. Nu avea nimic feminin nici în mușchii ce i se umflau pe umeri, pe spate și pe brațe, în timp ce trăgea de vâsla mare, mânuind-o cu ușurința cu care mătură o femeie.

Scandinav din creștet până-n tălpi. Un viking smuls dintr-o saga străveche și, ca și Kenton, sclav pe corabie. Uriașul care dormea rezemat de vâslă când fusese Kenton încătușat, înainte să-l cuprindă somnul, de a cărui sosire nu-și amintea.

— Sigurd, fiul lui Trygg, ăsta-s, mormăi uriașul. Ce Nornă răuvoitoare te-a adus pe corabia asta de vrăjitori? Vorbește încet, aplecat peste vâslă. Diavolul cu biciul are urechi ascuțite.

Kenton se apleca sau se ridica, în ritmul mișcării vâslei, stând în picioare lângă bancă, cu lanțurile zornăind. Zăpăceala ce-i tulburase mintea trecuse. Trecuse cu atât mai repede cu cât mâinile înlănțuite începuseră să-i pompeze sângele mai iute prin vene. Vâslașul de lângă el mârâi aprobator:

— Nu ești un slăbănog! Vâsla obosește, dar trage și putere din mare. Doar că soarbe puterea asta încet. Treptat, o să devii puternic. Atunci, tu și cu mine, împreună...

Se opri, aruncă o privire precaută spre Kenton, de parcă bănuia că vorbise prea mult.

— După cum arăți, pari un om din Eirnn¹⁰, insulele din sud, șopti el. Nu le port ranchiună celor de-acolo. Pe noi, vikingii, ne înfruntă sabie la sabie și scut la scut. Multe lovituri am schimbat cu ei, iar Walkiriile nu s-au întors niciodată cu mâinile goale în Walhalla când îi întâlneam pe cei din Eirnn! Curajoși oameni, puternici, oameni care mureau strigând, sărutând lama sabiei și vârful lănciei cu mai multă plăcere decât pe o mireasă! Ești dintre ei?

Kenton se gândi iute. Trebuia să dea un răspuns înțelept, care să consolideze camaraderia ce-i fusese oferită atât de deschis. Nici să dezvăluie întregul adevăr, dar nici să fie prea evaziv, pentru a nu trezi suspiciuni.

— Kenton, ăsta mi-e numele, răspunse el încet. Părinții mei erau din Eirnn. Îi cunoșteau bine pe vikingi și corăbiile lor. Dar nu mi-au transmis nici un fel de dușmănie împotriva acestora. Vreau să-ți fiu prieten, Sigurd, fiul lui Trygg, pentru că niciunul dintre noi nu știe cât timp vom trudi împreună. Și, dacă eu și cu tine...

Se opri gânditor, așa cum făcuse și vikingul. Norvegianul dădu din cap, apoi îi aruncă o căutătură scurtă.

— Încă nu mi-ai spus, om al căror părinți erau din Eirnn, cum de-a căzut năpasta pe capul tău, mormăi el. De când m-au mânat pe corabia asta, în Insula Vrăjitorilor, n-am mai intrat în nici un port. Nu erai atunci când am fost înlănțuit de vâslă. Cum ai apărut aici?

— Sigurd, pe Odin, Tatăl Tuturora, nu știi!

Mâinile norvegianului tremurară la auzul numelui zeului.

— Un ochi, pe care nu l-am putut vedea, m-a privit. O mână, pe care n-am putut-o vedea, m-a înhățat din țara mea și m-a adus aici. Acel fiu al iadului, care conduce pe puntea neagră, mi-a oferit libertatea dacă voi face un lucru de rușine. N-am vrut. M-am luptat cu oamenii lui. Trei am omorât! Apoi m-a înlănțuit de vâsla asta!

— Ai omorât trei! Exclamă vikingul, holbându-se și rânjind de-i sticleau dinții. Ai omorât trei! Skíll¹¹, camarade! Skíll!

Ceva, ca un șarpe zburător, șuieră pe deasupra lui Kenton. Șuieră și lovi spatele scandinavului. Se retrase; sângele țâșni din locul în care mușcase. Lovi iar și iar...

Biciul lui Zachel, supraveghetorul. Vocea lui mârâi printre șuierăturile biciului:

— Câine! Scurpat de scroafă! Ai înnebunit? O să te jupoi!

Sub bici, trupul lui Sigurd, fiul lui Trygg, tremura. Din fundul gâtului îi țâșni un geamăt scurt, suspinat. Se uită spre Kenton, cu o spumă însângerață pe buze. Deodată, Kenton înțelese că nu din cauza durerii se văita și tremura vikingul, ci de rușine și furie. Că biciul scurgea picături mari, roșii, din sufletul și din curajul lui. Amenințând să le zdrobească pe amândouă.

Atunci, Kenton se întinse, punându-și spatele dezgolit între bici și umerii însângerați. Primi el loviturile.

— Ha! Rânji Zachel. Le dorești, nu? Ești gelos pe sărutările biciului meu? Atunci o să te satur de ele!

Fără milă, biciul șuiera și lovea, șuiera și lovea... Kenton îi îndura mușcăturile cu stoicism, fără să-și miște trupul, ca un scut, de deasupra norvegianului. Înfrunta fiecare durere ascuțită cu gândul că o va plăti atunci când va sosi timpul.

Când va fi stăpânul corăbiei!

Deodată, loviturile șuierătoare încetară:

— Stai!

Cu ochii încetoșați de durere, îl văzu pe toboșar aplecat deasupra calei.

— Vrei să ucizi sclavul, Zachel? Pe Nergal, dacă o faci, o să-l rog pe Klaneth să te înlănțuiască pe tine la vâsla aia. Ca un dar pentru mine!

— Vâslește, sclavule! Zise Zachel ursuz.

Tăcut, gata să se prăbușească, Kenton se aplecă peste vâslă. Norvegianul întinse mâna, prinzându-l într-o strânsoare de oțel.

— Sigurd, fiul lui Trygg, acesta-s eu! Nepot de jar! 12 Stăpân al dragonilor!

În vocea lui gravă se simțea un ecou îndepărtat de săbii ce se ciocneau. Vorbea cu ochii închiși, de parcă ar fi stat în fața unui altar.

— Tu și cu mine, ne-am legat frați de sânge, Kenton din Eirnn! Prin runele roșii de pe spatele tău, scrise acolo când te-ai vârât între mine și bici! Prin fiecare strop al aceluia sânge, suntem frați! Iar eu îți voi fi scut, așa cum mi-ai fost tu! Săbiile noastre vor fi o singură sabie. Prietenii tăi vor fi prietenii mei, dușmanii tăi vor fi dușmanii mei. Îmi voi da viața pentru tine, dacă va fi nevoie. Pe Odin, Tatăl Tuturora, și pe toți Aesirii, jur, eu, Sigurd, vikingul! Iar dacă-ți voi înșela încrederea, atunci să zac sub otrava șerpilor lui Hela până când Yggdrasil, Copacul Vieții, se va veșteji, iar Ragnarök, Noaptea Zeilor, va veni!

CORNUL SOMNULUI.

SUFLETUL lui Kenton fusese cuprins de căldură. Uitase de spatele care-l dureau, în incandescența jurămintelor vikingului. Sigurd era, ca și el, încătușat de vâslă, neputincios în fața loviturilor de bici. Dar acum avea un prieten aici, în cala galerei. Un prieten puternic, un frate de sânge care i-ar fi fost de folos dacă ar fi reușit să se dezlege... Acest stăpân al dragonilor, cum își zisese, iar prin asta Kenton înțelesese că fusese căpitan al unei flote de război din vechea Norvegie, era capabil să comande Corabia lui Ishtar. Sub conducerea lui, bineînțeles...

Kenton hotărâse acest lucru fără a se îndoii, câtuși de puțin, de certitudinea victoriei viitoare.

Acum era doar un sclav, cu spatele brăzdat de bici, înlănțuit de o vâslă. Nu avea nici o importanță. Va învinge!

Împotriva lui erau preotul în negru, puterea înspăimântătoare pe care o slujea acesta și mulțimea de acoliți. Încă nu știa dacă, în momentul în care-l va înfrunta pe Klaneth, toboșarul Gigi, cu toată prietenia lui, și persanul Zubran nu-și vor uni puterile cu forțele dușmane, fiind legați prin vreun jurământ. Dar nu avea importanță! Va învinge!

Și pe Sharane, și pe războinicele ei le va învinge! Nu-l impresionau bărbații și femeile de pe corabie, cu Nergal al lor, cu Ishtar a lor! În el ardea convingerea de neclintit că, într-o zi, corabia va fi a lui!

Că Sharane va fi a lui!

Mâna vikingului îl ținea încă strâns. Își puse mâna peste ea.

— Sigurd, spuse el, frați de sânge suntem noi doi de-acum! Veselă mi-e inima! La ghinion și la noroc, în pace și în război, averea mea va fi averea ta, iar soarta ta va fi soarta mea! Până când Nornele care taie firul vieții îl vor scurta pe-al meu! Skíll, frate de sânge! Skíll! Fie ca Odin, Tatăl Tuturora, să ne dea putere să cucerim corabia asta și să navigăm așa cum vrem noi!

Strânsoarea vikingului slăbi. Își retrase mâna, aplecându-se și mai mult peste vâslă. Nu spuse nimic, dar Kenton știu că legământul fusese încheiat.

Biciul supraveghetorului trosni cu un şuier ascuțit. Cei patru vâslași din fața lor își ridicară vâslele, așezându-le în niște niște. Vikingul făcu și el la fel.

— Stai jos, îi spuse. Acum ne spală și ne hrănesc.

O cascadă de apă se prăvăli peste Kenton... apoi alta. Sarea din ea făcu să-l usture rănilor atât de puternic, încât îi dădură lacrimile.

— Stai liniștit! Îl avertiză Sigurd. Durerea va trece repede, iar sarea îți va vindeca rănilor.

Din nou apa șiroi peste el. Doi bărbați bruneți, dezbrăcați până la brâu, cu spinările pline de cicatrice, se apropiu de ei. În fiecare mână țineau câte o găleată, pe care o ridicară și o turnară peste doi dintre oamenii de la vâsle. Se întoarseră din nou, mergând de-a lungul coridorului îngust dintre bănci. Aveau trupuri puternice, iar figurile lor erau cele ale unor oameni înviați dintr-o friză antică asiriană: slabi, cu nas coroiat, cu buze groase. Nici un gând nu

părea a sălășlui în spatele acelor figuri. Ochii lor erau ficși, goi. Se mișcau ca niște automate. Pe Kenton îl scutură un fior de nestăpânit, care nu-i scăpă vikingului.

— Sufletele lor s-au dus de mult, șopti el. Sunt ca sclavul care a murit lângă mine. Au fost atât de mult timp pe corabie, încât aceasta le-a supt sufletele. Toți sunt așa, în afară de cei doi bărbați negri din spatele nostru. Pe Aesiri, jură el, de asta m-am temut până când ai venit!

Se întoarseră cei cu gălețile și aruncară apă peste alți doi vâslași. Goleau găleată după găleată pe podeaua calei, spălând-o. Iar după ce au terminat curățenia, veni altă pereche de sclavi, care puse pe bancă, între Kenton și norvegian, un blid grosolan și o cupă. În blid erau o mână de păstăi lungi și o grămăjoară de prăjituri rotunde, semănând cu pâinea pe care o fac locuitorii de la tropice din manioc, după ce-l storc și îl usucă la soare. Cupa conținea un lichid tulbure gros, de un roșu purpuriu.

Gustă din păstăi. Aveau un gust ciudat, de carne. Prăjiturilele rotunde erau exact ceea ce păreau a fi: pâine de manioc. Lichidul din cupă era picant, cu o urmă de fermentație în el. Exista o anumită putere în mâncarea și în băutura aceea. Îndată ce termină de mâncat, Kenton simți cum îi revin puterile. Iar dușul îi făcuse bine. Spatele nu-l mai ardea, rănilor nu mai pulsau... Se relaxă. Norvegianul îi zâmbi:

— Acum nu vâslim, așa că putem vorbi, nu prea tare însă, îi zise el. Asta-i regula. Când mâncăm și bem, mă poți întreba tot ce vrei, fără nici o teamă, frate de sânge.

— Două lucruri vreau să știu înainte de orice, spuse Kenton. Cum ai ajuns pe corabie, Sigurd? Și de unde vine mâncarea de-aici?

— Hrana e luată în grabă de pe unde se poate, îi răspunse vikingul. E o navă de vrăjitori, o navă blestemată. Nu poate sta mult timp într-un loc și nu-i binevenită nicăieri. Nu, nici măcar la Emakhtila, care-i plină de vrăjitori. Acostează în câte-o insulă și se aprovizionează repede și cu teamă. Pentru că sunt nevoiți să plece îndată mai departe, de groază ca demonii care-i stăpânesc să nu se înfurie și să-i distrugă. Cunoscut vrăjii puternice, fiul acela palid al lui Hela și femeia de pe puntea albă! Uneori cred că-i fiică lui Loki, pe care Odin l-a pus în lanțuri pentru păcatele lui, iar altele cred că-i o fiică a Freiei, Mama Zeilor. Oricine ar fi, e foarte frumoasă și are un suflet mare. Nu-i port nici o ranchiună! (Ridică apoi cupa spre buze.) Cât despre felul în care am ajuns aici, asta-i o poveste scurtă. Am navigat spre sud, împreună cu corăbiile lui Hagnor și Lance Roșie. Când am pornit, aveam doisprezece dragoni mari... Am călătorit pe mai multe mări, jefuind în trecere... După multă vreme, rămași doar cu șase din cei doisprezece dragoni, am ajuns în țara egiptenilor, într-un oraș numit Alexandria. Un oraș foarte mare, cu numeroase temple. Ale tuturor zeilor din lume, cu excepția zeilor noștri! Ne-a supărat faptul că printre toate templele alea, Odin, Tatăl Tutoarea, nu avea și el unul. Ne-a supărat cumplit, ne-a înfuriat. Așa că, într-o noapte, când băuserăm prea mult vin egiptean, șase dintre noi am hotărât să cucerim un templu, să izgonim zeii din el și să-i dăruim lui Odin, să aibă și el o casă. Am văzut un templu și am intrat. Era întunecat și plin de preoți în robe negre, precum cei de pe corabie. Când le-am spus ce vrem să facem, au bâzâit ca albinele și s-au repezit asupra noastră ca o haită de lupi. Mulți am ucis atunci, strigând! Și am fi cucerit templul pentru Odin, noi, doar cei șase luptători, așezați în cerc, dacă nu răsuna un corn!

— Care a chemat în ajutor mai mulți războinici decât puteați voi învinge? Întrebă Kenton.

— Deloc, frate de sânge, răspunse Sigurd. Era un corn vrăjit. Un corn al somnului. A aruncat somnul asupra noastră, așa cum furtuna aruncă stropi peste punte! Ne-a transformat oasele în apă, iar săbiile ne-au căzut din mâinile care nu mai puteau să le țină. Și ne-am prăbușit cu toții, toropiți de somn, printre cei uciși!

Când ne-am trezit, ne aflam într-un templu. Am crezut că-i același, fiindcă era la fel de întunecos, și mișunau tot preoți în robe negre. Ne puseseră în lanțuri. Ne-au biciuit și ne-au făcut sclavi. Abia atunci am descoperit că nu mai eram în țara egiptenilor, ci într-un oraș numit Emakhtila, pe o insulă de vrăjitori, într-o mare dintr-o lume pe care eu o cred a vrăjitorilor. Mult timp am fost sclavi ai robelor negre, eu și tovarășii mei, până când m-au aruncat pe corabia asta, care ancorase în portul din Emakhtila. Și aici am rămas, plecat peste vâslă, pândindu-le vrăjile și luptând să nu mi se scurgă sufletul din mine...

— Un corn care răspândește somnul! Zise Kenton uimit. Nu înțeleg, Sigurd!

— Vei înțelege, camarade, rânji Sigurd. Vei înțelege curând. Zachel cântă bine din el! Ascultă! Începe!

În spatele lor se auzi un sunet de corn, profund, grav. Năvălea spre ei, vibrând continuu, le umplea urechile, părând a curge prin ele în fiecare nerv, atingându-l, mângâindu-l cu degetele ușoare ale sufletului însuși, al somnului acoperit cu maci...

Sunetul se întindea, răspândind somnul.

Ochii vikingului erau ambițioși, încărcăți de dorința de a lupta împotriva somnolenței. Dar încet, încet, pleoapele i se închiseră. Mâinile i se relaxară, degetele i se deschiseră, corpul i se legănă, capul îi căzu în piept... Apoi, ca un om din care dispăruse brusc orice urmă de viață, cu mușchii moi, se prăbuși pe bancă...

Cântecul cornului continuă să se audă. Cei patru sclavi de la vâslele din față zăceau deja cu capetele pe brațele întinse...

Deși lupta din toate puterile, Kenton nu putea îndepărta somnul ușor, lipicios, care-l pătrundea de pretutindeni. În trupul lui creștea un fel de amorțeală... Somn, somn, roiuri de particule infinite de somn erau în el, purtate de sânge prin fiecare venă, de-a lungul fiecărui nerv, îmbâcsindu-i creierul...

Jos, tot mai jos îi coborau pleoapele...

Brusc, nu mai putu lupta. Căzu, cu lanțurile zornăind, lângă Sigurd, înfășurat în aceeași pânză impenetrabilă a somnului...

BATJOCURA SHARANEI.

CEVA dinlăuntru îi șoptea lui Kenton să se trezească. Ceva scotocea în abisurile somnului său vrăjit și-i împingea spre suprafață conștiința drogată. Încet, pleoapele începură să i se ridice, apoi se opriră, supunându-se unei avertizări necunoscute. Privi printre pleoapele întredeschise. Lanțurile care-i legau încheieturile de cătușele nituite ale vâslelor erau lungi. Se mișcase în timpul somnului, iar acum zăcea cu capul în mâini de-a lungul băncii, cu fața îndreptată spre puntea de fildeș.

Acolo, la capătul punții, uitându-se în jos spre el, se afla Sharane...

Voaluri de-un albastru-deschis, în care mâini de fete asiriene, devenite de mult țărână, țesuseră lotuși de aur, îi drapau pieptul, se înfășurau în jurul taliei zvelte și cădeau spre picioarele-i delicate, încălțate în sandale. În spatele ei stătea servitoarea cea cu păr negru, Satalu. Ochii mari, limpezi ai Sharanei erau umbriți de o milă amestecată cu un fel de mirare disprețuitoare.

Inima începu să-i bată, văzându-i frumusețea. Ea era perechea potrivită pentru el, în lumea asta sau în oricare alta! Însă nu putea fi cucerită cu mijloacele lumii sale pierdute...

— Stăpână, o auzi pe Satalu spunând, nu poate fi un om al lui Nergal, fiindcă oamenii lui Nergal l-au înlănțuit acolo!

— Ai dreptate, șopti Sharane. În privința asta am greșit. Iar dacă ar fi fost de-al lui Nergal, n-ar fi trecut niciodată de barieră... Nici nu și-ar fi bătut joc de mine Klaneth, așa cum a făcut-o...

— E foarte frumos și tânăr, suspină Satalu. Și puternic! A luptat cu preoții ca un stăpân al leilor!

— Chiar și un șobolan prins într-un colț luptă, îi răspunse Sharane. S-a lăsat să fie pus în lanțuri, ca un câine bătut! Și m-a mințit! A venit la mine, împăunându-se cu o sabie pe care n-o putea folosi!

Mâinile ei tremurau. Se lovi cu ele în piept.

— Oh, strigă doamna Sharane, iar strigătul ei era pe jumătate un vaiet. Oh, Satalu, mi-e rușine! Mincinos, laș și sclav cum e, totuși a atins ceva în sufletul meu, ceva ce n-a atins nicicând vreun bărbat! Mi-e rușine, mi-e rușine, Satalu!

— Nu plânge, doamnă Sharane, zise Satalu, apucându-i mâinile ce-i tremurau. Nu poate fi nicidecum așa! De unde știi? Poate c-a spus adevărul. De unde știm ce s-a petrecut în lumea noastră în timpul acela pierdut pentru noi? Și e foarte frumos... Și tânăr...

— Oricum, spuse cu amărăciune Sharane, e un sclav.

— Ssst! Șopti Satalu. Vine Zachel!

Se întoarseră și merseă spre cabina Sharanei, ieșind din zona de vizibilitate a lui Kenton. Acesta auzi pași apropiindu-se. Închise ochii. Supraveghetorul trecu pe lângă el, îl privi cu atenție, bănuitor chiar, îi puse mâna pe cap și-l împinse de pe patul brațelor. Acesta se lăsă să cadă fără vlagă, rămânând atârnat de brațe. Satisfăcut de faptul că vraja cornului avea efect, Zachel trecu mai departe.

Îndată răsună şuierul de trezire, iar sclavii începură să se miște. Kenton căscă, se ridică, își frecă ochii și apucă vâsla.

Sufletul îi era cuprins de exaltare. Nu avea cum să se înșele asupra semnificației vorbelor Sharanei! O stăpânea! O prinsese cu un fir subțire, dar o prinsese! Iar dacă n-ar fi sclav, ce s-ar întâmpla? Atunci firul n-ar mai fi subțire! Râse, dar încet, să nu-l audă Zachel. Sigurd îl privi curios.

— Cornul somnului ți-a adus vise vesele, Kenton, șopti el.

— Cu adevărat vesele, Sigurd, îi răspunse. Niște vise care-ți subțiază lanțurile, până ce le sfărâmi!

— Odin trimite multe vise din astea, mormăi norvegianul.

Când Zachel sună iarăși din corn, Kenton nu mai avea nevoie de el ca să adoarmă. Pentru că ochii ageri ai supraveghetorului observaseră sacrificiul lui Sigurd și-i pândise în permanență, biciuindu-l pe Kenton de fiecare dată când șovăia sau lăsa povara vâslei pe seama scandinavului. Măinile i se umpluseră de bășici; fiecare mușchi îl dureau, iar mintea îi zăcea, searbădă, în capul obosit. Și tot așa au decurs lucrurile în timpul următoarelor cinci somnuri.

O singură dată se trezise suficient ca să-l consulte pe Sigurd într-o problemă ce-l frământa. Jumătate din vâslași se afla dincolo de linia care separa puntea neagră de cea de fildeș, linie pe care nici Klaneth, nici ajutoarele sale, nici Sharane, nici femeile ei nu puteau s-o depășească. Totuși, Zachel trecea dintr-un capăt în celălalt al calei, după plac. Și alți preoți. Îi remarcase în mai multe rânduri. Deși nu-i văzuse nici pe Klaneth, nici pe Gigi, nici pe persan, nu se îndoia că, de-ar fi vrut, și aceștia ar fi putut trece pe acolo. De ce atunci nu se cățarau robele negre prin capătul calei, să cucerească teritoriul cabinei trandafirii? Sau de ce nu-și dădeau drumul în cală Sharane și femeile ei, să atace cabina de abanos? De ce nu-și aruncau sulitele și săgețile pe deasupra calei în haita de preoți în robe negre?

Era o corabie vrăjită, îi repetase vikingul, și vraja ei nu părea una simplă. Sclavul care murise îi povestise că se afla pe corabie de când fusese lansată de zei și că o barieră nevăzută, misterioasă, se întindea spre partea corăbiei ce cuprindea puntea Sharanei. Nici lăncile, nici săgețile, nici alte proiectile nu puteau s-o străbată. Doar cele aruncate de zei și zeițe. Însă taberele umane erau neputincioase una împotriva celeilalte. Existau și alte reguli, îi povestise sclavul. De exemplu, nici Sharane, nici Klaneth nu puteau părăsi vasul, atunci când acesta intra într-un port. Femeilor Sharanei și preoților în robe negre li se permitea, dar numai pentru scurt timp. Trebuiau să se întoarcă repede. Corabia îi aducea înapoi. Ce s-ar fi întâmplat cu ei dacă nu s-ar fi supus? Sclavul nu știa, dar spunea că așa ceva era imposibil. Corabia i-ar fi adus oricum înapoi.

Kenton medita la toate astea trăgând la vâslă cu spatele în flăcări. Se vedea că avea de-a face cu niște zeități practice, eficiente, care construiseră corabia neomițând nici un detaliu, gândea el, pe jumătate amuzat. Stabiliseră jocul, deci și regulile lui. Își imagina cum va alerza Sharane, nestingherită, de la proră la cârmă, după ce el va cuceri corabia. Tocmai când își închipuia acest lucru, începu să sune cornul lui Zachel și se prăbuși, mulțumit, în ascunzătoarea fără fund a somnului, care se deschisese în fața lui.

Din al șaselea somn se trezi cu mintea limpede ca un cristal, cu un simțământ uimitor de voie bună, cu corpul eliberat de durere, mlădios, viguros. Se aplecă deasupra vâslei cu putere, cu ușurință.

— Puterea curge în tine din mare prin lopată, după cum ți-am spus, frate de sânge, mârâi Sigurd.

Kenton dădu din cap, neatent, preocupat de problema eliberării din lanțuri. Ce se întâmpla în cală și pe corabie, în timp ce vâslașii dormeau? Ce șansă ar fi avut să se elibereze el și vikingul, dacă ar fi reușit să rămână treaz?

Dacă ar fi reușit să rămână treaz!

Dar cum să-și închidă urechile în fața cornului aceuia care turna somn în ei, așa cum sirenele din vechime turnau, prin cântul lor fatal, vrajă în urechile marinarilor care nimereau pe tărâmul lor?

Sirenele! Povestea aventurilor șiretului Ulise, care întâlnise femeile ucigașe ale mării, îi fulgeră în amintire. Cât dorise călătorul acela să audă cântecul sirenelor! Dar nici nu se lăsase subjugat de ele! Cum navigase pe tărâmul lor, după ce le vârase vâslașilor în urechi dopuri de ceară și-i pusese să-l lege de catarg cu urechile neastupate, cum trăsese de legături, blestemând, înnebunit de dorința de a sări în brațele lor albe, ascultând cântecul lor vrăjit, navigând mai departe, fără să pățească nimic...

Asta era soluția! Trebuia, în vreun fel, să-și astupe urechile, să nu mai audă cornul! Dar cum?

Se pornise vântul, un vânt puternic ce umflase pânza și mâna corabia printre valurile mărunte. A urmat ordinul de oprire a vâslelor. Kenton se lăsă pe bancă. Sigurd era tăcut, cu figura plină de dor de răzbunare, privind în depărtare, plin de vise din alte zile, când dragonii lui străbăteau Oceanul din Nord, împodobiți pe laturi cu scuturi lacome de mușcătura săbiilor...

Kenton își lăsă mâinile în jos, până la zdrențele de mătase de pe picioare. Degetele lui începură, încet, să descurce firele, să le răsucescă și să le împletească în cilindri mici de mătase. Lucra, în timp ce vikingul stătea nepăsător. Reuși să facă doi cilindri. Luă unul în palmă, își frecă obrazul și își strecură cilindrul de mătase în ureche. Așteptă un moment, apoi își strecură și al doilea dop în cealaltă ureche. Urletul vântului se transformă într-o șoaptă ușoară.

Cu grijă, fără grabă, scoase cele două dopuri și înfășură mai multe fire în jurul lor. Le puse la loc. Acum, urletul valurilor devenise un murmur îndepărtat. Mulțumit, strecură cilindrii de mătase în brâu sfâșiat.

Nava gonia mai departe. După un timp, apărură sclavii și-și goliră gălețile peste el și peste viking. Le aduseră hrană și băutură.

Chiar în clipa în care cornul începu să sune, Kenton se trânti pe bancă, cu fața ascunsă în mâini, cu cilindrii de mătase între degete. Și-i vârî repede în urechi, apoi își relaxă fiecare mușchi. Sunetul slăbise, devenise o șoaptă abia auzită. Chiar și așa, îl cuprinse toropeala, dar luptă împotriva ei. Nu mai era comanda aceea adormitoare, căreia nu i te puteai opune și care răsuna în fiecare notă a cornului. Reuși să alunge toropeala. Sunetul încetă. Auzi supraveghetorul venind spre el, îl zări printre pleoapele întredeschise, îl văzu urcând treptele calei și traversând puntea, spre cabina lui Klaneth.

Puntea neagră era goală. Kenton se răsuci, de parcă s-ar fi mișcat în somn, aruncă un braț peste bancă, își puse capul pe el și se uită în spatele calei.

Sclavii de la vâsle zăceau întinși, dormind. Privirea îi zăbovi o clipă asupra celor doi negri, ce se remarcă printre oamenii bătrâni, cu piele oacheșă. Se întrebă dacă putea avea încredere în ei, dacă vor lupta alături de el și de viking.

Apoi auzi râsete aurii, muzicale. La capătul punții, lângă Satalu, cea cu păr negru, apăruse Sharane. Se așeză, își desfăcu părul, își risipi norul de flăcări roșii-aurii peste față, peste umeri, rămânând în el ca într-un cort parfumat, mătăsos. Satalu luă un pieptene strălucitor și începu s-o pieptene.

Prin pânza frumuseții ei, îi simți ochii ațintiți asupra lui. Kenton deschise involuntar ochii, prinzându-i privirea. Sharane scoase o exclamație, se ridică pe jumătate și-și dădu la o parte cortina părului, uluită.

— E treaz! Șopti ea.

— Sharane! Oftă Satalu la fel de uimită.

Văzu apoi rușinea din ochii Sharanei. Fața ei deveni rece și pufni disprețuitoare:

— Satalu, nu simți un miros puternic în cală? Zise ea, strâmbând din nas. Ca în târgul din Uruk, atunci când am cumpărat sclavi.

— Nu simt, stăpână, șovăi Satalu, cu milă în privire.

— Ba da, sunt sigură, spuse necruțătoare Sharane. Iată de unde vine! De la sclavul cel nou! Un sclav ciudat, care doarme cu ochii deschiși!

— El... nu arată deloc a sclav, ezită din nou servitoarea.

— Nu? O întrebă cu blândețe Sharane. Ce se întâmplă cu mintea ta, fato? Care-i semnul sclaviei?

Satalu nu răspunse, plecându-și privirea miloasă în fața stăpânei.

— Lanțurile și urmele de bici, zise ironică Sharane. Astea sunt semnele sclaviei! Iar sclavul cel nou le are din plin!

Kenton rămase tăcut, suportându-i ironia. Nu se mișcă. De altfel, nici nu o asculta, mulțumindu-se să-i soarbă, cu ochi arzători, frumusețea.

— Am visat odată că a venit unul, plin de vorbe mari, purtător de promisiuni, aducând speranță în sufletul meu, oftă Sharane. Mi-am deschis sufletul în fața lui, în visul acela, Satalu! Tot sufletul! Iar el mi-a răspuns cu minciuni, promisiunile îi erau goale, pentru că era doar un slăbănog, iar fetele mele l-au bătut! Acum mi se pare că slăbănogul din visul meu zace acolo, cu urme de bici pe spinare și cu mâinile-i fără putere în lanțuri! Un sclav!

— Stăpână! Oh, stăpână! Șopti Satalu.

Kenton rămase în continuare tăcut, deși batjocura începuse să-l doară.

Deodată, femeia se ridică, întinzând mâinile cu brațări strălucitoare.

— Satalu, nu crezi că imaginea mea poate trezi chiar și un sclav? Că un sclav, dacă-i tânăr și puternic, ar fi în stare să-și rupă lanțurile pentru mine?

Merse puțin, apoi se întoarse. Prin rochia-i subțire se vedeau curbele minunate, trandafirii ale pieptului ei. O frumusețe plină de vioiciune. Își desfășură larg plasa părului, privind prin ea cu ochi zburdalnici, se mișcă, dând la iveală un picior trandafiriu, micuț, o gleznă cu gropițe.

Kenton își ridică brusc capul. Sângele îi fierbea în vine.

— Lanțurile se vor sfărâma, Sharane! Strigă el. Le voi sfărâma, nu-ți fie teamă! Și atunci...

— Atunci, fetele mele te vor bate din nou! Strigă ea și plecă.

O urmări cu inima bătându-i ca o tobă. O văzu oprindu-se și șoptindu-i ceva lui Satalu. Fata cu păr negru se întoarse și-i făcu un semn de avertizare. Kenton închise ochii, își lăsă capul pe braț, și imediat îl auzi pe Zachel pe trepte, apropiindu-se. Auzi apoi fluierul de trezire. Dacă îl disprețuia cu adevărat, de ce îl avertizase?

GIGI FACE UN LEGĂMÂNT.

SHARANE îl privea de pe puntea albă.

Trecuse mult timp de când stătuse acolo, bătându-și joc de el, dar Kenton nu mai avea noțiunea acestuia, atât era de prins în pânza fără timp a corăbiei... Somn după somn, zăcuse pe bancă, pândind-o. Rămăsese însă în cabina ei sau, dacă nu, se ferise să fie văzută.

Nu-i spusese vikingului că învinsese vraja cornului aducător de somn. Avea încredere, trup și suflet, în Sigurd, dar nu era convins de subtilitatea scandinavului, de iscusința lui de a se prefăce doborât de somn, așa cum reușea el. Nu se îndoia de Sigurd, dar nu voia să riște nimic.

Acum, Sharane se uita din nou la el de pe platforma de lângă catargul de smarald. Sclavii dormeau. Nimeni nu păzea pe puntea neagră. De data asta, figura Sharanei nu mai era ironică. Iar când vorbi, pătrunse direct în miezul problemei:

— Oricine ai fi, oricine ai putea fi, zise ea, ești capabil să faci două lucruri: să treci de barieră și să rămâi treaz când ceilalți sclavi dorm. Mi-ai spus că poți să-ți sfărâmi lanțurile, ceea ce înseamnă că-l poți face și pe al treilea, dacă spui adevărul. Dacă nu...

Se opri, dar el îi ghicise gândurile.

— Dacă nu te mint, așa cum crezi că am mai făcut-o, zise el. Nu te-am mințit. Dar spune mai departe.

— Dacă-ți vei rupe lanțurile, continuă ea, îți voi înapoia sabia, în cazul în care vei intenționa să-l ucizi pe Klaneth. Dacă vei reuși să-ți sfărâmi lanțurile, ceva îmi spune că vei reuși să-l ucizi pe Klaneth cu sabia aceea, care, în mod sigur e sabia lui Nabu. Dacă vei vrea... (Se opri iar, scrutându-l cu ochii mari.) Vrei? Întrebă ea.

Kenton se prefăcu că se gândește.

— De ce să-l ucid pe Klaneth? Întrebă el, în cele din urmă.

— De ce? Cum de ce? Nu te-a pus în lanțuri? Nu te-a biciuit? Nu te-a transformat în sclav?

— Iar Sharane nu m-a hăituit cu sulițe? Întrebă el. Nu a turnat Sharane sare peste rănilor mele, batjocorindu-mă?

— Dar tu nu m-ai mințit? Strigă ea.

Kenton se prefăcu din nou că se gândește profund.

— Și ce va câștiga un sclav mincinos, neputincios, dacă-l va uide pe preotul în negru? Pentru tine? Întrebă el grosolan.

— Să câștige? Se arătă ea surprinsă.

— Cum mă vei răsplăti pentru asta?

— Oh! Exclamă ea, plină de dispreț, ațintindu-l cu ochi care ardeau. Vei fi plătit! Vei fi liber, îți voi da cele mai frumoase bijuterii ale mele... Pe toate, dacă vrei!

— Voi fi liber oricum, dacă-l voi uide pe Klaneth, răspunse el. Și ce valorează bijuteriile tale pe o navă blestemată?

— Nu înțelegi nimic, zise ea. Odată preotul în negru ucis, te poți duce în orice țară dorești. Și în orice țară, bijuteriile mele prețuiesc mult! Se opri o clipă, apoi continuă: N-au nici o valoare în țara de unde ai venit și în care te vei întoarce, când vei fi liber și nu te va mai amenința nici un pericol?

Vocea ei era otravă plină de miere. Kenton se mulțumi să râdă.

— Ce vrei, atunci? Întrebă ea. Dacă bijuteriile nu-ți ajung, ce mai dorești?

— Pe tine!

— Pe mine? Se sufocă ea, neîncrezătoare. Eu să mă dau unui bărbat, drept răsplată? Să mă dau ție, câine biciuit! Izbucni ea. Niciodată!

Până acum, Kenton își calculase fiecare replică: să răspundă batjocurii cu batjocură, să dizolve în acidul furiei ei urma de dispreț față de el care, știa prea bine, exista încă în mintea ei. Dar acum izbucni cu o înverșunare la fel de adevărată, de fierbinte, ca și a ei.

— Nu! Strigă Kenton. Nu, n-o să mi te dăruiești, pentru că o să te iau singur, Sharane! (Întinse o mână înlănțuită spre ea.) Voi stăpâni corabia fără vreun ajutor din partea ta! Din partea celei care m-a făcut mincinos și sclav și care acum vrea să-mi azvârle o plată, ca unui măcelar! Nu! Voi fi stăpânul corăbiei prin faptele mele! Și voi fi și stăpânul tău!

— Mă ameninți? Întrebă ea, cu fața înflăcărată de mânie. Tu îndrăznești să mă ameninți pe mine?

Vârî mâna în sân, scoase un cuțit mic și-l azvârli spre el. Ca și cum ar fi lovit un zid de diamant, invizibil, cuțitul zăngăni și căzu la picioarele lui cu lama ruptă.

Sharane păli, se întoarse, îl fulgeră cu o privire plină de ură, apoi fugi în camera ei.

— Urăște-mă! O luă în derâdere Kenton. Urăște-mă, Sharane! Pentru că ura este flacăra care curăță cupa pentru vinul dragostei!

Trântind ușa după ea, Sharane dispăru în cabină. Iar Kenton, rânjind, își puse capul pe vâslă, și în curând dormea tot atât de profund ca și norvegianul ce sforăia lângă el.

După o vreme, când zăcea lăfăindu-se în marea de viață ce urca în el, ascultând vuietul valurilor la trecerea navei, zumzăitul vântului cald și parfumat ce se juca prin straiurile corăbiei, auzi un zgomot din balconul Sharanei, un uguiu de bun-venit al porumbeilor ei. Iar ea ieși afară, urmată de servitoarea Satalu.

Ochii lui îi contemplau gura dulce, drăgăstoasă, roșie, o cupă micuță, numai bună de umplut cu sărutări. Ea nu -i dădea nici o atenție. Privea în depărtare, spre apele acoperite de ceață. Se aplecase peste balcon, rezemată în brațele-i albe, rotunde, și începu să cânte încet. Acesta era cântecul Sharanei:

În Babilon sunt trandafiri, Oricine trece îi sărută.

Deschiși sunt oricărei iubiri, Orice zefir din ei se-nfruptă.

Oricare rob, oricare rege, Orice albină îi alege, Sorbind din buzele lor rouă.

Mândru, mândru trandafir, Ca tine nu sunt eu!

Vocea de aur se opri. Kenton, simțind înțelesul cântecului ei, se înroși de rușine și remușcare.

Sharane cântă din nou:

Dar în umbrarul des, ascuns, E-un trandafir alb, aromat.

Doar cel de dragoste pătruns, Plin de curaj și înzestrat Cu dragoste curată Îl va găsi, vreodată, Trecând pe lângă-acel umbrar...

Tainic, tainic trandafir, Ca tine sunt și eu!

În timp ce ecoul cântecului ei răsună încă, Sharane se întoarse și, ignorându-l, reveni în cabina ei.

Kenton simți o asemenea dorință pentru ea încât, pentru prima dată, îl cuprinse disperarea. De fapt, va putea să-și rupă lanțurile, sau se va trezi supt din corabie, aruncat între atomii dezlanțuiți ai celor două lumi, și va rămâne în lumea lui? Asta voia, să fie liber și cu puterea de a cuceri corabia, de a o conduce, iar acum știa ce trebuia să facă pentru a scăpa din lanțuri și de preotul în negru, dacă norocul îi va surâde!

Va reuși? Trebuia! Și, hotărât, izgoni disperarea.

Trecură alte somnuri. Iar Kenton devenea tot mai puternic, cu trupul oțelit, cu umeri și brațe care puteau mânui vâsla la fel de ușor, la fel de neobosit ca Sigurd.

Kenton se trezi din nou într-un zgomot și o învălmășeală ce cuprinseseră întreaga corabie. Se adunaseră cu toții pe ambele punți, vorbind și gesticulând. Un stol de păsări – primul pe care-l văzuse de când era în lumea aceasta – se rotea deasupra lor. Aripile păsărilor aveau forma aripilor de fluture. Penele le sclipeau lăcuite în stacojiu fierbinte și aur pal. Din ciocurile deschise se auzea un tumult scânteietor, ca de mici clopote clinchenitoare.

— Pământ! Exclamă vikingul. Mergem în port, Kenton! Probabil că apa și hrana sunt pe terminate.

Se porni un vânt din senin, iar vâslele fură oprite. Fără teamă de biciul lui Zachel, Kenton se cățăără pe bancă și privi dincolo de bord. Supraveghetorul nu-i dădu nici o atenție, fiind prea interesat să vadă ceea ce se afla în fața lor.

O insulă galbenă, însoțită, înaltă și rotundă, stropită de cratere de culori ca niște cuiburi de curcubee. În afara acestor împestrițări elegante, insula era toată din topaz¹³ lucitor, de la baza din adâncimile de opal ale mării de azur până la culmile pe care copacii își aruncau ramurile ca niște panașe imense din pene de struț cufundate în chihlimbar auriu. Peste această insulă de aur străluceau fulgerări ale unor iradierii ce păreau a fi flori zburătoare, luminoase.

Corabia se apropie. Domnișoarele Sharanei se strânseseră la proră, râzând și chicotind. În balcon, Sharane privea insula cu ochi plini de dor.

Erau foarte aproape. Pânza ca o coadă de păun căzu. Corabia înainta tot mai încet. Abia când prora curbată aproape atinsese țărmul, pilotul răsuci cârma și aduse nava cu bordul lângă mal. În timp ce nava se mișca încă, penele copacilor ciudați acoperiră puntea cu frunze lungi, delicat dantelate, ca acelea gravate de ger, iarna, pe ferestre. De un galben-topaz și chihlimbarii ca soarele erau acele frunze, iar crengile de care atârnav străluceau ca tăiate în criolită¹⁴ galbenă. Din ele cădeau buchete imense de flori în formă de crini stacojii ca flacăra.

Corabia se mișca încet, tot mai încet. Pătrunsese într-o despicătură mare, tăiată adânc în inima insulei. Laturile văii erau bălțate de un fel de cratere colorate, iar Kenton descoperi că acestea erau câmpuri cu flori, îngrămădite de parcă ar fi umplut amfiteatre adânci, circulare. Iradierile strălucitoare erau păsări, păsări de toate mărimile, de la cele cât o muscă până la cele cu aripi uriașe, ca ale condorilor din înaltul Arizilor. Dar, fie mari, fie mici, toate aveau aripi strălucitoare, de fluture, lăcuite.

Insula răsufla miresme. Pe ea nu era nimic verde, în afara scânteierii de smarald a păsărilor.

Valea se închise în fața lor. Copacii împodobiți cu pene măturau puntea tot mai lent... Nava se strecura în gura strungii, la capătul căreia o cascadă arunca o ploaie de perle într-un bazin cu ferigi din aur. Se auzi zgomotul unui lanț, pleoscăitul ancorei. Prora corăbiei se smuci, se vârî în frunziș, atinse plaja.

Femeile Sharanei săriră peste balustradă, ținând deasupra capului coșuri mari. De pe balcon, Sharane le privea cu regret. Femeile se vâră în boschetele încărcate de flori. Vocile lor deveniră tot mai slabe, apoi se stinseră. Sharane, cu bărbia proptită în mâinile-i albe, sorbea priveliștea cu ochii mari, plini de dor. Deasupra părului ei roșu-auriu, ce izvora prin semiluna de argint, zbura o pasăre care strălucea toată a smarald și albastru scânteietor, scoțând un zvon de clopoței îndepărtați. Kenton zări lacrimi pe obrazul ei. Ea îi surprinse privirea și se uită furioasă la el. Apoi se întoarse, lăsându-se să alunece, îndurerată, în spatele unui pomișor înflorit, din balcon, unde să nu-i mai vadă nimeni lacrimile.

Femeile ei reveneau de-a lungul plajei, cu coșurile pline cu pradă: fructe, tigve purpurii și albe, ciorchini mari de păstăi, din acelea din care mâncase și el la început, când fusese înlănțuit pe corabie. Femeile se grădăriră în cabină, apoi ieșiră cu coșurile goale. Și tot așa, plecau și se întorceau, până când, în cele din urmă, luară, în loc de coșuri, burdufuri din piele și ploști, pe care le umplură cu apă din bazinul de la cascadă. Apoi le cărară înapoi, pline ochi.

Se înghesuiră din nou să coboare de pe corabie, de data asta fără poveri, fugind vesele și guralive pe drum. Își scoaseră rochiile, și așa destul de sumare, și plonjară în bazin. Înotau și se jucau ca niște nimfe ale apelor, sub mângâierea izvorului perlat, ce se scurgea pe curbele de o delicatețe delicioasă, din fildeș pal, trandafiriu cald, măsliniu deschis... Jâșniră apoi din bazin, își împletiră cununi de flori și, cu brațele încărcate cu ramuri de crin înmiresmate, urcară pe corabie, strecurându-se în cabina trandafirie.

Acum venise rândul oamenilor lui Klaneth să se înghesuie peste balustradă. Se vânzoleau de colo-colo, cărând poveri și golind burdufuri în butoaie.

Apoi, pe corabie începură pregătirile de plecare. Lanțurile zăngăneau, ancora a fost trasă... Vâslele coborau și urcau, îndepărtând corabia de țărm... Pânza de culoarea cozii de păun a fost și ea ridicată. Corabia își schimbă

direcția, prinse vântul și începu să plutească încet printre talazurile de ametist. Lopețile se mișcau tot mai repede. Insula de aur se micșoră, deveni o umbră șofrănie în ceață, dispăru...

Corabia naviga.

Către ce port, după ce semne, după ce repere? Kenton nu știa. Doar că navigau somn după somn, prin cupa de ceață argintie, ale cărei margini reprezentau un orizont contractat sau expandat, după cum ceața se subția sau se îngroșa. Au întâlnit și-au înfruntat furtuni, furtuni care urlau, schimbând argintul ceții în aramă coclită, în stropi chihlimbarii și întuneric mai adânc ca noaptea. Furtuni subite care alternau cu liniști luminate, minunate. Luminări ca niște reflectări prin prisme imense, ca sfărâmarea unor curcubee de bijuterii. Furtuni metalice, zornăitoare. Uragane de țimbale lovite, ce urmau după averse de flăcări multicolore...

Continuu, puterea mării se scurgea în Kenton prin lama vâslei, așa cum îi făgăduise Sigurd, refăcându-l, întărindu-l, transformându-i trupul într-o mașină, călită ca o floretă, și la fel de flexibilă. Uneori se întreba ce se întâmpla în camera sa, acolo unde rămăsese corabia-jucărie, simbolul misterios al corăbiei pe care naviga, bac enigmatic între două lumi. De cât timp lipsea din camera aceea, timp măsurat în timpul lumii sale?

Între somnuri, Sigurd îi șoptea basme de-ale vikingilor, saga necântate, poeme norvegiene, eroice și uitate. Prietenia lor, frăția lor creșteau...

De două ori, preotul în negru trimisese după el, amenințându-l, măgulindu-l. În zadar. De fiecare dată, cu figura mai neagră, mai veninoasă, îl expedie înapoi în lanțuri.

Nu mai avusese loc nici o luptă între zeu și zeiță. Iar Sharane rămânea, în timpul somnului sclavilor, în cabina ei. Când sclavii erau treji, nu putea întoarce capul s-o vadă, fără a invita biciul lui Zachel să-l muște. Așa că, adesea, lăsa cornul somnului să-și facă efectul. Ce folos să rămână treaz, dacă Sharane se ascundea?

A venit însă momentul în care, zăcând treaz, a auzit pași coborând în cală. Și-a întors fața spre bancă, de parcă ar fi avut un somn agitat. Pașii se opriră lângă el.

— Zubran, auzi vocea lui Gigi, omul ăsta a devenit un leu tânăr!

— E suficient de puternic, mormăi persanul. Păcat că-și risipește puterile, împingând corabia asta dintr-un loc plicticos în altul la fel de plicticos.

— Sunt de aceeași părere, zise Gigi. Acum are destulă putere. Are și curaj. Îți amintești cum a omorât preoții...

— Dacă-mi amintesc? (În vocea persanului nu mai era nici urmă de plictis.) Cum să uit așa ceva? Pe inima lui Rustum, cum să uit? A fost primul semn de viață pe care l-am văzut după secole întregi! Îi datorez ceva pentru asta!

— Totodată, continuă Gigi, e loial față de cei care i-au pătruns în suflet. Ți-am povestit cum a făcut scut din trupul lui ca să-l apere pe cel ce doarme lângă el. Mi-a plăcut gestul ăsta, Zubran!

— Ca gest, a fost magnific, îl aprobă persanul. O prostie cam stridentă pentru un gust elevat, dar totuși un gest magnific!

— Curaj, loialitate, putere, mormăi toboșarul, încet, cu un strop de bucurie în voce. Și e inteligent. Neobișnuit de inteligent! Pentru că a descoperit o metodă de a-și astupa urechile când cântă cornul somnului... și acum zace treaz, prefăcându-se față de noi că doarme!

Inima lui Kenton se opri. Apoi începu să bată furioasă. De unde știa toboșarul? Oare știa sau era doar o bănuială? Disperat, încerca să-și stăpânească nervii ce i se înfioraseră, obligându-și trupul să rămână inert.

— Ce spui? Întrebă persanul neîncrezător. E treaz? Imposibil, Gigi!

— E adevărat, spuse liniștit Gigi. L-am pândit fără să-și dea seama că sunt aici. E treaz, Zubran. Ne ascultă.

Deodată, Kenton îi simți laba pe piept, apăsându-i inima ce-i bubuia. Toboșarul chicoti, apoi își retrase mâna.

— În același timp, e prudent, spuse el aprobator. Are ceva încredere în mine, dar nu prea multă. Iar pe tine nu te cunoaște suficient, să-ți acorde vreun credit. Acum stă liniștit, spunându-și: „Gigi nu poate ști adevărul. Nu poate fi sigur până ce nu deschid ochii.” Da, e prudent! Dar nu are cum, Zubran, să-și împiedice sângele să-i năvălească în față, nici nu poate să-și potrivească inima în ritmul somnului! Chicoti din nou, pe jumătate ironic: Încă o dovadă a prudenței e și faptul că nu i-a povestit camaradului său că nu are nici un efect acest corn asupra lui. Îl auzi pe blond cum sforăie? Să nu confunzi gestul ăsta cu neîncrederea. Știe doar că un secret cunoscut de doi oameni riscă să nu mai fie secret.

— Mie mi se pare că doarme.

Kenton simți cum persanul se apleacă deasupra lui bănuitor.

Cât pe-aci să deschidă ochii. Printr-un efort de voință, reuși să-și țină pleoapele strânse, respirând regulat, fără să se miște. Cât timp au de gând să stea și să se uite la el? Cât timp va putea păstra aparența de somn sub privirile lor?

În cele din urmă, Gigi întrerupse tăcerea:

— Zubran, spuse el calm, m-am săturat ca și tine de lupta inutilă dintre Ishtar și Nergal. Sunt sătul de preotul în negru. Dar, fiindcă suntem legați prin jurământ, nici eu, nici tu nu putem lupta împotriva lui Klaneth și nici nu le putem face vreun rău oamenilor lui. Câtă vreme preoții lui Nergal conduc pe puntea neagră, nu putem lupta împotriva lor. Doar dacă, să zicem, n-ar mai conduce Klaneth... că o mână l-ar trimite la Stăpânul lui Întunecat...

— Mâna despre care vorbești ar trebui să fie foarte puternică! Unde să găsim, pe mările astea, o asemenea mână? Iar dacă o găsim, cum s-o convingem să-l ucidă pe Klaneth? Mârâi persanul.

— Cred că-i chiar în fața noastră, zise Gigi, iar Kenton simți din nou atingerea toboșarului. Curaj și loialitate, putere, minte ageră, precauție! Le are pe toate! Și, în plus, poate trece bariera!

— Pe Ahriman! Șuieră persanul. Așa e!

— Acum voi face un legământ, spuse Gigi. Un legământ la care aș dori să mi te alături. Dacă lanțurile alea ar fi sfărâmate, ar putea trece foarte ușor în cabina Sharanei și, la fel de ușor, și-ar recăpăta sabia.

— Bine, și ce-i cu asta? Întrebă Zubran. Va trebui să-i înfrunte pe Klaneth și pe toți oamenii lui, iar noi nu-l putem ajuta cu nimic.

— Nu, recunosc toboșarul, dar nici nu vom lupta împotriva lui. Legămintele noastre nu ne obligă să luptăm pentru preotul în negru, Zubran! Dacă eu aș fi omul ăsta, dacă aș avea lanțurile sfărâmate și mi-aș recâștiga sabia, aș găsi o cale să-l eliberez și pe camaradul lângă care doarme. Acesta ar putea să le vină de hac acoliților, în timp ce puiul de lup, care nu mai e de mult pui, fiindcă a crescut, ar putea să se descurce singur cu preotul.

— Mda, începu, cu îndoială, persanul, apoi se înveseli deodată. Aș vrea să-l văd liber, Gigi. Cel puțin ar întrerupe monotonia asta blestemată. Dar vorbeai de un legământ...

— Un legământ în schimbul altuia, răspunse Gigi. Dacă lanțurile vor fi sfărâmate, dacă-și va redobândi sabia, dacă-l va înfrunța pe Klaneth, iar noi nu vom lupta împotriva lui, alături de Klaneth, și dacă el îl va ucide pe Klaneth, va voi să facă legământ de prietenie cu tine și cu mine, Zubran!

— De ce-ar face un asemenea legământ? Întrebă Zubran. Doar dacă... doar dacă noi i-am rupe lanțurile!

— Exact! Șopti Gigi. Dacă face un asemenea legământ, eu însumi i le voi sfărâma!

Speranța năvăli, înflăcărată, în Kenton, urmată însă de o îndoială rece. Dacă era o capcană? Nu voia să riște nimic. Dar... libertatea...

Gigi se aplecă spre el.

— Ai încredere în mine, lupule, îi spuse el încet. Legământ pentru legământ. Dacă ești de acord, uită-te la mine!

Brusc, orice suspiciune îl părăsi. Zarurile îi fuseseră înmânate. Indiferent cum vor cădea, în câștig sau în pierdere, trebuia să le arunce. Deschise ochii, ațintindu-i în mărgelile de marmură neagră ce licăreau atât de aproape. Apoi îi închise strâns și-și reluă respirația înceată, lăsând impresia că-i cufundat într-un somn adânc.

Iar Gigi se ridică, râzând. Îi auzi apoi pe cei doi urcând treptele calei.

Din nou liber! Putea fi adevărat? Și dacă nu era o capcană, când va reuși Gigi să-i desfacă lanțurile? Rămase mult timp oscilând între o speranță înflăcărată și o îndoială ce-l înfiora.

Putea fi adevărat?

Libertatea!

Și Sharane!

LANȚURILE SUNT SFĂRÂMATE.

N-A AVUT MULT DE AȘTEPTAT. Abia murise din nou murmurul îndepărtat al cornului somnului, când simți o atingere pe umăr. Se gândi că era Zachel și rămase nemișcat. Degete lungi îi atinseră urechile, îi desfăcură pleoapele. Zări figura lui Gigi. Își scoase cilindrii de mătase din urechi, cilindrii care împiedicaseră venirea somnului.

— Deci așa procedai! (Gigi îi examinează cu interes, apoi se ghemuiește lângă Kenton.) Lupule, am venit să-ți vorbesc, ca să-l cunoști pe Zubran, să mă cunoști și pe mine mai bine. Poate că vei vedea mai limpede calea pe care vei păși în curând. Voi sta aici, lângă tine. Numai că ar putea apărea vreunul dintre preoții ăia blestemați. Atunci, eu o să mă reped pe scaunul lui Zachel, iar tu să te răsuiești și să iei atitudinea aceea înșelătoare pe care te-am văzut luând-o de atâtea ori.

Gigi se ridică, privind spre cele două punți.

— Avem destul timp, zise, ghemuindu-se din nou pe bancă. Zubran e la Klaneth, discută despre zei. Deși i-a jurat credință lui Nergal, Zubran îl consideră doar o copie inferioară a lui Ahriman, zeul persan al întunericului. E convins că motivul luptei dintre Nergal și Ishtar pentru corabie dovedește nu numai lipsă de originalitate și inteligență, ci și de gust. Un lucru pe care, susține el, zeii lui nu l-ar face. Și dacă l-ar face, l-ar face mult mai bine. Afirmațiile astea îl enervează pe Klaneth, ceea ce îl încântă pe Zubran.

Se ridică și privi iar în jur.

— De fapt, acum se străduiește să-l rețină pe Klaneth, și mai ales pe Zachel, pentru ca noi să putem vorbi în pace. Klaneth se sprijină mult pe Zachel în asemenea discuții. Eu le-am spus că nu mai sunt în stare să suport certurile lor și că o să stau de pază în locul lui Zachel până ce vor termina. Și n-or să termine până când n-o să mă întorc, pentru că Zubran e deștept, foarte deștept, și speră ca discuția noastră să ducă, în cele din urmă, la o eliberare permanentă de plictiseală.

Privi grabnic spre puntea de fildeș.

— Nu-ți fie teamă, lupule! Dacă plec, culcă-te și fii cu ochii pe mine. O să-ți fac semn, dacă e cazul să te păzești.

Se duse și se cățăără pe scaunul supraveghetorului. Kenton, urmându-i sfatul, simulă somnul, cu capul pe brațe.

— Lupule, întrebă deodată Gigi, există în locul din care vii vreun copăcel numit chilquor?

Kenton îl privi șocat. Totuși, Gigi nu pusese întrebarea fără motiv! Auzise oare de un asemenea tufiș? Își scotoci memoria.

— Are frunze atât de mari, arată Gigi, depărtându-și degetele la o distanță de circa zece centimetri. Crește doar la marginea deșertului și e rar, întristător de rar! Poate îl cunoști sub alt nume... Poate te vei lămuri mai bine auzind la ce folosește. Îi strivești mugurii înainte de a se deschide, apoi îi amesteci cu ulei de susan și miere și cu un pic de fildeș ars. Îți întinzi pasta pe cap și te freci, și te freci, uite așa, arată el, frecându-și cu vigoare căpățâna cheală și strălucitoare. După un timp, începe să răsară părul... ca grâul sub ploaia de primăvară. Și crește, până când se acoperă tot dovleacul gol! Și în loc ca lumina să fugă îngrozită de căpățâna lucitoare, se va juca în părul cel nou... Iar bărbatul chel va deveni din nou fermecător în ochii femeilor! Pe Nadak al Caprelor! Pe Tanith, risipitoarea de delicii! Strigă Gigi entuziasmat. Pasta aia face părul să crească! Și pe un pepene l-ar face să crească! Da, chiar și scândurile astea, dacă ar fi frecate, s-ar umple de păr mare cât iarba. Ești sigur că n-ai auzit de un asemenea copăcel?

Luptând cu o uimire puternică, Kenton negă.

— Păcat, oftă Gigi. Eu caut mugurii de chilquor ca să mai arăt o dată frumos în ochii femeilor...

Oftă din nou. Apoi atinse, unul câte unul, sclavii adormiți cu biciul lui Zachel. Chiar și pe Sigurd.

— Da, zise el, dorm toți...

Ochii lui negri clipiră spre Kenton, apoi rânji.

— Te miri că-ți vorbesc despre niște lucruri atât de banale, despre tufișuri, păr și chelii, în timp ce tu zaci încătușat. Ei, lupule, lucrurile astea nu sunt banale! Ele m-au adus aici! Iar dacă n-aș fi aici, crezi c-ai avea vreo speranță de libertate? Nu, spuse Gigi, viața e o problemă serioasă. Deci nici un aspect al ei nu poate fi banal. Să tăcem o clipă, lupule, ca să poți înghiți acest mare adevăr!

Din nou atinse spatele sclavilor care dormeau.

— Lupule, îți voi povesti cum am ajuns pe această corabie din cauza chilquorului, al efectului lui asupra părului și a scăfârliei mele chele. Lupule, pe când eram un copil în Ninive, fetele mă găseau deosebit de atrăgător. „Gigi, strigau ele, Gigi, iubitele, draguțele, sărută-mă!”

Vocea lui Gigi era ridicol de languroasă. Uitând de situația în care se afla, Kenton nu-și putu reține râsul.

— Râzi, lupule, zise toboșarul. Excelent! Asta ne va face să ne înțelegem mai bine unul pe celălalt.

Ochii îi luceau, poznași.

— Da, spuse el, strigau: „Sărută-mă!” Și le sărutam, fiindcă și eu le găseam atrăgătoare... Iar pe măsură ce creșteam, această atracție reciprocă se mărea. Ai remarcat, fără îndoială, spuse Gigi cu înțelegere, că am o figură neobișnuită pentru un bărbat. Când am ieșit din adolescență, frumusețea mi-o dădea părul. Era lung, negru, creț și-mi curgea pe umeri... Îl parfumam și-l îngrijeam, iar cupele blânde, micuțe, ale bucuriei, care mă iubeau, își strecurau mâinile în el când îmi puneam capul pe genunchii lor. Le plăcea tot atât de mult ca și mie...

Apoi am făcut febră. Când m-am vindecat, părul meu minunat dispăruse!

Se opri și oftă din nou.

— Unei femei din Ninive i s-a făcut milă de mine. Mi-a frecat capul cu pastă de chilquor, mi-a explicat cum se prepară și mi-a arătat tufișul. După ani de zile, petrecuți în... atracții reciproce, m-a pocnit din nou febra. Și iarăși mi-a căzut părul... Eram în Tyr atunci, lupule, și m-am străduit pe cât posibil să ajung mai repede în Ninive. Când am ajuns, am descoperit că femeia care se milostivise de mine rândul trecut murise, iar o furtună de nisip acoperise locul în care creșteau copăceii pe care mi-i arătase!

Oftă din tot sufletul. Kenton, amuzat și fascinat de poveste, nu-și putu reține suspiciunea în fața acestui acces de melancolie. I se părea cam exagerat.

— Înainte de a apuca să caut copăceii de chilquor în altă parte, se grăbi Gigi să-și continue povestea, mi s-a spus că o femeie care mă iubise, o prințesă, lupule, venea special la Ninive să mă vadă! Rușinea și chinul mă întovărășeau! Nu puteam s-o întâlnesc cu căpățâna cheală! Nimeni nu iubește un bărbat chel!

— Nimeni nu iubește un bărbat gras, mormăi Kenton.

Probabil că vorbise în limba lui, pentru că toboșarul nu părea să-l fi înțeles.

— Ce-ai spus? Îl întrebă el.

— Am spus, îi răspunse cu seriozitate Kenton, că pentru un bărbat cu succese atât de mari, pierderea părului ar fi trebuit să conteze cât căderea unei pene a păsării din colivie.

— Limba ta e grozavă, remarcă flegmatic Gigi. Poți spune atât de multe în atât de puține cuvinte!

Apoi își continuă istoria:

— Eram distrus. Aș fi vrut să mă ascund, dar mă temeam că voința mea slabă nu m-ar fi ajutat. Prințesa era foarte frumoasă, lupule! Știam că, dacă va afla că sunt în Ninive – și avea să descopere lucrul ăsta în mod cert – se va apuca să mă caute. Era o blondă, lupule... Știi care-i diferența dintre femeile blonde și cele brunete? Ultimele așteaptă să vii după ele, pe când primele te caută! Nu mă puteam duce în nici un oraș să mă ascund, pentru că în fiecare exista câte o femeie îndrăgostită de mine. Ce-mi rămânea de făcut?

— De ce nu ți-ai pus o perucă? Întrebă Kenton, atât de interesat de povestea lui Gigi, încât uitase complet de locul și situația în care se găsea.

— Ți-am spus, lupule, că le plăcea să-și vâre degetele în coama mea, răspunse sever Gigi. Putea să-mi stea pe cap o perucă în asemenea condiții? În nici un caz când aveai de-a face cu femei ca acelea care mă iubeau pe mine! Nu! Așteaptă să-ți spun. Abia acum vei vedea ce legătură are cu tine chelia mea. Înaltul Preot al lui Nergal din Ninive era un cunoscut de-al meu. M-am dus la el și i-am cerut să facă o vrajă care să-mi acopere din nou capul cu păr. S-a supărat și mi-a spus că arta lui nu poate fi folosită în scopuri triviale! De atunci, lupule, am început să mă îndoiesc de adevărata putere a vrăjitorilor! Îl văzusem pe preotul ăla săvârșind minuni mari. Scosese la iveală fantome ce făcuseră să mi se zbârlească părul pe cap, pe vremea când mai aveam. Nu i-ar fi fost mult mai ușor să facă să-mi crească păr pe cap, decât să se ostenească cu apariția fantomelor? I-am spus asta și s-a supărat mai tare. A zis că el are de-a face cu zei, nu cu frizeri! Dar eu știam adevărul! Nu era capabil să facă lucrul pe care i-l cerusem! Atunci, i-am cerut să mă ascundă într-un loc în care să nu mă poată găsi prințesa și din care nici eu să nu pot pleca, într-o clipă de slăbiciune. A zâmbit, lupule, și mi-a declarat că știe un loc potrivit. M-a instruit ca adept al lui Nergal și mi-a dat un semn care, zicea el, va face să fiu recunoscut și bine primit de un anume Klaneth. Și m-a silit să închei un legământ care nu poate fi călcat. Am luat lucrurile prea puțin în serios, crezând că-i o treabă temporară și că prietenul său Klaneth e mare preot în vreun templu tainic, în care mă va ascunde cât va fi nevoie. M-am dus la culcare fericit, încrezător ca un copil. Și m-am trezit aici, lupule! Asta a fost o glumă tare proastă, mârâi Gigi furios. Iar preotului din Ninive i-aș rezerva o glumă cel puțin la fel de proastă, dacă aș cunoaște drumul spre el!

De atunci, sunt aici, adăugă el repede, oprit de legământul făcut lui Nergal să trec în cealaltă parte a punții, unde am zărit o cupă micuță a bucuriei, numită Satalu, pe care aş prinde-o cu drag în degetele mele... Oprit de legământ să-lucid pe Klaneth. Împiedicat să părăsesc corabia, oriunde ar acosta ca să încarce hrană sau alte lucruri necesare, pentru că este sanctuarul pe care-l cerusem, din care să nu pot pleca, iar prințesa să nu poată veni la mine! Pe Tiamat al Abisurilor, am avut parte exact de ascunzătoarea pe care o cerusem! Exclamă el. Și pe Bel, care l-a învins pe Tiamat, sunt la fel de sătul de corabie și de lupta asta inutilă ca și Zubran!

Dar dacă n-aș fi fost aici, completă el, ca și cum ideea i-ar fi venit chiar în clipa aceea, cine ți-ar fi desfăcut lanțurile? Un copăcel, niște păr căzut, o prințesă îndrăgostită și orgoliul meu – toate astea m-au adus pe corabie, ca să fiu aici și să te eliberez atunci când urma să vii. Din asemenea fire ne împletesc zeii destinele...

Răutatea ironică îi dispăruse din ochii pătrunzători și se aplecă cu o tandrețe grotescă pe gura-i de broască.
— Îmi placi, lupule! Spuse el simplu. Dar ție îți place Gigi ceva mai mult ca înainte, acum, după ce i-ai auzit povestea?

Întrebarea era plină de melancolie. De melancolie și de sinceritate deplină. Iar sufletul lui Kenton se deschise fără nici o reținere.

— Îmi placi, Gigi, spuse el, cu lacrimi în ochi. Îmi placi foarte mult. Și am încredere deplină în tine. Dar Zubran...

— Să nu te îndoiești de Zubran! Se rățoi Gigi. Și el a fost adus pe navă prin înșelăciune, iar el e chiar mai dornic decât mine să fie liber! Într-o zi, îți va povesti istoria lui, așa cum ți-am povestit-o eu pe-a mea. Ha! Ha! Râse toboșarul. Întotdeauna a căutat ceva nou, plictisit de ceea ce cunoștea! Așa-i Zubran! Iar soarta i-a fost să fie aruncat într-o lume complet nouă și să descopere că-i mai rea decât cea veche! Lupule, nu te teme de Zubran! Îți va sta alături cu sabie și scut până când se va plictisi și de tine. Dar până atunci îți va fi credincios.

Deodată, deveni solemn. Îl privi pe Kenton pătrunzător, căutând, parcă, să-i citească sufletul.

— Gândește-te bine, lupule! Șopti el. Soarta-i împotriva ta. Noi nu te putem ajuta câtă vreme Klaneth e stăpânul corăbiei. Și s-ar putea să nu reușești să-l eliberezi pe pletosul de lângă tine! Atunci va trebui să-l înfrunți singur pe Klaneth! Și pe cei douăzeci de oameni ai lui! Poate și pe Nergal! Iar dacă pierzi, lupule, vei avea parte de moarte, dar numai după chinuri lungi, lungi... Aici, înlănțuit de vâslă, ești măcar în viață! Gândește-te bine!

Kenton îi răspunse fără să ezite, arătându-i încheieturile captive:

— Când îmi desfaci lanțurile, Gigi?

Figura lui Gigi se luminează, ochii lui negri scânteiară, sări în picioare, și loburile lungi ale urechilor ascuțite i se bălăngăniră.

— Acum! Spuse el. Pe Sin, Tatăl Zeilor! Pe Shamash, Fiul Lui, și pe Bel, Cel-Ce-Lovește! Acum!

Își vârî mâinile între mijlocul lui Kenton și cercul mare de bronz, ce-l cuprindea. Și-l desfăcu, de parcă era din chit! Cu aceleași degete lungi, uluitoare, rupse încuietorile cătușelor de la încheieturile lui Kenton.

— Fugi, lupule! Șuiera el. Fugi, dar fii șiret! Iar când vei mușca, mușcă adânc!

Urcă apoi încet treptele calei, fără să privească în urma lui. Încet, se ridică și Kenton în picioare. Lanțurile îi căzură. Se uită la vikingul care dormea. Cum să-i desfacă legăturile? Și, chiar dacă îl dezlega, cum să-l trezească înainte de sosirea lui Zachel?

Se gândi iute. Și construi un plan. Dacă ar reuși să desfacă legăturile lui Sigurd, ar putea pune la loc lanțurile sfărâmate, iar după fluieratul care-i trezea pe sclavi, i-ar șopti vikingului ce făcuse și ce făcuseră alții pentru el. Iar la momentul potrivit, s-ar ridica împreună, s-ar năpusti asupra supraveghetorului, l-ar ucide și ar fugi pe puntea Sharanei, pentru că Sigurd, nefiind credincios nici lui Nergal, nici lui Ishtar, ar putea și el să treacă bariera ce-i oprea pe ceilalți.

Privi în jur. La picioarele scaunului înalt al supraveghetorului zăcea un cuțit strălucitor, cu lamă lungă, subțire! Îl aruncase cumva Gigi acolo, pentru el? Nu avea de unde să știe. Dar l-ar ajuta să desfacă lanțurile vikingului. Făcu un pas spre cuțit...

Cât de mult a durat până l-a făcut pe-al doilea! I se încețoșaseră ochii. Prin ceață, siluetele vâslașilor adormiți se mișcau ca niște fantome... Nu mai vedea cuțitul...

Se frecă la ochi și se uită la Sigurd. Era un spectru, un contur nebulos, făcut parcă din ceață!

Privi marginile corăbiei. Se topeau, de parcă le alunga ceva. Aruncă o privire spre marea de turcoază. Și ea devenise vapoasă... Ba nu! Încetase cu totul să mai existe!

Kenton pluti o clipă prin ceața groasă, străbătută de o lumină argintie. Lumina dispăru, se izbi de un hău negru, plin de tumultul unui vânt puternic, care urla și răcnea, dar nu-l atingea... Zbură ca un meteor, tot mai departe, prin hăul negru...

Întinericul dispăru brusc. Prin pleoapele închise, simțea lumina. Și nu mai cădea. Stătea, clătinându-se, pe picioare... Deschise ochii.

Era din nou în camera lui! Afară se auzeau zgomotele de pe șosea, punctate de urletul claxoanelor.

Kenton se grăbi spre corabia-jucărie. Cu excepția sclavilor, doar o singură figurină: un omuleț care stătea la jumătatea scării ce ducea în cală, cu gura deschisă, cu biciul la picioare, cu o uimire teribilă pe figura lui rigidă.

Zachel, supraveghetorul!

Kenton îl atinse disprețuitor cu degetul. O jucărie!

Se uită apoi în cala sclavilor. Zăceau adormiți, cu vâslele în rastele. Atinse cu dragoste capul plecat al lui Sigurd. Încercă să miște, cu vârful degetului, lanțurile de pe locul gol de lângă norvegian. Nu se clinteau. Toate, toate erau imposibil de mișcat din loc! Lanțuri-jucărie, vâsle-jucărie! Sigurd, o jucărie, Zachel, o jucărie! Iar amintirile lui, un vis!

Asta îi spunea mintea, aflată acum în mediul lui familiar. Cealaltă parte a sa, cea care acceptase realitatea corăbiei, se retrăsese iute, buimăcită, înlăuntrul. Deodată, se văzu în oglindă! Stătea, minunându-se, în fața ei! Ceea ce vedea era un Kenton născut în afara acelei camere, în sânul mării mistice ce năvălise peste el. Gura i se făcuse mai dură, ochii îi deveniseră fermi, cu sticliri de șoim. Pe umeri, mușchii i se mișcau grațioși, flexibili și tari ca oțelul. Își îndoi brațele, iar mușchii alergară de-a lungul lor. Se întoarse, privindu-și spatele în oglindă.

Era acoperit cu cicatrice – urmele dinților biciului. Biciul lui Zachel...

Zachel, jucăria...

Nici o jucărie nu putea face asemenea cicatrice!

Nici o vâslă-jucărie nu-i putea dezvolta astfel mușchii!

Deodată, mintea lui Kenton se trezi. Se trezi și se umplu de rușine. Și de o disperare arzătoare, plină de dor, clocotitoare!

Ce va crede despre el Sigurd când se va trezi și va vedea că a dispărut? Sigurd, de care era legat prin frăția de sânge! Ce va crede Gigi? Gigi, care schimbase legămintele cu el, care avusese încredere în el și-i desfăcuse lanțurile! Și... Sharane!

Era doar o hrană proaspătă pentru batjocura ei, pentru disprețul ei!

Îl scutură un fior. Doamne! Trebuie să se întoarcă! Să se întoarcă înainte ca Sigurd sau Gigi, sau Sharane să afle că nu mai era pe corabie! Fugise iar în locul ăsta... Cum spusese Sharane? Locul în care fugea de fiecare dată când îl amenința vreo primejdie!

Cât timp lipsise? Drept răspuns, ceasul începu să bată. Numără. Opt lovituri!

Trecuseră doar două ore din timpul său, în toată perioada în care fusese pe corabie? Doar două ore? Și în două ore se petrecuseră atâtea... I se schimbă înfățișarea...

Atunci, în cele două minute de când se afla în cameră, ce se întâmplase pe corabie? Știa că dispăruse? Sharane și Sigurd, Gigi și persanul? Probabil că-l credeau laș, mincinos, trădător...

Trebuia să se întoarcă! Trebuia!

O clipă... Cum spusese Gigi? „Fii șiret”...

Se gândi la bătălia care-l aștepta. Putea oare să-și ia revolverul, dacă se va întoarce pe corabie? Cu el, ar face față oricărei vrăjitorii a preotului în negru. Era însă în altă cameră, în altă parte a casei. Se privi din nou în oglindă. Dacă l-ar vedea servitorii arătând așa! Nu l-ar recunoaște. Și ce-ar putea să le explice? Cine l-ar crede?

Ar fi în stare să-l creadă un străin și să-l alunge, să-l alunge din camera în care era corabia! Camera în care se afla singura ușă de întoarcere în lumea Sharanei!

Nu îndrăzni să riște.

Apoi, subit, îi țâșni în minte planul. Se aruncă pe podea. Se agăță de lanțul de aur ce atârna de prora corăbiei. Lanțurile erau atât de subțiri, atât de mici pe nava-bijuterie! Se agăță bine de ele.

Își îndreptă toată atenția, toată voința spre corabie. Chemând-o! Ordonându-i!

Deodată, lanțurile de aur se întinseră sub strânsoarea lui. Se măriră. Simți o smulgere furioasă, care-l făcu să scoată un strigăt de durere. Lanțurile deveneau tot mai groase. Îl trăgeau. Îl trăgeau! Din nou, durerea ucigătoare în fiecare mușchi, nerv sau os.

Picioarele îi rămaseră în aer.

Vânturi uriașe urlau în jurul lui. Doar o clipă. Apoi dispărură. În locul lor, zgomotul valurilor mânate de vânt. Simți sărutul spumei lor.

Kenton deschise ochii. Sub el era o mare de azur, ce se mișca iute. Deasupra lui, prora corăbiei, curbată ca un iatagan. Corabia lui Ishtar, nu corabia-jucărie, corabia-bijuterie! Nu! Corabia vrăjită ce naviga într-o lume stranie. Corabia pe care loviturile erau reale, iar moartea ascunsă în umbră. Moartea care-l pândea poate chiar în clipa aceea, gata să-l înhațe!

Corabia pe care se născuse promisiunea de a o avea pe Sharane...

Lanțul de care se agățase trecea prin bord, printr-o deschizătură pentru odgoane, pictată ca un ochi mare, între zidul cabinei format de carenă și prora curbată. Înapoia lui, vâslele uriașe urcau și coborau. Nu putea fi văzut din cală. Vâslașii stăteau cu spatele, iar deschiderile din bord pentru vâsle erau acoperite cu bucăți de piele groasă, prin care treceau mânerul vâslelor. Scuturi ce protejau vâslașii de valurile care ar fi putut pătrunde prin deschizături. Nu, la adăpostul carenei nu putea fi văzut de pe puntea neagră.

Încet, tăcut, trăgându-se în mâini, apăsându-și trupul de bord cât putea, începu să se cațăre pe lanț.

Către cabina Sharanei. Către fereastra ce se deschidea în cabina ei dinspre puntea situată după marele iatagan.

Se cățăra încet, încet, oprindu-se la fiecare înaintare să asculte. Ajunse, în cele din urmă, la gaura odgonului, aruncă un picior peste parapet și se rostogoli pe punte. Se răsuci spre fereastră. Se lipi de zidul cabinei, ferit de orice ochi de pe navă. Chiar de ochii Sharanei, dacă s-ar fi uitat pe fereastră.

Așteptă acolo, ghemuit.

ÎNȘELAREA SHARANEI.

KENTON își ridică atent capul. Stătea ascuns pe puntea corăbiei. Lanțurile pe care se cățăraseră treceau printr-o gaură în bord, se roteau în jurul unui vinci, apoi se prindeau de un cârlig gros, dublu, care semăna mai mult a gheară de pisică de abordaj decât a ancoră. Lângă el, un cârlig similar, iar lângă bordul opus un alt vinci, cu lanțuri ce atârnavă printr-o altă gaură în bord. În fiecare parapet, prin canelurile adânci, căptușite cu metal, lunecau vergile ce atârnavă de-a lungul corăbiei. Se vedea clar că, în timp ce Klaneth deținea controlul asupra lopeților de cârmă, a catargului și a calei cu vâslași, femeile Sharanei controlau ancorarea. Observă, cu o oarecare teamă, o ușă ce dădea în partea din spate a cabinei, partea ce găzduia fetele războinice. Nu avea de ce să treacă cineva pe acolo în timp ce corabia naviga, își spuse. Se hotărî să riște.

Pe când deschidea fereastra de lângă el, auzi rumoarea unor voci. Apoi o auzi pe cea a Sharanei, puternică, limpede, amară.

— A sfărâmat lanțurile, așa cum a promis, apoi a fugit!

— Dar, stăpână, se auzi vocea lui Satalu, unde putea să se ducă? N-a venit aici. De unde știi că nu l-a prins Klaneth? Că nu-i hrănește acum diavolimea?

— Nu uita furia lui Klaneth! Răspunse Sharane. Nu uita că l-a certat pe Zachel! Amândouă au fost adevărate, Satalu!

Deci preotul în negru îl certase pe Zachel! Oricum, o veste bună!

— Cel mai mult i-a uimit faptul că a fugit în timp ce cornul somnului ținea sclavii sub jug, șopti Satalu.

— Noi știam că pe el nu-l subjugă, îi răspunse aspru Sharane. De ce mă contrazici, Satalu? A devenit puternic. Și-a sfărâmat lanțurile. A fugit. Și a dovedit că e pe atât de laș pe cât îi spusese. Sperând că nu e... adăugă ea încet. Nu i-am promis că-i dau sabia dacă își sfărâmă lanțurile și vine la mine?

— Dar n-a promis că va veni să ți-o ceară, spuse Satalu cu șiretenie. Cred că și-o va lua singur...

— Taci, fato!

Vocea Sharanei era plină de furie.

— Nu-mi aminti de asta, dacă nu vrei să fii biciuită!

În cabină se așternu tăcerea. Apoi Sharane vorbi din nou, încet, cu mult regret.

— Iartă-mă, Satalu! Știi că nu te-aș biciui! Dar... n-o să vină niciodată, nici s-o ia, nici s-o ceară! Apoi, după un timp: Sunt obosită. Luarda, păzește ușa! Celelalte, duceți-vă în cabina voastră și culcați-vă, sau faceți ce vreți. Satalu, piaptănă-mă puțin, apoi lasă-mă!

Din nou tăcere. Îndelungată. Apoi vocea lui Satalu:

— Stăpână, ești pe jumătate adormită. Eu plec...

Kenton mai așteptă un timp, dar nu prea mult. În raport cu puntea ancorelor, tocul ferestrei se afla cam la înălțimea bărbiei lui. Se ridică grijuliu și se uită înăuntru. Privirea îi zăbovi la început pe altarul cu geme luminoase, perle, piatra lunii și cristale înghețate, lăptoase. Avu senzația că era gol, fără locatar. Nu mai ardea nici o flacăra în cele șapte bazine de cristal.

Auzi o femeie suspinând. Privi în jos. Capătul divanului mare, din fildeș cu arabescuri aurii, era chiar sub el. Pe divan, Sharane, cu fața ascunsă în perne. Îmbrăcată doar într-un voal subțire de mătase și acoperită cu valurile părului ei roșu-auriu, plângea, plângea amarnic, din tot sufletul. Plângea ca orice femeie cu inima zdrobită. Umerii albi i se zguduiau din cauza suspinelor pe care le înăbușea în perne.

Plângea din cauza lui?

Își întări sufletul, își învinse dorința fierbinte de a se duce la ea, de a o lua în brațe și de a o consola.

O sclipire de safir, o strălucire de oțel îi pătrunse în ochi. Era sabia, sabia lui Nabu! Sabia pe care jurase să n-o primească din mâinile ei, ci s-o ia singur. Era așezată pe un raft, fixat în perete chiar deasupra capului ei. Atât de aproape de ea, încât dacă întindea mâna, putea s-o apuce.

Se retrase, așteptând nerăbdător ca plânsul să înceteze. Dragoste față de ea, chiar pasiune, avea din belșug. Dar, oricât ar fi căutat, nici un pic de milă.

Curând, suspinele nu se mai auziră. După un timp, își strecură încet capul pe fereastră și se uită la ea. Dormea, cu fața spre ușa cabinei, cu lacrimi pe genele-i lungi, dar cu pieptul minunat ridicându-se și coborând ușor în respirația egală a somnului.

Fereastră avea cam trei picioare pătrate și se deschidea înăuntru. Kenton se apucă de pervaz și se aplecă încet, până când umerii și pieptul îi intrară înăuntru. Apoi se întinse, ajungând cu mijlocul pe rama ferestrei. Acum, mâinile lui atingeau moliciunea covorului de pe podea. Mlădiu ca un șarpe, se strecură pe nesimțite înăuntru. Încet, ca un acrobat, își trase picioarele după el. Rămase culcat cât era de lung la căpătâiul patului Sharanei.

Așteptă o vreme. Respirația regulată nu se modificase. Se ridică în picioare. Ca o pisică, se strecură spre ușa dintre cabină și camera fetelor războinice. Acolo se auzea un murmur de voci. Văzu un zăvor care, împins, intra într-o mufă, încuind ușa. Fără nici un zgomot, trase zăvorul. Acum pisicile erau în cușcă, își spuse el, rânjind.

Privi în cabină. Pe un scăunel, o bucată mică de mătase. Pe o canapea, una mai lungă, ca o eșarfă. Închăță bucata cea mică și o răsuci, transformând-o într-un căluș destul de bun. Luă apoi bucata cea lungă și trase de ea: grea, rezistentă, exact ce-i trebuia. Dar nu era de-ajuns. Se furișă spre perete și luă din cui o draperie asemănătoare.

Păși în vârful picioarelor spre patul Sharanei. Până să deschidă ea ochii, îi desfăcu gura și-i vârî înăuntru călușul de mătase. Apoi, aruncându-se peste ea, ținându-o sub greutatea lui, îi răsuci capul, îi înfășură șalul în jurul gurii și-l legă. Îndată după aceea, o apucă de picioare și-i prinse capetele șalului în jurul brațelor, fixându-i-le de trup.

Ochii ei străluciră de o recunoaștere furioasă, jignită, disperată. Încercă să se rostogolească de sub el, să-l lovească cu genunchii. Kenton se lăsă pe ea cu toată greutatea și, îndemânatic, îi legă genunchii și gleznelor cu cea de-a doua eșarfă.

Sharane rămăsese nemișcată, uitându-se la el cu ură. Îi trimise batjocoritor o sărutare. Ea se răsuci, încercând să se răstoarne de pe divan. Fără zgomot, luă alte draperii, o înfășură în ele, apoi, cu una mai lungă, o legă de divan.

Liniștit în privința ei, se îndreptă spre ușa exterioară. Trebuia s-o atragă în cabină pe servitoarea aceea, Luarda, s-o imobilizeze ca și pe stăpâna ei. S-o reducă la tăcere. Deschise puțin ușa și se uită afară. Fata era aproape, cu spatele spre el, privind spre puntea neagră. Cum s-o atragă înăuntru?

Se întoarse tiptil, găsi o altă bucătică de mătase, smulse de pe perete alte draperii, iar din bucata cea mică întocmi un alt căluș. Apoi crăpă din nou ușa, își apropie buzele de crăpătură, își pițigăie vocea și, cât mai feminin cu putință, șopti:

— Luarda! Te cheamă stăpâna! Repede!

Fata se întoarse. El se retrase ușor, lipindu-se de perete, lângă ușă. Servitoarea intră, fără să bănuiască ceva. Se opri o clipă și rămase cu gura căscată văzând-o pe doamna Sharane legată și neajutorată.

Exact ceea ce-și dorea Kenton. O apucă de gât cu o mână, aproape sugrumând-o. Cu mâna liberă îi vârî călușul în gură și, în același timp, închise ușa cu piciorul. Fata se zbătea ca o panteră tânără. Se strădui să-i țină gura închisă, până când reuși să-i acopere partea de jos a feței și gâtul cu o eșarfă. Măinile ei îl agățau, îl zgâriau. Încerca să-și răsucescă picioarele în jurul lui, să-l răstoarne. Kenton strânse mai tare mătasea din jurul gâtului, sufocând-o. Când zbaterea ei deveni mai slabă, îi legă iute brațele, o puse apoi pe podea și-i legă, așa cum procedase cu Sharane, genunchii și gleznele.

Zăcea acum la fel de neajutorată ca stăpâna ei. O înhăță și o cără pe divan.

Abia atunci se duse și-și luă sabia. Și, ca mai înainte, simți puterea scurgându-se în el. Stătea cu sabia în mână în fața Sharanei, cumpănind-o, mânuind-o, împungând și tăind cu ea.

În ochii ce-l priveau nu se citea nici un pic de frică. Furie din belșug, dar nu frică. Și, cu o satisfacție răutăcioasă, Kenton observă că nici dispreț, nici rușine. Nu, ochii îi oglindeau furia, dar el avu impresia că în spatele acesteia se vedeau uimirea, speranța...

Iar Kenton râse ușor, se aplecă spre ea și-și apăsă buzele peste buzele-i legate. Îi sărută ochii furioși.

— Sharane, zâmbi el, voi cuceri corabia fără ajutorul tău! Și după ce o voi cuceri, mă voi întoarce, îți voi tăia legăturile și te voi lua! Da, doamnă Dulce-ca-Mierea, te voi lua, cu sau fără voia ta!

Se îndreptă apoi spre ușă, o deschise încet și privi în jur.

STĂPÂN AL CORĂBIEI.

PE PUNTEA NEAGRĂ stătea Gigi. Ghemuit, cu fruntea rezemată de marginea tobei din șarpe, cu brațele atârându-i peste ea. În atitudinea toboșarului era atâta disperare, încât Kenton simți nevoia să-l strige. Un impuls pe care, văzând capul lui Zachel, și-l înăbuși imediat. Îi zărea doar creștetul capului deasupra dungii dintre puntea Sharanei și cala vâsleșilor, dar auzea pocnetul răutăcios al biciului.

Se ghemui, știind că în poziția aceea Zachel nu-l mai putea vedea. Își strecură sabia la brâu și se târî din cabină pe coate și pe genunchi, închizând încet ușa în urma lui. Brusc, observă o fereastră la camera în care dormeau femeile. Nu-și amintise de ea. În schimb, nu exista nici o ușă și, probabil, fetele treceau prin cabina Sharanei să ajungă pe punte, dacă nu cumva obișnuiau să se strecoare pe fereastră. Dacă vor bănui că se întâmplă ceva suspect cu stăpâna lor și vor descoperi ușa zăvorâtă, fără îndoială că vor ieși pe fereastră. Nu avea ce face, trebuia să riște, sperând să termine cea mai mare parte a treburilor înainte de trezirea lor.

Dacă l-ar surprinde pe preotul în negru în vizuina lui și l-ar lovi imediat, în liniște, atunci el și vikingul le-ar veni ușor de hac celorlalți, iar femeile puteau să facă ce voiau. Nu aveau cum să-l ajute, nici cum să-l împiedice. Ar fi intervenit prea târziu.

Reveni pe punte, se târî sub fereastră și ascultă. Nu se mai auzeau voci. Se ridică încet și remarcă faptul că, acum, creștetul supraveghetorului era mascat de catarg. Aruncă o privire prudentă spre Gigi cel disperat, apoi se uită înăuntru. În cabină dormeau opt fete. Unele cu capul pe pieptul altora, altele ghemuite pe perne de mătase. Întinse mâna și închise fereastra. Cel puțin să mai atenueze zgomotul...

Se târî apoi de-a lungul cabinei, către parapetul de la tribord. Se cățăără peste el. Atârnă o clipă, cu degetele agățate de marginea parapetului, căutând cu picioarele lanțul ce se întindea dedesubt. Lanțul ducea doar până la jumătatea distanței pe care trebuia s-o parcurgă, pentru a avea catargul între el și Zachel. Se târî de-a lungul lanțului, dând drumul barei ca să apuce zalele în mâini. Când ajunse la capătul lanțului, se întinse, se apucă iar de balustradă și înaintă de-a lungul ei, trăgându-se în mâini.

Acum, catargul era chiar în fața lui. Ajunsesese în locul de unde plănuise să dea lovitura. Se ghemui și, așa cum intrase în cabina Sharanei, se scurse de-a lungul balustradei ca un șarpe, rămânând lungit lângă parapet până își trase răsuflarea.

Se afla în dreptul lui Gigi, iar când acesta își ridică brusc capul de pe tobă, ochii lui priviră drept în ochii lui Kenton. Fața sa urâtă se încreți de uimire, dar, imediat, deveni indiferent, imobil. Căscă, se sculă în picioare, apoi duse mâna la ochi și se uită peste bord, de parcă ar fi zărit ceva pe mare, în depărtare.

— Pe Nergal, dacă ar ști Klaneth! Exclamă el aprig, îndreptându-se cât de repede îi permiteau picioarele lui de pitic spre cabina neagră.

Kenton se furișă la marginea calei. Îl văzu pe Zachel pe scaunul înalt, scrutând atent marea, încercând să vadă, ca și Gigi, ce anume trezise interesul toboșarului. Kenton mirosi stratagema lui Gigi și făcu imediat mișcarea pe care acesta i-o pregătise.

Își dădu drumul în cală, făcu un salt și ajunse în spatele catargului. Supraveghetorul se întoarse iute. Cu o intuiție instantanee a pericolului, Zachel deschise gura să strige și duse mâna spre cureaua în care era vârat un pumnal lung, dar sabia lui Kenton șuieră prin aer și-i reteză gâtul.

Capul ras al lui Zachel îi zbură de pe umeri, cu gura căscată, cu ochii deschiși. Corpul rămase în picioare încă trei clipe, cu sângele țâșnind din arterele tăiate, cu mâna îndesată pe mânerul pumnalului.

Apoi trupul lui Zachel se prăbuși, stropindu-l pe Kenton cu șuvoiul de viață din el în timp ce cădea.

De pe băncile vâslașilor nu se auzea nici un sunet, nici o exclamație. Stăteau doar, cu lopețile lăsate, și priveau.

Kenton căută în centura lui Zachel cheile supraveghetorului, cheile cu care voia să descuie cătușele de la încheieturile lui Sigurd, să descuie centura de metal din jurul mijlocului acestuia. Le găsi, înhăță pumnalul din degetele țepene ale lui Zachel și fugi, pe culoarul îngust, spre viking.

— Frate! Se bâlbâi scandinavul, pe jumătate neîncrezător. Credeam c-ai plecat! C-ai uitat de frăția de sânge! Ce lovitură, pe Odin! Capul câinelui i-a zburat de pe umeri de parcă l-ar fi lovit însuși Thor, cu ciocanul lui!

— Taci, Sigurd, taci!

Kenton căută cu o grabă disperată printre chei, încercând s-o găsească pe aceea care se potrivea la cătușele lui Sigurd.

— Nu pune întrebări! Acum suntem împreună și vom lupta pentru stăpânirea corăbiei! Lua-le-ar dracu' de chei! Dacă aş putea ajunge în vizuina lui Klaneth înainte să se dea alarma! Să stai între mine și preoți! Lasă-mi-l mie pe preotul în negru! Nu te atinge de Gigi, toboșarul, nici de Zubran, cel cu barbă roșie. Nu ne pot ajuta, dar au jurat să nu lupte împotriva noastră. Să ții minte asta, Sigurd!

Cătușele de la mâinile vikingului zăngăniră și se deschiseră.

Încuietoarea brâului de metal se deschise și ea. Sigurd își scutură mâinile eliberate din lanțuri, trase cingătoarea metalică și o azvârli. Se sculă în picioare, cu coama ca de în în vânt, cu mâinile împreunate ridicate.

— Liber! Strigă el. Liber!

— Sigurd! Șuieră Kenton, punându-i mâna la gură. Taci! Vrei să ne înhațe înainte de a apuca să ne mișcăm?

Îi vârî în mână pumnalul lui Zachel.

— Folosește-te de asta, e tot ce am până când vei câștiga o armă mai bună!

— Asta-i o jucărie femeiască, râse vikingul. Nu, frate de sânge! Sigurd poate să se descurce și fără ea!

Aruncă pumnalul și înhăță o vâslă din lăcașul în care atârna, o înălță și o pocni cu o forță teribilă de latura navei. Se auzi un trosnet ascuțit, o plesnitură de lemn. O ridică din nou, izbind-o cu aceeași putere de cealaltă latură a navei. Se auzi un alt trosnet, iar vâsla se rupse chiar la mijloc. Sigurd ținea acum în mână un ciomag uriaș, lung de zece picioare, pe care-l răsuci deasupra capului. Cătușele și lanțurile prinse de mânerul vâslei zornăiră, ca lanțurile unui buzduhan din vremuri străvechi.

— Vino! Spuse scurt Kenton și se opri să culeagă pumnalul.

Cala se umplu de larmă. Sclavii se zbăteau în legături și cereau să fie eliberați.

— Eliberează-ne! Strigau ei. Descuie-ne lanțurile! Vom lupta alături de tine!

Iar de pe puntea Sharanei se auzeau strigăte de femei. Războinicele Sharanei țâșneau pe fereastră!

Nu mai avea nici o șansă să-l atace prin surprindere pe preot! Era nevoit să lupte cu ghearele și cu dinții, până la ultima suflare! Sabia lui și măciuca lui Sigurd, împotriva lui Klaneth și a haitei sale... Și, cine mai știe împotriva cui...

— Repede, Sigurd, strigă el. Pe punte!

— Mai întâi eu, frate de sânge, mârâi Sigurd. Eu, scutul tău!

Îl împinse pe Kenton într-o parte și goni pe lângă el. Înainte ca acesta să fi ajuns la picioarele scării, sus se adunaseră mulți preoți cu fețe albe, care țineau în mâini săbii și lănci scurte, ucigătoare, și răcneau.

Piciorul lui Kenton călcă pe ceva care se rostogoli, făcându-l să cadă în genunchi. Vedea acum de aproape figura lui Zachel, fiindcă se împiedicase de capul retezat al acestuia. Îl apucă de păr, îl răsuci de câteva ori și-l azvârli drept în fața preotului cel mai apropiat. După ce-l lovi pe preot, capul căzu între robele negre, apoi se rostogoli mai departe.

Preoții strigară și dădură înapoi. Înainte de a apuca să-și revină vikingul ajunsese pe trepte, ciomăgindu-i așa cum se bate grăul cu un îmblăciu¹⁵. În urma lui venea Kenton, care-și croia drum spre ușa cabinei negre.

Îi țineau piept opt dintre preoții cu robe negre. Își dăduseră seama ce voia să facă și fugiseră să-l oprească. Vâsla scandinavului izbi, sfărâmând craniul unuia ca pe o coajă de ou. Până s-o ridice din nou, doi dintre preoți se și repeziseră la el, lovind și împungând cu lăncile. Kenton dădu o lovitură în jos, mușcând adânc un braț ce ținea arma, care era gata să atingă pieptul lui Sigurd. Apoi, cu o tăietură în sus, îl spintecă pe preot de la buric la bărbie. Vikingul, iute ca gândul, dădu drumul vâslei, prinse lancea de lemn, o smulse din mâna celui în robă neagră și i-o înfipse în inimă. Între timp, un alt preot căzuse sub mușcătura sabiei lui Kenton.

Dar ei veneau în valuri, curgând din fiecare gang, din fiecare colț al punții negre, echipați cu săbii, lănci și scuturi. Ieșeau afară, strigându-și stăpânul.

Iar din cabina neagră se repezi și Klaneth, răcnind și ținând în mână o spadă lungă. Îl urmau Gigi și persanul. Preotul în negru îl atacă direct, trecând ca un taur prin semicercul de servitori. Gigi și persanul se strecurară spre toba din piele de șarpe și rămaseră acolo, privind. O clipă, Kenton apucă să vadă că în ochii persanului strălucea lumina bătaliei, că mâinile îi fremătau pe pumnalele de la brâu, că-și tot scotea și-și vâra iataganul în teacă.

Din cală se auzea țipătul lung, puternic, al sclavilor.

O clipă, preotul în negru privi semeț spre Kenton, iar fosforescența din ochii lui se transformă în flăcările iadului. Apoi izbi, o lovitură fulgerătoare, ce trebuia să-l spintece pe Kenton de la umăr la sold.

Dar când lovitura căzu, Kenton nu mai era acolo. Sărise într-o parte, mai iute decât spada lui Klaneth, apoi împunsesese cu propria-i lamă.

Și o simți mușcând din trupul preotului în negru!

Klaneth urlă și dădu înapoi. Imediat, acoliții lui năvăliră între el și perechea atacată. Îi înconjurară pe cei doi.

— Spate în spate, frate! Strigă vikingul.

Kenton auzi ciomagul bubuind și văzu trei dintre preoți prăbușindu-se, ca sub un îmblăciu gigantic. Lovind și împungând, îi respinse pe preoții ce șiroiau spre el.

Vârtejul luptei îi aduse lângă toba. Îl văzu pe persan cu iataganul în mâna rigidă. Blestema, gema, se zbătea ca un câine în lesă, ținut să nu se apropie de pradă. În același timp, Gigi, cu spumă la colțurile gurii mari, căscate, cu fața schimonosită, stătea cu brațele-i lungi întinse, cu mâinile tremurânde, chinuit de aceeași nerăbdare.

De dorința de a li se alătura – Kenton era sigur de asta – lui și lui Sigurd, dar ținuiți de legăminte misterioase, care nu puteau fi călcate...

Deodată, Gigi arată ceva în față. Kenton îi urmări gestul și văzu un preot târându-se cu sabia în mână, apropiindu-se de picioarele vikingului. O tăietură în piciorul lui Sigurd, și scandinavul ar fi fost terminat. Olog. Uitând de propria-i apărare, Kenton se repezi și lovi în jos. Capul preotului ce se târa zbură de pe umeri și se rostogoli pe punte.

Dar în timp ce se ridica, Kenton îl văzu pe Klaneth în fața lui, gata să lovească!

„Ăsta-i sfârșitul”, gândi Kenton. Cu o mișcare instinctivă, se trânti la pământ, rostogolindu-se, fugind de tăișul ce cădea.

Nu ținuse seama de viking. Sigurd văzuse toată scena rapidă și își ridicase vâsla, ținând-o orizontal, ca pe un dorn imens. Și înfipse dornul acela în coastele lui Klaneth!

Lovitura de spadă căzu alături, preotul în negru fiind aruncat înapoi, împleticindu-se, cu toată puterea lui, cu toată statura lui masivă.

— Gigi! Zubran! La mine! Strigă el.

Înainte de a apuca să se ridice, Kenton se trezi cu doi preoți peste el, sfâșiindu-l, lovindu-l. Dădu drumul sabiei și apucă pumnul lui Zachel. Lovi în sus, simți corpul de deasupra lui slăbind, prăbușindu-se, ca un balon înțepat. Simți însă și o tăietură de sabie în umăr. Răspunse izbind orbește și se trezi scăldat de un val de sânge. Auzi un vuiet bolborosit, și dispăru și a doua apăsare.

Apucă sabia și se ridică. Dintr-o privire își dădu seama că din toată haita de lupi a lui Klaneth doar câțiva mai stăteau pe picioare. În mijlocul lor, Klaneth. Se retrăsese din bătaia vâslei. Sigurd rămăsese ținut, răsuflând greu. Și preotul în negru gâfâia, ținându-se de piept, de locul în care-l lovise vâsla lui Sigurd. La picioare i se adunase o băltoacă de sânge, ce se scurgea din rana provocată de sabia lui Nabu.

— Gigi! Zubran! Gâfâi el. Omorâți câinii ăștia! Sau vă ia pe voi Nergal!

— Nu, Klaneth! Rânji toboșarul. Eu și Zubran ne-am legat să nu vă facem, ție și preoților tăi, nici un rău câtă vreme tu vei fi stăpânul acestei punți, și nu să te ajutăm. De altfel, mi se pare că s-a cam terminat cu stăpânirea ta! Așa că...

Se aplecă pe toba înaltă și o răsturnă peste bord dintr-o opintire a umerilor lui lați.

— N-o să mai ai nevoie de Invocatorul lui Nergal!

Din rândul preoților se înalță un geamăt. Klaneth rămase tăcut, amuțit de gestul lui Gigi. De cuvintele lui.

Dar, în timp ce ei stăteau față în față, din valurile ce atingeau corabia se auzi un sunet, puternic și sinistru!

Un răpăit de tobă tunător, amenințător, dușmănos, care chema!

Br... om-rr-oom-ommm!

Toba cea mare se izbea de carena corăbiei! Era ridicată de valuri și lovită de brațele lor, de trunchiul corăbiei!

Invocatorul!

Invocatorul lui Nergal!

Brr-rr-oom!

Corabia tremura. O umbră se întinse peste mare, iar în jurul lui Klaneth începu să crească întunericul...

Cu mai multă furie, cu mai multă răutate, toba lui Nergal bubuia, bătută de valuri! Ceața din jurul preotului în negru se îngroșa, se întărea, începând transformarea diavolească a preotului lui Nergal în înspăimântătorul lui stăpân. Din mijlocul întunericului se auzi vocea lui Klaneth:

— Nu mai sunt stăpân, Gigi? Așteaptă și ai să vezi! Ai să vezi ce-o să se întâmple cu tine și cu scuipatul ăla de scroafă persan!

Gigi își puse mâna pe umărul lui Kenton.

— Lovește-l! Îl îndemnă el. Repede! Mușcă-l adânc! Cât mai e timp! Mă duc să fac Invocatorul să tacă!

Alergă apoi spre parapet și sări peste bord.

Iar Kenton se repezi drept în oroarea noroasă în care se mișca încă preotul în negru. Sabia lui pătrunse în ea și lovi! Auzi un urlet îndurerat, neîncrezător. Vocea lui Klaneth! Izbi din nou.

În aceeași clipă, își dădu seama că răpăitul tobei încetase, că vocea Invocatorului fusese oprită. Îl auzi pe Gigi strigând:

— Mușcă-l iar, lupule, mușcă-l adânc!

Ceața întunecată din jurul lui Klaneth se limpezi. Cu ochii morți închiși, preotul se ținea de brațul din care curgea sânge negru printre degetele strânse.

Dar când Kenton ridică din nou sabia să-i dea lovitura de grație, preotul în negru deschise ochii, ca două ruguri funerare din flăcări infernale. Aruncă în ochii lui Kenton sângele din mâna ce ținuse brațul rănit. Orbit, Kenton își opri lovitura și preotul se repezi spre el. Cu un gest automat, cu toată vederea încețoșată, Kenton ridică sabia spre a respinge atacul. Îl zări pe Sigurd doborându-i pe preoții rămași, auzi trosnetul oaselor când ciomagul mânjit de sânge le izbea trupurile ce fugeau...

Sabia fusese prinsă de mâna lui Klaneth. O trase înapoi iute, iar când o smulse din strânsoarea preotului, pe puncte căzură degete tăiate. Din nou, preotul răcni.

Piciorul lui Kenton alunecă pe o baltă de sânge. Căzu, iar preotul se prăvăli peste el. Brațele lui puternice îl cuprinseseră. Se rostogoleau, înlănțuiți. Îl văzu pe Sigurd tremurând îngrijorat, încercând să izbească, să stoarcă orice urmă de viață din Klaneth, dar negăsind ocazia.

Deodată, Klaneth rămase dedesubt, iar Kenton veni deasupra. Strânsoarea preotului slăbi, apoi rămase nemișcat.

Kenton îngenunche lângă el. Îi șopti vikingului:

— Nu-i al tău! E al meu!

Își caută pumnalul la cingătoare. Trupul preotului se încordă, apoi, ca un arc slobozit, sări în picioare, aruncându-l pe Kenton la câțiva metri.

Și, înainte ca vikingul să ridice ciomagul și să lovească, Klaneth ajunsese la balustradă și se aruncase în mare!

Se aplecară peste marginea corăbiei. Kenton se pregătise să-l străpungă pe preotul în negru, dar nu era lângă corabie. Cercetară marea și văzură că, la peste două sute de metri, plutea toba din piele de șarpe, cu membrana sfâșiată de cuțitul lui Gigi. În timp ce priveau, capul lui Klaneth se ivi lângă ea și o înhăță cu o mână. Sub apăsare, cilindrul gros se lăsă într-o parte, ca într-o îngenunchere grotescă. Se auzi un sunet sumbru, ca un vaiet. Din ceața argintie se mișcă o umbră, iar întunericul se întinse peste preot și toba. Îi înghiți și dispăru, împreună cu ei, de parcă n-ar fi fost nicicând vreun preot în negru sau vreun Invocator! Om și toba dispăruseră!

Plin încă de furia bătăliei, Kenton se uită în jur. Puntea neagră era presărată de oamenii lui Klaneth, oameni zdrobiți de măciuca lui Sigurd, oameni cărora le luase viața sabia lui, oameni în grămezi grotești, câțiva care gemeau și se văitau.

Se întoarse spre puntea Sharanei. Femeile ei, albe la față, îl priveau, înghesuite în ușa cabinei. Chiar la marginea barierei dintre cele două punți, Sharane! Îl înfrunta mândră, dar cu ochii încețoșați, cu lacrimi încă pe genele-i lungi. Diadema semilunii argintii dispăruse. Dispăruse și aura de zeiță care, și atunci când Ishtar lipsea, îi îmbrăca în slavă altarul ei viu...

De ce nu, la urma urmei, era o femeie! Doar o femeie. O femeie frumoasă, umană.

Kenton se trezi săltat pe umeri de Gigi și de persan.

— Trăiască! Striga Gigi. Trăiască stăpânul corăbiei!

— Stăpânul corăbiei! Răcnea persanul. Zei ai Persiei! Ce luptă!

— Stăpân al corăbiei! Repetă Gigi. Apoi, adăugă încet: Dar Klaneth trăiește încă!

Stăpân al corăbiei!

— Lăsați-mă jos! Le ceru el.

După ce coborî, trecu de pe puntea lui Klaneth pe cea a Sharanei și se opri în fața ei.

— Stăpân al corăbiei! Râse el. Și al tău, Sharane!

— Nu încă, răspunse ea, sigură de sine. Nu încă, până când nu voi vrea și eu.

O apucă de încheietura subțire și o trase la pieptul lui.

STĂPÂN AL SHARANEI.

SE AUZI strigătul lui Gigi. Îi ținu isonul un țipăt de avertizare al persanului. O văzu pe Sharane pălind, îi văzu buzele albindu-se. Vikingul ieșise din cabina neagră, ducând în brațe statuia aceea a răului cețos ce fusese în altarul sinistru al lui Klaneth.

— Stai! Strigă Gigi, repezindu-se la el.

Dar vikingul ajunsese la balustradă și, înainte de a-l putea opri cineva, ridicase idolul și-l azvârlise în mare.

— A dispărut și ultimul diavol! Strigă triumfător Sigurd.

Gigi se întoarse îngrozit spre persan. Persanul dădu doar din umeri și se îndreptă spre parapet, privind în jos, acolo unde fusese aruncată statuia cea neagră.

Corabia tremura. Tremura, de parcă sub chila ei se ivise o mână ce o scutura.

Apoi se opri. În jur, apele se întunecară.

În străfundul apelor întunecate începu să fiarbă un nor stacojiu. La o mare adâncime sub ei, norul se mișcă și se mărea, așa cum se mărește un nor de furtună. Se transformă într-un vârtej de nori roșii, străbătuți de întuneric, care se ridica. Iar în timp ce creștea, adâncimile lui roșii deveneau tot mai furioase, umbrele negre tot mai amenințătoare.

Norul se înalță, răsucindu-se. Din el țâșniră raze plasate ciudat, orizontal, în formă de evantai. Din luminiscențele acelea oblice, ce se răsuceau acum ca o roată înspăimântătoare în abis, începură să răsară bule imense, negre și roșii, care țâșniră în sus, crescând repede în diametru, pe măsură ce se apropiau de suprafață.

În ele, Kenton văzu siluete, siluete cețoase, corpuri de oameni ghemuiți, în armuri negre-stacojii ce străluceau. Oameni în bule!

Oameni în armuri! Oameni ghemuiți cu capul pe genunchi, îmbrăcați în solzi strălucitori. Războinici în mâinile cărora se aflau săbii din ceață, arcuri din ceață, lănci din ceață!

Miliarde și miliarde de bule năvăleau în sus. Erau aproape de suprafață. Ieșiră la iveală!

Bulele se sparseră!

Din carapacea lor sfărâmată, răsăriră războinicii, toți înzăuați, cu figuri palide, cu ochii pe jumătate închiși, morți, ieșind din albastrul întunecat al mării, sărind pe crestele valurilor. Alergau pe apă ca pe un câmp de violete ofilite! Se cățărau în tăcere pe corabie!

— Oamenii lui Nergal! Gemu Sharane. Războinicii Celui Întunecat! Ishtar! Ishtar! Ajută-ne!

— Sunt doar fantome! Strigă Kenton, ridicând sabia plină de sânge. Doar năluci!

În clipa aceea știu că, de fapt, asta și erau. Rândul din frunte se balansa pe creasta unui val unduitor, ca pe o movilă lungă de pământ. Arcurile lor nu mai erau din ceață și îndreptau spre ei vârfurile săgeților lungi. Se auzi un bâzâit de corzi, un ropot ca de grindină în flancurile navei. O mulțime de săgeți zburară spre catarg, iar una le căzu la picioare. Cu solzi de șarpe, negri și stacojii, cu vârful înfipt adânc în punte.

— Ishtar! Doamnă Ishtar! Izbăvește-ne de Nergal! Se ruga Sharane.

Drept răspuns, corabia se zgudui iar, ca și cum o altă mână o apucase de cârmă și o împinsese înainte!

Din mulțimea ce tot ieșea din bule se înalță un strigăt puternic. Războinicii alergară după navă, apoi se opriră. Alt nor de săgeți se abătu asupra corăbiei.

— Ishtar! Doamnă Ishtar! Plângea Sharane, ca o fetiță speriată.

Întunericul se despică și apărură o sferă imensă, înconjurată de o ghirlandă de luni micuțe. Din ea se scurgea un foc argintiu, viu, palpitând triumfător. Șuvoiul ce curgea atinse marea și se amestecă în ea. Umbrele se închiseră. Sfera dispărură.

Dar flăcările selenare pe care le aruncase coborau tot mai în adânc. În întâmpinarea lor țâșniră alte bule, trandafirii, perlate, argintii, licărind de scânteii și sclipind a chihlimbar moale, pâlpâind în culoarea celei mai minunate perle, a celui mai frumos trandafir.

În fiecare bulă, Kenton văzu câte o siluetă, câte un trup fermecător, delicat, minunat. Corpuri de femei, a căror frumusețe era subliniată de strălucirea marginilor bulelor.

Femei în bule!

Sferele vrăjite năvăliră în sus, atinseră suprafața mării uriașe, se deschiseră...

Din ele se năpusti o mulțime de femei. Dezbrăcate, doar cu cosițele negre ca miezul nopții, argintii ca luna, aurii ca grâul și roșii ca macii. Astfel ieșiră din rugurile strălucitoare ce le aduseseră la suprafață, ridicară brațe albe, măslinii, brațe roz și brațe de chihlimbar pal, făcându-le semne soldaților năvălitori, născuți din mare. Ochii lor luceau ca niște lacuri de nestemate: safire albastre, negre și albicioase; marmură neagră catifelată; pietre galbene de soare¹⁶; chihlimbar vrăjit. Ochi cenușii ca lamele săbiilor sub luna iernii. Cu șolduri rotunde sau zvelte, cu piepturi feciorelnice, se legănav pe crestele valurilor, făcând semne și strigând spre războinicii lui Nergal.

La chemarea lor, dulce ca gânguritul porumbelului, plângătoare ca a pescărușului, grăbită ca a șoimului, suavă și pătrunzătoare, năvălitorii înzăuați se vâluriră, se opriră. Arcurile înălțate coborâră. Săbiile căzură în apă, lăncile se răsuciră spre adâncuri. În ochii lor morți țâșnise o flăcă, o flăcă de viață!

Strigând, se repeziră spre femei, uitând de corabie.

Creștele valurilor pline cu războinici în zale întâlneau creștele pe care se legănav femeile minunate, și femeile au fost cuprinse de brațele înzăuate. Pletele castanii și negre, argintii ca luna sau aurii ca grâul se răsuciră în jurul zalelor stacojii și de culoarea abanosului.

Războinicii și femeile se topiră în spuma din spatele navei ce gonea. Deveniră una cu siajul sclipitor, de nestemate, al navei. Un siaj ce se rostogolea și ofta, de parcă ar fi fost sufletul unei mări senzuale...

— Ishtar! Maică Preaiubită! Se ruga doamna Sharane. Slavă Zeiței Ishtar!

— Slavă lui Ishtar! Zise și Kenton, căzând în genunchi.

Apoi se ridică și-o trase spre sine.

— Sharane! Șopti el.

Brațele ei ușoare îi înconjură gâtul.

— Stăpâne, te rog să mă ierți! Plânse ea. Te rog să mă ierți! Dacă aș fi știut! Prima dată zăceai pe punte, arătai tare speriat, apoi ai fugit! După aceea ai fost pus în lanțuri! Un sclav! Și totuși te iubeam! Dar de unde să știu cât ești de puternic?

Aroma ei îl cutremura. Moliciunea ei făcu să i se pună un nod în gât.

— Sharane! Șopti el. Sharane!

Buzele ei le întâlneau pe ale lui și le închiseră. Vinul nebun al vieții îi alergia prin vine. În flăcările dulci ale gurii ei, toate amintirile începuseră să i se șteargă din minte, lăsând loc doar prezentului.

— Mă dăruiesc ție! Șopti ea.

Dar își aminti.

— Tu nu-mi dăruiești nimic, Sharane, îi răspunse. Eu îmi iau! Și o îmbrățișă.

Vikingul veni și se așeză lângă ușa cabinei trandafirii, cu sabia lui Klaneth în mână. Păzea atent, fredonând cântece vechi de nuntă. Pe puntea neagră, Gigi și persanul aruncau trupurile celor uciși în mare. Îi scăpau de suferință pe cei care nu muriseră încă și-i azvârleau după ceilalți.

Un porumbel, apoi altul, zburară din balconul cu pomișori înfloriți și se îndreptară, țăntoși, spre ușa închisă. Vikingul îi privea, cântând încet. Apoi, după primii porumbei zburară alții, pereche după pereche. Uguiau și-și plecau capul, întrebători, ciocăneau și murmurau. Formară un semicerc în fața ușii.

Porumbeii cu piept alb, blânzi, cu ciocuri roșii și picioare stacojii, porumbeii ce murmurau mângâietor, alcătuiau pecetea albă a căii pe care porniseră Kenton și femeia!

Porumbeii lui Ishtar le celebrau căsătoria!

După ce-și terminară treaba, Zubran și Gigi trecură peste locul în care fusese bariera, glumind și curtându-le pe fetele Sharanei.

Doar Sigurd, fiul lui Trygg, Sigurd vikingul, stătea nemișcat în fața ușii zăvorâte, cu sabia în mână, fredonând melodiile din bătrâni.

La fel de nemișcați, tăcuți, porumbeii lui Ishtar formau un semicerc în fața ușii.

PREOTUL ÎN NEGRU RIPOSTEAZĂ

— IUBITUL meu stăpân Jonkenton, șopti Sharane, cred că nici nu știi cât de mult te iubesc!

Stăteau în cabina trandafirie, ea ținându-și capul pe pieptul lui. Cel care-i privea fața frumoasă era un alt John Kenton. Nu mai avea nimic modern, în schimb, câștigase în greutate, iar pieptul ce i se vedea prin deschizătura tunicii era la fel de bronzat ca fața. Ochii lui albaștri, limpezi, netemători, oglindeau o îndrăzneală veselă și o oarecare brutalitate, cu care, într-un fel, se mândrea. La cotul brațului stâng purta o brățară lată, din aur subțire, gravată cu simboluri înscrise de Sharane. În picioare purta sandale, pe care Sharane le împodobise cu farmecul vrăjilor babiloniene, pentru a-i ține picioarele doar în mrejele dragostei sale.

„Câtă vreme să fi trecut de la bătlia cu preotul în negru?” se întreba Kenton, trăgând-o spre el. I se părea că se scurseseră veșnicii... sau că fusese ieri... Cât timp trecuse oare?

Nu avea cum să știe, în lumea aceea din afara timpului, în care o zi echivala cu eternitatea.

Dar, fie că a fost ieri, fie că a fost cu o veșnicie în urmă, nu-i mai păsa!

Uneori, navigau. Și, pe când alunecau pe mări de azur, amintirea celeilalte vieți dispărea în spatele orizontului conștientului, așa cum pământul dispare din raza de vizibilitate a pilotului, în timp ce corabia se îndepărtează... Se gândea, cu o groază oarbă, că ar putea fi adus înapoi, în vechea lui viață!

Depart de corabie! Depart de Sharane! Să nu se mai întoarcă niciodată!

Când și când, navigau. Cabina neagră, curățată de rău, îi găzduia acum pe viking, pe Gigi și pe persan. Sigurd sau Gigi făceau cu schimbul la cele două vâsle care, fixate de fiecare parte a pupei, foloseau drept cârmă. Câteodată, pe timp frumos, o fată de-a Sharanei îi înlocuia la bara cea grea. Vikingul găsisese o nicovală în magazia de sub cabina

cea neagră. Își făcuse o forjă și făurise spade. Una pentru Gigi, lungă de trei yarzi, pe care uriașul cu picioare de pitic o mânuia ca pe o nuia. Dar Gigi prefera imensul buzdugan pe care i-l făcuse Sigurd. Era la fel de lung ca sabia, cu o măciulie de bronz, plină de cuie. Zubran se mulțumea cu iataganul lui. Însă vikingul trudea de zor la forjă, făurind arme mai ușoare pentru fetele Sharanei. Le făcuse scuturi și le învățase să le folosească în același timp cu sabia, așa cum îi învățase pe dragoni în zilele de altădată.

O bună parte din durata instruirii îi era dedicată lui Kenton, care se duela cu Sigurd, lupta cu Gigi, își încrucișa lama cu iataganul lui Zubran.

Gigi îi îndemnase la toate pregătirile astea.

— Nu suntem în siguranță câtă vreme trăiește Klaneth! Orăcâi el. Trebuie să întărești corabia!

— Am terminat cu Klaneth, îi răspunse odată Kenton, plictisit.

— Nu-i adevărat, îi ripostă Gigi. Va veni cu o mulțime de oameni. Mai devreme sau mai târziu, preotul în negru va apărea, lupule!

Căpătară destul de curând confirmarea acestor bănuieli. După bătălie, Kenton îl scosese din lanțuri pe unul dintre negri, un nubian, și-l pusese în locul lui Zachel, ceea ce îi lipsea de un sclav la o vâslă. Întâlniră o corabie, îi făcură semn să oprească și-i cerură un vâslaș. Căpitanul li-l dăduse repede, speriat, și dipărase cu toată viteza.

— Nu știe că nu mai e Klaneth aici, chicoti Gigi.

La scurt timp întâlniră altă corabie. Căpitanul nu voi să oprească atunci când îi făcură semn. Au trebuit să urmărească nava și să lupte. Era o navă mică, ușor de ajuns și de capturat. Căpitanul le spuse ursuz că în Emakhtila, Înaltul Preot al templului lui Nergal era Klaneth. Făcea parte și din Consiliul Casei lui Nergal din Templul Celor Șapte Zone, cel mai mare dintre toate templele. Iar preotul în negru era foarte prețuit de un individ, pe care-l numea Sultanul Celor Două Morți și care, pricepuseră ei, conducea Emakhtila, în înțelegere cu preoții ce stăpâniseră orașul.

Klaneth, le mai spuse căpitanul, trimisese vorbă tuturor că nu mai aveau de ce să se teamă de Corabia Zeiței Ishtar, pentru că nu mai existau pe ea nici Nergal, nici Ishtar, ci doar femei și bărbați obișnuiți. Corabia trebuia scufundată, dacă era întâlnită, dar cei de pe navă trebuiau salvați – în special femeia cu părul roșu, Sharane, iubitul ei și un bărbat cu păr lung, blond, care fusese sclav. Oferise pentru ei o recompensă mare.

— Tu și tu! Arată el spre Kenton și Sigurd. Dacă barca mea ar fi fost mai mare, dacă aș fi avut mai mulți oameni, aș fi primit recompensa aia! Termină el grosolan.

Luară de pe barcă tot ce voiră, apoi îi dădură drumul. Dar, în timp ce se îndepărta, căpitanul le strigă să se bucure de viață cât mai puteau pentru că acel Klaneth îi căuta cu o navă mare, plină cu oameni, și că intenționa să scufunde corabia!

— Ha! Ha! Hohoti Gigi. Klaneth ne caută? Ți-am spus că așa o să fie, lupule! Ce facem acum?

— Să ne îndreptăm spre o insulă, să acostăm și să-l așteptăm, răspunse Kenton. Putem să construim un fort, întărituri... Am avea mai multe șanse decât pe Corabia lui Ishtar, dacă e adevărat că ne caută cu o navă mare, plină cu soldați.

Găsiră că ideea lui Kenton era bună și navigau spre o insulă, cu Sigurd la cârmă, iar Gigi, persanul și femeile Sharanei stăteau de pază, alarmați.

— Da, dragul meu stăpân, nici nu știi cât de mult te iubesc, șopti din nou Sharane, cu ochii blânzi și îngrijorați, cu brațele încolăcite după gâtul lui, îmbrățișându-l cu sălbăticie. Buzele sale le întâlneau pe ale ei. Chiar în focul dulce al atingerii ei, se minuna, orb în fața propriei renașteri, de această Sharane schimbată. Schimbată de dragoste din clipa în care o dusesse în cabină, refuzând-o ca dar, luând-o prin dreptul brațelor lui puternice.

Îl cuprinseseră amintiri rezezi: Sharane învinsă, miracole care izbucniseră în flăcări deasupra altarului pe care-l crezuse nelocuit și care-i învăluiseră cu degete de foc curat sufletul, împreună cu al ei, în firele unui extaz neobișnuit.

Sharane, altădată un lăcaș pentru Ishtar, era acum atât de umană...

— Spune-mi, stăpâne, cât de mult mă iubești? Murmură ea.

În clipa aceea se auzi strigătul lui Sigurd:

— Treziți sclavii! Coborâți vâslele! Vine furtuna!

Pe nesimțite, cabina se întunecase. Kenton auzi șuieratul fluierului supraveghetorului, strigăte și zgomot de pași. Se desprinseseră din brațele Sharanei, o sărută, răspunzând întrebării ei mai bine decât prin cuvinte, și ieși pe punte.

Cerul se înnora văzând cu ochii. O fulgerare străpungătoare a unei lumini prismatice, un bubuit de tunet ca din țimbale. Vântul începuse să urle. A fost coborâtă repede pânza. Conduasă de cârma ținută ferm de brațele lui Sigurd, corabia zbura.

Apoi se porni ploaia. Corabia se strecura prin ea, înconjurată de întunericul care, atunci când cădeau luminile, era săgetat de miliarde de șerpuiți multicolore sticloase, iar ploaia curgea ca niște șerpi subțiri de sticlă, din cer în mare, strălucind sub vâlvătaia luminilor.

O rafală de vânt înspăimântătoare împinse corabia, făcând-o să alunece departe. Vântul lovi în ușa Sharanei și o deschise. Kenton se prăbuși peste Gigi, răcnind la femei să-și părăsească posturile și să intre la adăpost. Le urmări cum se înghesuiau în ușă.

— O să stau de pază împreună cu Zubran, strigă Kenton în urechea lui Gigi. Du-te și ajută-l pe Sigurd la cârmă! Dar Gigi nu apucase să facă un pas, când vântul se opri brusc, de parcă un paravan gigantic fusese coborât în fața lui.

— La dreapta! Îl auzi pe Sigurd strigând. Priviți la dreapta!

Alergară toți trei spre tribord. În întuneric se afla un disc lat de lumină slabă, ca un far îndepărtat în ceață. Diametrul îi scădea repede, discul devenind mai strălucitor pe măsură ce i se reducea mărimea.

Apoi discul țâșni din ceață, deveni un mănunchi de raze încinse, care trecea peste valurile agitate și se îndrepta spre corabie. Kenton văzu un șir dublu de vâsle ce mîna o încărcătură enormă spre ei, cu o viteză uluitoare. În fața luminii era un pinten sclipitor, ascuțit ca o lance. Ieșea din proră precum cornul unui rinocer ce atacă...

— Klaneth! Răcni Gigi și alergă spre cabina cea neagră, urmat de Zubran.

— Sharane! Strigă Kenton, fugind spre cabina ei.

Corabia își schimbă direcția brusc, aplecându-se până când marea năvăli peste balustradă. Picioarele lui Kenton îi fugiră de sub el. Se rostogoli cu capul spre parapet, se lovi și rămase o clipă buimac.

Manevra lui Sigurd n-a reușit să salveze corabia. Birema¹⁷ schimbă cursul, mergând paralel cu ei, intenționând să le reteze șirul de vâsle de la tribord. Vikingul crezuse că vor reuși să scape de impact. Dar vâslașii navei atacatoare erau prea mulți, viteza acesteia prea mare pentru singurul șir, doar din șapte vâsle, al Corăbiei lui Ishtar. Lopețile biremei se cufundau adânc, iuțindu-i năvala. Lovi puternic corabia, sfărâmându-i vâslele de la tribord ca pe niște nuiele!

Kenton se ridică în picioare. Îl văzu pe Gigi venind spre el, cu măciuca în mână. În spatele lui, Zubran, cu iataganul scânteind. În urma lor, abandonând cârma, acum nefolositoare, venea Sigurd, vikingul, cu scutul sub braț, cu spada-i lungă, înălțată.

I se alăturară. Amețeala îi dispăruse. Vikingul îi întinse un scut. Kenton își trase sabia.

— Pentru Sharane! Răcni el.

Alergară spre marginea corăbiei.

Înainte de a ajunge lângă ușa ei, s-o apere, o mulțime de soldați în zale, înarmați cu săbii scurte, se scurseseră de pe biremă și-i tăiaseră drumul spre cabină. Iar în urma lor năvălea altă mulțime...

Măciuca uriașă a lui Gigi șuieră, izbind. Lama albastră a lui Nabu, iataganul lui Zubran, fierul lui Sigurd se ridicau și cădeau, loveau și împungeau. Într-o clipă, deveniseră roșii!

Totuși nu reușeau să înainteze nici măcar un pas. Orice soldat ucis era înlocuit imediat de un altul! Iar din biremă cobora o droaie de dușmani!

O săgeată șuieră, înfigându-se în scutul lui Sigurd. Alta atârna de umărul lui Zubran.

— Fără săgeți! Prindeți câinele cel negru și câinele cu păr galben! Vii! Omorâți-i pe ceilalți, dacă trebuie, cu săbiile! Se auzi răcnetul lui Klaneth.

Războinicii de pe biremă îi înconjuraseră. Spate în spate, formând un pătrat, cei patru luptau; pe punte cădeau alți oameni îmbrăcați în zale. Luptau printre mormane de morți. O lovitură de sabie în bărbia păroasă a lui Gigi îi făcuse o rană prin care sângele curgea șiroaie.

Vikingul sângera dintr-o duzină de tăieturi. Zubran nu avea decât rana făcută de săgeată. Lupta tăcut, pe când Sigurd izbea, cânta și urla, iar Gigi râdea zdrobind cu măciuca lui uriașă oase și mușchi.

Dar bariera oamenilor preotului în negru rămânea la fel de puternică între ei și Sharane!

Ce se întâmplase cu Sharane? Aruncă o privire grăbită spre balcon. Era acolo, împreună cu trei dintre războinicele ei, care, cu săbiile în mâini, țineau piept soldaților ce veneau, doi câte doi, pe o punte de scânduri aruncată de pe biremă.

Nu făcuse bine că se uitase. O sabie îl mușcă în partea nepăzită, paralizându-l. Ar fi căzut, dacă n-ar fi fost mâna vikingului.

— Ține-te bine, frate de sânge! Îl îmbărbăta acesta. Scutul meu e în fața ta! Trage-ți răsuflarea!

De pe galera lui Klaneth se auzi un strigăt de triumf. Fuseseră întinși doi pari lungi spre puntea corăbiei, iar din capătul lor căzu o plasă peste Sharane și peste cele trei fete.

Degeaba se zbăteau și încercau să-i taie ochiurile! Plasa le lega, le strângea. Se zbăteau la fel de neajutorate ca niște fluturi. Încet, parii începură să se ridice și funiile traseră plasa ducând încărcătura pe puntea navei atacatoare!

— Ha! Ha! Sharane! Râdea vesel Klaneth. Vas al lui Ishtar! Bine-ai venit pe corabia mea!

— Doamne! Gemu Kenton.

Puterile îi reveniseră, dublate de furie și disperare. Atacă. În fața furiei de berserk, războinicii se dădură la o parte. Atacă din nou. Ceva şuieră prin aer și-l lovi în tâmplă. Căzu. Oamenii lui Klaneth îl năpădiră, apucându-l de mâini, de picioare, înăbușindu-l.

Dar fură aruncați pe deasupra lui. Picioarele de pitic ale lui Gigi stăteau lângă el. Măciuca şuiera, iar oamenii se prăvăleau sub loviturile ei. Amețit, Kenton își ridică încet capul. Sigurd îl păzea în dreapta, Zubran în stânga și în spate.

Se uită în jur. Plasa în care se aflau femeile fusese coborâtă pe puntea biremei.

Auzi din nou strigătul lui Klaneth:

— Bine-ai venit, dulce Sharane! Bine-ai venit!

Kenton se ridică, se smulse din strânsoarea vikingului și se repezi spre ea.

— Prindeți-l! Se auzi urletul preotului în negru. Cel ce mi-l va aduce viu va primi greutatea lui în aur!

De data asta, în jurul lui, se formă un cerc din oamenii lui Klaneth. Între el și cei trei camarazi se strecurase un șuvoi de războinici, care se prăbușeau sfărâmați de măciucă, tăiați de sabie și iatagan, dar în locul lor apăreau alții. Alții, care se înghesuiau, măbind mereu distanța dintre Kenton și camarazii lui.

Încetă să se mai zbată. De fapt, asta dorea! Așa era cel mai bine. Nu voia decât să fie cu Sharane! Să găsească ceva care s-o apere de preotul în negru!

— Prindeți-l! Urla Klaneth. Lăsați târfa lui Ishtar să-l vadă!

Cei ce-l prinseseră îl țineau bine. Auzi vaietul Sharanei.

Îl cuprinse o amețeală, de parcă fusese prins într-un vârtej ce-l sugea departe, departe...

Sigurd, persanul și Gigi îl priveau cu figuri neîncrezătoare. Niște măști însângerate... Nu mai lupta. Îi vedea surprinși, dar totodată îngrijorați.

Se uitau la el ca prin capătul unei țevi uimitoare, prin care începuse să se scurgă!

Mâinile care-l țineau se topiră. Figurile din jur dispărură.

Se auzi vântul şuierând. Era tras în jos, tot mai jos, în vârtej, cu o viteză amețitoare. Întinse brațele, încercând să-și oprească zborul.

— Gigi! Strigă el. Sigurd! Zubran! Ajutor!

Auzi doar urletul vântului.

Se transformase într-un sunet de trompetă, apoi se schimbă, deveni ceva familiar, un sunet cunoscut în altă viață, în alte vremuri! Ce era sunetul acela? Devenea tot mai puternic, tot mai imperativ!

Un claxon!

Tremurând, înnebunit de durere, deschise ochii și văzu că se afla în camera sa! Strălucitoare, corabia-bijuterie era tot acolo. Corabia-jucărie!

Și un ciocănit în ușă, agitat, violent. Murmur de voci speriate. Apoi vocea lui Jevins, bâlbâită, înspăimântată:

— Master John! Master John!

ÎN JOS, PE FUNIA SUNETULUI KENTON lupta împotriva amețelii. Întinse o mână tremurătoare și aprinse lumina electrică.

— Master John! Master John!

Vocea bătrânului servitor era îngrozită. Încetase să mai ciocănească în tăblie, izbea din toate puterile. Kenton se apucă de masă și se forță să vorbească.

— Ce e, Jevins? Spuse el, străduindu-se să dea o oarecare naturalețe cuvintelor ce abia se târau. Ce s-a întâmplat?

Auzi un oftat de ușurare, șoaptele servitorilor, după care vorbi din nou Jevins:

— Am trecut pe aici și v-am auzit țipând, domnule. Un țipăt înspăimântător! Sunteți bolnav, domnule?

Kenton lupta cu încăpățănare împotriva slăbiciunii ce-l cuprindea. Încercă să râdă:

— Nu, am dormit. Am avut un coșmar și m-am trezit țipând. Nu-ți face griji! Du-te la culcare.

— Oh, asta a fost!

Vocea lui Jevins se mai liniștise, dar încă mai păstra urme de îndoială. Nu plecase. Rămase acolo, ezitând.

În fața ochilor lui Kenton se întindea o ceață, un voal subțire, stacojiu. Genunchii i se muieră. Abia se stăpânea să nu cadă. Se târî spre canapea și se prăvăli pe ea. Un impuls de panică îl împingea să-i strige lui Jevins să aducă ajutoare, să spargă ușa. Dinlăuntrul lui însă ceva inexplicabil îl avertiză că nu trebuia să facă asta, că trebuia să lupte singur, dacă voia să ajungă din nou pe puntea corăbiei.

— Du-te, Jevins! Strigă el aspru. Nu ți-am spus, omule, că nu vreau să fiu deranjat? Pleacă!

Își dădu seama prea târziu că nu-i vorbise niciodată astfel bătrânului servitor, care-l iubea ca pe un fiu. Se trădase, îi întărise lui Jevins bănuiala vagă că în cameră se întâmplase cu adevărat ceva rău. Frica îi dezlegă limba.

— Mă simt bine, zise el, străduindu-se să râdă. Bineînțeles că mă simt bine! N-ar fi trebuit să-ți vorbesc atât de aspru. Iartă-mă!

Fir-ar să fie de ceață! Ce-o fi? Își trecu mâna peste ochi și și-o retrase plină de sânge. O privi prostește.

— Oh, dacă totul e bine, domnule...

În vocea bătrânului nu mai era bănuială, ci numai dragoste.

— Știți, când v-am auzit strigând...

Doamne! Nu mai pleacă odată! Își văzu brațul stacojiu, roșu de sângele ce-i curgea din umăr. Degetele i se desfăcură...

— Doar un coșmar afurisit, spuse el liniștit. N-o să mă mai culc până nu rezolv treaba, așa că poți pleca.

— Bine, noapte bună, master John!

— Noapte bună.

Rămase întins, amețit, până când auzi pașii lui Jevins și ai celorlalți servitori îndepărtându-se. Apoi încercă să se scoale. Era mult prea slăbit. Alunecă de pe canapea în genunchi, se târî pe podea până la un birou și scoase o sticlă de whisky. O duse la buze și bău îndelung. Alcoolul puternic gonea prin el, dându-i puteri. Se ridică.

O durere adâncă îi străbătu pieptul. Îl apăsă cu mâna să oprească durerea, dar simți cum printre degete șiroiește un izvor lin, fierbinte!

Își aminti. O mușcătură de sabie! Sabia unuia dintre oamenii lui Klaneth!

Prin fața ochilor i se perindară imagini fugitive: săgeata înfigându-se în scutul vikingului, măciuca lui Gigi, războinicii țipând, plasa mare căzând peste Sharane și femeile ei, figurile uimite, neîncrezătoare, terorizate...

Iar acum, asta!

Luă sticla din nou. La jumătatea drumului spre gură o opri, cu fiecare mușchi țeapăn, cu toți nervii încordați. În fața lui stătea un bărbat, roșu din cap până în picioare! O figură mândră, puternică, cu ochii strălucitori, încărcăți de amenințări ucigașe. Cârliionții lungi, încâlciți, negri i se scurgeau spre umerii dungați cu roșu. De la rădăcina părului la ureche, de-a lungul frunții, o rană din care picura sânge. Bărbatul era gol până la brâu, iar de la sânul stâng până la mijlocul pieptului avea o despicătură deschisă, prin care se vedeau coastele!

Însângerat, amenințător, înspăimântător în vopseaua roșie a vieții, o fantomă vie de pe puntea unui pirat al morții!

Stai! Era ceva familiar în figura asta! Ochii! Privirea îi căzu pe o sclipire de aur de pe brațul drept, de lângă cot. O brățară! Cunoștea brățara aceea!

Era aidoma brățării ce-o purta el la brațul stâng!

Cadoul de nuntă al Sharanei!

Cine era omul ăla? Nu putea gândi limpede din cauza amețelii, a ceții roșii din fața ochilor, a slăbiciunii ce-l cuprinsese din nou...

Îl apucă brusc furia și încercă să arunce sticla în figura aia mândră, sălbatică!

Mâna stângă a bărbatului se ridică, ținând o sticlă asemănătoare!

Ceea ce vedea era imaginea lui!

Era el, John Kenton, reflectat în oglinda mare de pe perete! Silueta însângerată, acoperită de răni cumplite, era el!

Ceasul bătu ora nouă.

Ca și cum loviturile lente ar fi reprezentat un exorcism, Kenton simți o schimbare. Mentea i se limpezi, țelurile și dorințele îi reveniră. Mai bău o înghițitură de whisky și, fără să mai privească în oglindă, fără să se uite la corabia-bijuterie, înaintă spre ușă.

Se opri cu mâna pe cheie, gândindu-se. Nu, nu era posibil. Ar fi fost riscant să iasă pe hol. Jevins putea fi în apropiere. Sau alt servitor. L-ar fi văzut. Și dacă nu se recunoscuse el însuși, ce efect ar fi avut aspectul său asupra altora?

Nu putea ieși să caute apă să-și spele rănilor, să se spele de sânge. Trebuia să se mulțumească cu ceea ce avea în cameră.

Se întoarse spre birou, luând în trecere fața de masă. Picioarul lui lovi ceva de pe podea. Sabia lui Nabu, care nu mai era albastră, ci însângerată, ca și el, de la vârful lamei până la mâner. Pentru moment, o lăsă acolo. Turnă alcool pe fața de masă, încercând să se curețe cu ea. Din alt dulap scoase trusa de prim-ajutor, vată și tinctură de iod. Mușcându-și buzele de chinul atingerii, turnă tinctură de iod pe rana din piept, apoi pe cea de pe frunte. Își făcu comprese din vată și-și bandajă fruntea și pieptul. Șuvoiul de sânge se opri. Durerea nu-l mai ardea. Se duse în fața oglinzii și se privi din nou.

Ceasul bătu jumătatea de oră.

Nouă și jumătate! Cât timp trecuse de când se agățase de lanțurile de aur ale corăbiei, se cățăraseră pe navă, tras de lanțurile acelea în lumea misterioasă în care navigase? Fusesse ora opt!

Doar cu o oră și jumătate în urmă! Exact durata în care într-o lume în afara timpului fusesse sclav și cuceritor, luptase în bătălii, câștigase corabia și femeia ce-l batjocorise, devenise ceea ce era acum!

Toate astea în mai puțin de două ore!

Se îndreptă spre corabie, ridicând sabia în drum. Îi șterse mânerul de sânge, fără a-i atinge lama. Apoi goli sticla, înainte de a îndrăzni să privească.

Se uită întâi la cabina Sharanei. Lipseau unii copaci înfloriți. Ușa zăcea pe jos, sfărâmată, iar cioburile ferestrei se împrăștiaseră peste tot. Pe marginea acoperișului, un rând de porumbei cu capetele plecate.

În lăcașurile vâslelor, doar patru, în loc de șapte, în fiecare parte. În cală nu mai erau douăzeci și opt de vâslași, rămăseseră doar zece, câte doi la vâslele din capătul șirului, iar la celelalte doar câte unul. În partea de la tribord se vedeau creștături și urme adânci. Semnele izbirii biremei de Corabia lui Ishtar, care naviga acum undeva, în marea necunoscută din lumea necunoscută din care căzuse...

La cârmă stătea un omuleț, o jucărioară conducând o navă-jucărie. O figurină cu păr lung și blond. La picioarele lui, alte două figurine. Una cu o chelie lucitoare, cu brațe de maimuță, iar cealaltă cu barbă roșie, cu ochi de agată, cu un iatagan scânteietor pe genunchi.

Erau oare jucării?

Sigurd, fratele lui de sânge, frăție pecetluită de runele roșii de pe spatele lui, care acum deveniseră albe? Gigi cel înțelept care făcuse ca Invocatorul lui Nergal să tacă? Zubran, care luptase spate în spate cu el, înfruntând hoardele lui Klaneth?

Jucării?

Nu erau jucării, cel puțin nu pe nava adevărată, a cărei umbră sau simbol îl privea!

I se făcu dor, un dor de casă dureros, pe care-l poate simți orice suflet omenesc pe o stea străină, din marginea Universului.

— Gigi! Gemu ei. Sigurd! Zubran! Aduceți-mă lângă voi!

Se aplecă peste cei trei, atingându-i cu degete blânde, suflând peste ei, de parcă ar fi vrut să le dăruiască din căldura vieții. Se opri îndelung la Gigi, simțind instinctiv că în ninivit zăcea mai multă forță decât în ceilalți. Numai el îl putea ajuta. Sigurd era solid, persanul subtil, dar în uriașul cu picioare de pitic curgea torentul zeilor pământului din tinerețea pământului, zei străvechi, plini de energii necunoscute, pierdute de mult pentru oameni.

Își concentrează puterile asupra figurinei aceleia, care, în altă lume, era Gigi – Gigi trăind, respirând, ducându-i dorul, dorindu-i întoarcerea, așa cum și el și-o dorea.

— Gigi, șopti Kenton, apropiindu-și fața. Gigi, mă auzi? Gigi!

Se mișcase oare figurina?

Se auzi un strigăt care-i întrerupse concentrarea. Erau vânzătorii de ziare din lumea aceea grotescă, lume în care fusese izgonit! Strigătul sfărâmasse legătura, rupsesse lanțurile fragile pe care le simțise formându-se între el și omuleț. Se ridică, blestemând. Efortul îl epuizase. Căzu. Slăbiciunea trădătoare revenise. Se târî spre birou, desfăcu altă sticlă și turnă jumătate din ea pe gât.

Sângele biciuit fără veste îi cânta în urechi. Puterea curgea din nou prin el. Stinse lumina. O rază din stradă se strecură prin crăpătura perdelei, luminând cele trei figurine. Încă o dată, Kenton făcu un efort uriaș de voință.

— Gigi! Eu sunt! Lupul! Te chem! Gigi! Răspunde-mi, Gigi!

Omulețul tresări, corpul îi tremură, își ridică fruntea!

De departe, de foarte departe, subțire și rece ca vârful unei lănci înghețate pe sticlă, fanomatică, ireală, venind de la distanțe incomensurabile, auzi vocea lui Gigi:

— Lupule! Te aud! Lupule! Unde ești?

Mintea i se agăță de acest fir de sunet, de parcă ar fi fost o frânghie aruncată spre el peste prăpăstii uriașe.

— Lupule! Vino la noi!

Vocea răsună mai tare.

— Gigi! Gigi! Ajută-mă să vin!

Cele două voci se întâlniră, se agățară una de alta, se împletiră. Treceau peste abisul dintre locul în care se afla el și dimensiunea necunoscută în care naviga corabia.

Figurina nu mai stătea ghemuită, ci în picioare! Era mai mare! Vocea lui Gigi crescuse în intensitate.

— Lupule! Vino la noi! Te auzim! Vino la noi!

Se opri o clipă, de parcă ar fi căutat cuvinte magice.

— Sharane! Sharane! Sharane!

Sub biciuirea numelui iubit, voința lui deveni și mai puternică.

— Gigi! Gigi! Continuă să mă chemi!

Din nou, nu mai simțea camera aceea. Vedeau corabia departe, departe... El însuși era doar un punct de viață plutind mult deasupra ei, târându-se spre ea, chemându-l pe Gigi în ajutor.

Firul de sunet ce-l lega se întinse, se scutură ca o pânză de păianjen, dar îl ținu și-l trase spre el.

Acum corabia creștea. Cețoasă, nebuloasă, dar creștea continuu, iar Kenton cobora pe funia aceea de sunet, s-o întâlnească. Întărind cele două voci, apărură și alte sunete, vâlvurind și ele cu forța lor: cântul lui Sigurd, chemarea lui Zubran, zăngănitul vântului pe corzile de harpă ale razelor de stele, litania murmurată a valurilor ce se spărgeau arătându-și șiragul de spumă...

Din ce în ce mai reală, corabia creștea. Strecurându-se prin substanța ei, mai apărea încă imaginea vălurită a camerei sale. Părea că luptă împotriva corăbiei, că încearcă s-o acopere. Dar corabia o respinse, strigându-l cu vocile camarazilor săi, ale vântului și mării:

— Lupule! Te simțim aproape! Vino la noi, lupule! Sharane! Sharane! Sharane!

Contururile fantomatice căpătau ființă, îl înconjurau. Brațele lui Gigi se întinseră după el, îl înhățară, îl traseră afară din Cosmos!

În clipa în care Gigi îl apucă, auzi un zgomot haotic, un răcnet dintr-o altă lume, trasă de sub el și izgonită de vântul puternic.

Era din nou pe corabie, strâns de Gigi la pieptul său păros. Sigurd își ținea mâinile pe umerii lui, iar Zubran îl îmbrățișa și-i strângea mâinile, cântând în bucuria lui blesteme persane ciudate, încâlcite.

— Lupule! Urlă Gigi, și lacrimile îi umplură zbârciturile feței. Unde ai fost? În numele tuturor zeilor, unde ai fost?

— Nu vă mai gândiți la asta, îi potoli Kenton. Nu vă mai întrebați unde am fost. M-am întors, Gigi! Slavă Domnului, m-am întors! M-am întors!

CUM A FOST COMPLETAT ECHIPAJUL CORĂBIEI.

PE KENTON îl cuprinsese slăbiciunea. Rănile și efortul de voință îi consumaseră și ultimele puteri. Când își reveni, era întins pe divan, în cabina răvășită a Sharanei. Bandajele îi fuseseră înlocuite, rănile îngrijite. Cei trei bărbați și patru dintre fetele Sharanei stăteau în picioare, privind-l. Nici urmă de reproș pe vreuna dintre figuri. Doar curiozitate, temperată de o teamă evidentă.

— Probabil c-ai fost într-un loc tare ciudat, lupule, zise, în cele din urmă, Gigi. Tăietura din obrazul meu s-a închis, rănile lui Sigurd la fel, dar rănile tale sunt încă proaspete, de parcă au fost făcute acum câteva clipe!

Kenton se uită la cei din jur și văzu că Gigi spunea adevărul. Tăietura de pe bărbia acestuia era doar o cicatrice roșie...

— Nemaivorbind că ne-ai părăsit în mod bizar, frate de sânge, mormăi vikingul.

— Pe focul lui Ormuzd! Jură persanul. Ba a făcut foarte bine că a plecat așa cum a plecat! Cyrus, regele, ne-a învățat că un general bun e cel care știe când să se retragă, pentru a-și salva trupele! Iar retragerea ta a fost una de maestru, prietene! Fără ea, n-am mai fi aici, să-ți urăm bun-venit!

— Nu m-am retras. Nu pot face nimic atunci când dispar, șopti Kenton.

— Bine, zise persanul, privind-l bănuitor, dar orice s-a întâmplat, ne-ai salvat. La un moment dat, erai în ghearele câinilor preotului în negru. În clipa următoare, te-ai transformat într-o umbră, iar apoi a dispărut până și umbra! Și cum mai fugeau și țipau câinii care te prinseseră! Râse Zubran. Iar cei care ne mușcau pe noi au fugit și ei, au fugit înapoi în vizuina lor de pe biremă, cu toate blestemele lui Klaneth! Erau tare speriați, camarade! De fapt, și eu am fost speriat o clipă. Pe urmă, și-au coborât vâslele și au dispărut de aici în cea mai mare viteză. Blestemele lui Klaneth s-au auzit chiar și după ce corabia lor nu se mai vedea!

— Sharane! Gemu Kenton. Ce i-au făcut? Unde au dus-o?

— Cred că în Emakhtila, pe Insula Vrăjitorilor, răspunse Gigi. Nu te teme pentru ea, lupule. Preotul în negru vă vrea pe amândoi. N-o va tortura fără ca ochii tăi s-o privească și nici n-o va ucide fără să-i auzi chinurile. Așa obișnuiește Klaneth să se răzbune. Nu! Până când va pune mâna și pe tine, Sharane e în siguranță.

— Trei dintre fetele ei au fost prinse o dată cu ea în plasă, spuse Sigurd, iar trei au fost ucise. Au mai rămas astea patru, cărora le-au dat drumul, sperându-se de dispariția ta.

— Au luat-o și pe Satalu, cupa mea micuță a bucuriei! Se văicări Gigi. O să plătească și pentru asta Klaneth, la vremea socotelilor!

— Jumătate din sclavi a murit atunci când ne-a lovit birema, continuă vikingul. Pântece spintecate de vâslele rupte, spinări zdrobite... Unii au murit mai târziu. Negrul pe care-l pusesem în locul lui Zachel a fost un adevărat bărbat! S-a luptat cu cei care pătrunseseră în cală și i-a ucis. Acum avem doar opt vâsle, în loc să avem de două ori șapte! Cel cu pielea neagră stă acum la una dintre ele nelegat. Când vom face iarăși rost de sclavi, îl vom pune din nou supraveghetor, și astfel îl vom răsplăti!

— Îmi amintesc, interveni Gigi, revenind la ceea ce spusese mai înainte, că în ziua în care te-am tras lângă cabina lui Klaneth și ai luptat cu preoții lui, încă îți sângerau zgârieturile făcute de fetele Sharanei. Dar pentru noi trecuse un timp îndelungat de când te fugăriseră ele... Iar acum apari din nou, cu răni vechi care sunt de fapt proaspete... Trebuie să fie tare ciudat locul în care ai fost, lupule! Acolo există timp?

— Locul ăla e chiar lumea voastră, răspunse Kenton. Lumea din care ați venit cu toții.

Și, pe când ceilalți se uitau mirați la el, coborî de pe divan.

— Să navigăm spre Emakhtila! Imediat! S-o găsim pe Sharane, s-o eliberăm! Cât de repede putem pleca, Gigi? Cât de repede?

Simți că i se deschide rana din piept și căzu înapoi pe divan, epuizat.

— Nu putem pleca înainte de a se închide rănilile, spuse Gigi, începând să desfacă bandajul înroșit. Va trebui să consolidăm corabia, să facem rost de alți sclavi... Și apoi să pornim la drum... Acum stai liniștit, lupule, până când ai să te vindeci. Klaneth nu-i va face nici un rău Sharanei, câtă vreme speră să te prindă și pe tine. Eu, Gigi, îți garantez asta! Așa că liniștește-te!

Și începu pentru Kenton chinul așteptării. Zăcea acolo, înlănțuit de răni, deși, cu toate asigurările lui Gigi, era convins că preotul în negru se răzbuna pe Sharane! Făcu febră. Rănilile erau mai grave decât crezuse. Gigi stătea cu el și-l îngrijea.

Febra îi trecu, în cele din urmă, iar când își recăpătă puterile, le povesti despre lumea lor pierdută, despre ce se întâmplase acolo în timpul secolelor în care navigaseră pe corabia din afara timpului. Le povesti despre mașinile și războaiele acelei lumi, despre legile și obiceiurile ei.

— E o lume nepotrivită pentru vikingi! Mârâi Sigurd. Văd limpede că acolo nu există loc pentru mine. E mai bine pentru Sigurd, fiul lui Trygg, să-și sfârșească zilele în lumea în care se află!

Persanul dădu din cap.

— Nici pentru mine nu-i loc acolo. Pentru un om rafinat, pare a fi o lume în care nu se poate trăi. Nu-mi place modul vostru de a purta războaiele, și nici nu cred că voi ajunge să-mi placă vreodată. Se pare că sunt un soldat de școală veche, foarte veche...

Până și Gigi avea dubii.

— Nu cred că-mi va plăcea lumea aia. Obiceiurile ei par atât de diferite! Și mai observ, lupule, că ai preferat să riști sclavia și moartea, plecând din lumea aceea, și n-ai ezitat deloc să te întorci în lumea asta!

— Zeii cei noi par cam proști, a mai spus Zubran. Nu fac nimic. Pe Cele Nouă Iaduri, și zeii din lumea asta sunt destul de proști, dar mai fac câte ceva! Deși poate că-i mai bine să nu faci nimic, decât să faci mereu același lucru stupid, reflectă el.

— Îmi voi construi o locuință pe una din insulele astea, a spus Sigurd, după ce o vom aduce înapoi pe femeia lui Kenton și-l vom ucide pe preotul în negru. Îmi voi lua o nevastă puternică și vom zămisli mulți copii. Îi voi învăța să construiască corăbii și vom fi vikingi, așa cum am fost din vechime! Skíll! Skíll pentru dragonii ce alunecă în baia lui Ran, cu corbi roșii pe pânze, cu corbi negri zburând deasupra capului! Strigă Sigurd. Kenton, când îți vei lua femeia înapoi, îți vei face o locuință lângă mine? Împreună cu Zubran și Gigi, dacă-și vor lua și ei neveste și vor zămisli copii, dacă nu vor fi prea bătrâni, și cu toți cei care vor dori să ni se alăture, vom fi, pe Odin, mari jarli în lumea asta!

— Nu cred că ar fi tocmai ceea ce-mi place, replică persanul. Un lucru e clar de pe acum: va dura prea mult până ce vom crește fii care să lupte pentru noi. Nu, după ce vom termina treaba cu Klaneth, mă voi întoarce în Emakhtila, unde există o grămadă de oameni deja născuți și crescuți. Ar fi de mirare să nu găsesc și nemulțumiți, oameni care pot fi convinși să se revolte. Dacă nu vor fi suficienți... deși nemulțumirea e lucrul cel mai ușor de zămislit pe lume, mult mai ușor decât copiii, Sigurd. Eu sunt un mare general. Chiar regele Cyrus mi-a spus asta. Cu armata aia de nemulțumiți voi cuceri cuibul de preoți și voi conduce eu însumi Emakhtila! Iar după aceea, să ai grijă să nu-mi ataci navele, Sigurd!

Apoi discutaseră între ei, povestindu-i lui Kenton lucruri din viața lor, lucruri la fel de stranii pentru el, ca și poveștile lui pentru ei. Rănilile i se închideau repede, rămăseseră doar niște dungii roșii, iar puterea începu din nou să-i curgă prin vene...

S-au retras, pe durata mai multor somnuri, așteptând vindecarea lui, într-un golful ascuns în malul uneia dintre insulele de aur. Gura golfului era largă abia cât să poată intra corabia. Locul părea sigur, ferit de spioni sau de posibilitatea unui atac. Dirijară corabia spre o faleză înaltă, unde apa era adâncă. Scosaseră vâslele, iar ramurile unui copac cu pene cădeau peste navă, acoperind-o.

Și, în cele din urmă, a venit un moment în care Kenton, trezindu-se, simți din plin năvala sănătății. Se duse spre cârma rudimentară, unde stăteau de vorbă Sigurd, Gigi și persanul. Se opri a nu știu câta oară în fața busolei ciudate, un fel de ghid al navigatorilor în lumea aceea fără soare, fără lună, fără stele. Nici Est, nici Vest, nici Sud sau

Nord. În vârful unui suport din lemn, o cupă de argint, acoperită cu un strat de cristal transparent. În jurul cupei erau încrustate șaisprezece simboluri cuneiforme stacojii. Prinse de un ac ce se ridica vertical de la baza cupei, două indicatoare subțiri, în formă de șarpe, albastre. Cel mare, din câte aflate, arăta întotdeauna spre Emakhtila, locul în care, dacă Gigi avea dreptate, fusese dusă Sharane. Indicatorul cel mic arăta spre insula cea mai apropiată.

Se mira a suta oară, întrebându-se ce curenți misterioși le dirijau, în lumea asta fără poli. Ce câmp magnetic din insulele împrăștiate pe mare împingea indicatorul cel mic, ce câmp continuu din Emakhtila îl ținea fix pe cel mare... Un câmp mult mai puternic decât cel care făcea ca busolele de pe Pământ să arate mereu Nordul.

I se păru că acul cel mic se mișcă în lichidul stacojiu și se așează paralel cu cel mare, arătând ambele spre Insula Vrajitorilor!

— Un semn! Strigă el. Uită-te, Sigurd! Gigi, Zubran, uitați-vă! Se apleacă asupra busolei. Însă, în răstimpul dintre strigătul său și răspunsul lor, acul cel mic se mișcase iarăși, arătând tot spre insula lângă care ancoraseră.

— Un semn? Întrebară ei uimiți. Ce semn?

— Ambele ace erau îndreptate spre Emakhtila, le spuse el. Către Sharane! E în pericol! A fost un semn, o chemare! Trebuie să plecăm repede! Gigi, Sigurd, să plecăm! Vom naviga direct spre Emakhtila!

Îl priviră neîncrezători, se uitară la busolă, apoi unul spre celălalt.

— Am văzut cu adevărat, repetă Kenton. N-a fost nici o iluzie! Sharane e în pericol! Trebuie să plecăm!

— Ssst!

Gigi ridică o mână, făcându-le semn să tacă. Ascultară cu atenție. Apoi toboșarul se duse spre perdeaua de frunze și se uită în afară.

— O corabie! Șopti el, trăgându-și capul înapoi. Intră în golf. Spuneți-le fetelor să-și ia arcurile și lăncile! Înarmați-vă cu toții! Repede și în liniște!

Auzeau pleoscăitul vâslelor, voci, bocănitul lent al unui ciocan care bătea ritmul pentru vâslași. Fetele Sharanei se înșiruiră de-a lungul balustradei de la proră, cu arcurile pregătite, cu săgețile în tolbe, ținând alături lăncile de aruncat și săbiile, iar la picioare scuturile.

Cei patru bărbați se ghemuiră, privind prin frunziș. Cine erau cei ce soseau? O navă de cercetare a lui Klaneth, care le mirosise urma? Vânătorii de premii, care scotoceau mările împinși de valoarea recompensei oferite de preotul în negru?

Prin intrarea îngustă a golfului se strecură o galeră. Avea de două ori lungimea corăbiei, un singur șir de vâsle, câte cincisprezece de fiecare parte, și două rânduri de bănci, cu câte doi oameni la fiecare vâslă. Vreo zece bărbați stăteau pe punte. Câți mai erau în cabină, nu aveau de unde să știe. Galera intră în golf, pluti de-a lungul țărmului, iar când ajunse la mai puțin de două sute de picioare de cei ce-i pândeau ascunși, ancorele fură aruncate, iar galera se opri.

— Aici, apa e bună și găsim tot ce ne trebuie, se auzi o voce.

Gigi își puse mâinile pe umerii celorlalți, trăgându-i lângă el.

— Lupule, șopti, cred în semnul tău! Fiindcă imediat a mai apărut altul și mai grozav! Acolo sunt sclavii pentru vâslele libere! Și aur, sunt sigur! Vom avea nevoie de el când vom ajunge în Emakhtila!

— Sclavi și aur, mormăi Kenton, apoi adăugă ironic, arătând spre alți zece bărbați ce se alipiseră celor de pe punte: Rămâne doar să le luăm, Gigi!

— Asta-i ușor, șopti Zubran. Ei nu bănuiesc nimic, iar oamenii atacați prin surprindere sunt pe jumătate învinși. Am un plan. Noi patru ne strecurăm de-a lungul falezei, până ajungem în partea cealaltă a golfului. Când vom ajunge atât de departe încât Zala să numere până la două sute, spuse el arătând una dintre războinice, fetele vor începe să tragă cu arcurile în grămadă, cât mai repede posibil, dar ochind cu grijă, ca să doboare cât mai mulți oameni cu puțință. Iar noi vom sări pe bord și-i vom termina pe cei rămași. Dar când fetele ne vor auzi strigând, să nu mai tragă, ca să nu ne lovească din întâmplare pe noi. E un plan bun, nu? Pun pariu că vom cuceri nava mult mai repede decât v-am explicat planul!

Kenton se simți cuprins de scrupule.

— Nu-mi place să ucid oameni cu sânge rece, zise el.

— Pe toți zeii! Se auzi o voce de pe galeră – evident, vocea căpitanului. Dacă ar fi fost aici corabia aia blestemată a lui Ishtar, niciunul dintre noi n-ar fi trebuit să părăsească vreodată Emakhtila! Pe toți zeii! Dacă am fi dat peste ei aici, am fi câștigat recompensa lui Klaneth!

Remușcările lui Kenton dispăruseră. Erau vânători ce nimeriseră în mâinile celor vânați.

— Ai dreptate, Zubran, șopti el furios. Planul e bun. Cheam-o pe Zala și explică-i-l!

Iar după ce s-a făcut și asta, se lăsară să alunece peste bordul corăbiei, în frunziș. Acolo era o terasă, ce-i ajută să ajungă mai repede unde doreau. În timp ce pândeau flămând echipajul care, învins, i-ar fi oferit mijloacele de a ajunge la Sharane, lui Kenton i se părea că săgețile fetelor nu vor zbura niciodată.

Dar, în cele din urmă, se porniră, bâzâind ca albinele, învălmășindu-se în mulțimea oamenilor de pe corabia aceea ciudată. Fetele ocheau cu grijă. După al doilea nor de săgeți, aproape jumătate din cei de pe punte căzură străpunși, înainte de a apuca să se împrăști și să caute adăpost.

Kenton răcni și sări pe punte, spintecând cu sabia. Măciuca lui Gigi, spada lui Sigurd și iataganul lui Zubran își făceau și ele datoria. Fulgerați înainte de a apuca să ridice o mână, cei rămași în viață îngenuncheară, cerând îndurare. Un grup ce alergase în ajutorul lor dinspre cârmă, întâlnind norul de săgeți al fetelor, aruncase armele și ridicase mâinile în semn de supunere.

Îi mână pe captivi la un loc, îi dezarmară și-i închiseră în cabina din față, după ce se asiguraseră că acolo nu există nici o armă și nici vreo cale de evadare. Luară cheile de la lanțurile vâslașilor. Vikingul coborî în cală, alege nouăsprezece dintre cei mai puternici sclavi și-i duse, doi câte doi, pe corabie, unde îi încătușă la vâslele libere.

Pe galeră au descoperit mult aur și alte lucruri care le puteau folosi în Emakhtila: haine marinărești, croite după moda locului, mantii lungi, care să-i acopere, să-i facă mai greu de recunoscut.

Acum se punea întrebarea ce era de făcut cu captura și cu oamenii de la bordul ei. Gigi era de părere să-i treacă pe toți prin sabie. Persanul propunea să fie aduși înapoi sclavii și, după ce-i vor ucide pe cei din echipaj, să meargă în Emakhtila cu galera. În planul lui erau multe lucruri înțelepte: Corabia lui Ishtar fiind o navă cunoscută, nimeni nu s-ar fi lăsat înșelat în privința ei, pe când galera n-ar fi iscat nici o bănuială printre cei care ar fi văzut-o navigând. Iar după ce-și vor termina treburile în Emakhtila, puteau naviga înapoi, recuperându-și corabia.

Dar Kenton n-a folosit planul persanului, fiindcă, după ce totul se sfârșise, l-au chemat pe căpitanul galerei și i-au făgăduit viața lui și a celorlalți dacă le va spune adevărul. Căpitanul n-a avut multe de povestit, dar ce le-a relatat a fost suficient ca să-i liniștească sufletul lui Kenton. Dându-i însă griji noi...

Da, exista în Emakhtila o femeie adusă de Klaneth, preotul lui Nergal. O câștigase într-o luptă pe mare, în care fuseseră uciși mulți oameni. Nu explicase nici unde, nici cu cine purtase lupta, iar soldații lui fuseseră obligați să tacă. Dar se zvonea că femeia era preoteasa de pe Corabia Zeiței Ishtar, și atunci, preotesele din templul lui Ishtar o ceruseră. Klaneth, care avea puteri mari, li se opusese. Consiliul Preoților, printr-o hotărâre de compromis, o făcuseră preoteasă a zeului Bel. Acum locuia în Casa lui Bel, în vârful Templului Celor Șapte Zone.

— Cunosc Templul și Casa lui Bel din vârful lui, spuse Sigurd. Și de ce trebuie să locuiască preotesele acolo, șopti el, privindu-l cu milă pe Kenton.

Femeia aceea apărea din când în când, întotdeauna acoperită de voaluri groase, îndeplinind unele ceremonii în cinstea zeului Bel, mai adăugase căpitanul. Se părea însă că trăia în vis, căci își pierduse memoria, așa se șușotea...

Căpitanul nu mai știa altceva, decât că preotul Klaneth dublase recompensa pentru trei dintre ei – și-i arătase pe Gigi, pe Sigurd și pe persan – și o triplase pentru cel de-al patrulea – și-l arătase pe Kenton.

Ah, da, își amintise numele noii preotese a lui Bel: Sharane.

După ce terminară interogatoriul, dezlegară sclavii rămași și-i trimiseră pe țărm. Aceștia blestemară galera, în timp ce nubianul îi elibera. Apoi așteptară să treacă peste bord și căpitanul cu oamenii lui.

— Au destulă apă și hrană, mormăi Gigi. Soarta lor este mult mai bună decât cea pe care am fi avut-o noi dacă picam în mâinile lor.

Remorcară galera capturată de corabie și o traseră încet din golf, prin gura cioplită în piatră. După ce străbătură câteva mile, Sigurd sări în galeră, lovi cu securea și, după ce reveni pe corabie, tăie legătura. Galera se umplu imediat cu apă și se scufundă.

— Înainte! Strigă Kenton, apucând cârma și îndreptând nava în direcția indicată de șarpele lung, albastru.

Care arăta spre Emakhtila.

Și spre Sharane.

INSULA VRĂJITORILOR.

AU AVUT NOROC PE DRUM. Ceața argintie atârna aproape de corabie, învăluind-o, făcându-i să navigheze într-un cerc cu diametrul de două ori mai mare ca lungimea navei. Până și ceața ținea cu ei!

Kenton, care nu dormise aproape deloc, adusese sclavii de la vâsle în stare de epuizare.

— Se aude venind o furtună puternică, îi atrase atenția Sigurd.

— Roagă-l pe Odin s-o țină în loc până ce vom ajunge în Emakhtila, îi replică Kenton.

— Dacă aș avea un cal, l-aș sacrifica Tatălui Tuturora, mormăi Sigurd. Asta ar opri orice furtună, până când nevoile noastre ar chema-o...

— Vorbește mai încet, să nu te audă căluții de mare, îi spuse Kenton, mai în glumă, mai în serios.

Îl întrebă pe viking ce voise să spună atunci când căpitanul galerei capturate le povestise că Sharane era preoteasă în Casa lui Bel. Vikingul vorbi evaziv:

— Va fi în siguranță și nu va avea motiv să se teamă de Klaneth, câtă vreme nu va avea alt iubit decât zeul.

— Să nu aibă alt iubit decât Zeul! Răcni Kenton cu mâna pe sabie, uitându-se mânios la Sigurd. Numai eu voi fi iubitul ei! Nici un zeu, nici un om, Sigurd! Ce-ai vrut să spui?

— Ia mâna de pe sabie, frate de sânge, răspunse Sigurd. N-am vrut să te supăr. Numai că, adăugă el ezitând, zeii sunt zei! Ține minte că a mai spus un lucru căpitanul galerei: „Femeia ta merge ca în vis, lipsită de amintiri...” Nu-i așa? Dacă-i așa, frate de sânge, și tu făceai parte din amintirile ce i-au dispărut!

Kenton se înfioră. Nu uitase. Gândul acesta îl rosesese de la începutul călătoriei, fusese, probabil, motivul principal al grabei lui. Dar alt gând, care-l sprijinise în tot acest timp, i-a dezlegat limba:

— Nergal a încercat o dată să despartă un bărbat și o femeie care se iubeau, a răspuns el, așa cum ne iubim noi. N-a reușit. Nu cred că preotul lui Nergal va reuși acolo unde stăpânul lui infernal a dat greș...

— Nu judeci bine, camarade, a intervenit Zubran, care se apropiase liniștit de ei. Zeii sunt puternici, deci n-au nici un motiv să fie subtili sau să se folosească de șiretlicuri. Ei izbesc, și cu asta rezolvă totul. Nu-i elegant, recunosc, dar e suficient. Omul, care nu are puterea zeilor, trebuie să folosească șiretenia și subtilitatea. De aceea, omul face lucruri mai rele decât zeii. E obligat să le facă din cauza slăbiciunii sale. Zeii n-au de ce să fie condamnați. Doar pentru că l-au făcut pe om slab. Eu cred că trebuie să te temi mai mult de Klaneth decât de Nergal, stăpânul lui.

— Nu poate să mi-o scoată pe Sharane din suflet! Izbucni Kenton. Nu are cum!

Vikingul își plecă capul deasupra busolei.

— Poate că ai dreptate, bombăni el. Poate că și Zubran are dreptate. Știu doar că, atâta vreme cât femeia ta crede în zeul Bel, nici un bărbat nu-i poate face vreun rău.

Deși fusese destul de vag în această privință, vikingul se exprimase, în schimb, direct și plin de substanță în privința altor probleme importante. Norvegianul urmărise totul cu atenție, când fusese sclav al preoților lui Nergal. Cunoștea orașul și Templul Celor Șapte Zone până în cele mai mici amănunte. Mai mult, cunoștea o cale de a pătrunde în Emakhtila evitând portul orașului!

Acest lucru era deosebit de important, fiindcă nu aveau cum să intre în port fără a fi recunoscuți. De fapt, nici nu se gândiseră la asta până atunci. Inițial, plănuiseră să găsească un loc izolat, să ascundă corabia și să pătrundă în oraș din interiorul insulei.

Acum se dovedea că Sigurd cunoștea chiar un asemenea loc, la o aruncătură de piatră de Emakhtila. Și, în plus, drumul era lung pentru o navă care ar fi ieșit din port.

— Vedeți, prieteni, aici e orașul, le spuse Sigurd, zgâriind cu vârful sabiei pe scândurile punții o hartă rudimentară. E capătul fiordului. Munții se ridică de fiecare parte a lui și se întind în două limbi de pământ, mult în largul mării. Dar aici, continuă el, arătând un loc pe linia țărmului, în stânga barierei muntoase care țâșnea din el, e un golf cu o intrare îngustă. E folosit de preoții lui Nergal pentru anumite sacrificii. De acolo, prin munți, trece un drum secret până în oraș. Calea asta duce chiar lângă templul cel mare. Eu am mers pe drumul secret și am ajuns pe malurile golfului. Am fost împreună cu alți sclavi, care cărau lucruri pentru sacrificii și preoți în litiere. În timp ce o corabie ar avea nevoie de două somnuri ca să ajungă de acolo în Emakhtila, pe drumul secret, un om, doar cu

jumătate din puterea mea, ar ajunge în țara mea, între răsăritul și apusul unei zile de iarnă. Golful oferă multe posibilități de a ascunde corabia. Pe acolo trec puține nave și niciuna nu se apropie, pentru că locul a fost ales de preoții lui Nergal.

Cunosc bine și Templul Celor Șapte Zone, fiindcă acolo a fost multă vreme casa mea, continuă Sigurd. E mai înalt de douăzeci de ori decât catargul.

Kenton făcu repede un calcul. Asta însemna că templul avea o înălțime de peste patru sute de picioare! O înălțime demnă de respect!

— În mijlocul lui se află sanctuarele zeilor și al Zeiței Ishtar. În jurul lor, locuințele preoților și ale preoteselor, precum și altare de mai mică importanță. Sunt șapte sanctuare secrete, dintre care ultimul este Casa lui Bel. La baza templului se întinde o curte largă, cu altare și relicve, unde vine poporul să se roage. Intrarea ei e păzită cu grijă. Nici chiar noi patru nu putem pătrunde acolo! Dar împrejurul templului, care are forma asta – spuse el, zgâriind un trunchi de con – urcă un șir de trepte, cam așa, adăugă el, scrijelind o spirală de la baza conului spre vârf. Din loc în loc, de-a lungul scării, sunt plasate santinele. Iar aici e garnizoana lor. E limpede?

— E limpede că avem nevoie de o armată ca să-l cucerim! Spuse Gigi.

— Nu chiar, răspunse vikingul netulburat. Amintește-ți cum am capturat galera, deși erau mai mulți ca noi. Iată planul meu: vom duce nava în portul secret. Dacă vom găsi acolo preoți, vom face după cum se va putea: îi vom omorî sau vom fugi. Dacă Nornele vor hotărî să nu fie acolo nici un preot, vom ascunde corabia și vom lăsa sclavii în grija celui cu pielea neagră. Noi patru, îmbrăcați în haine de marinari, înveliți în pelerinele luate de pe galeră, vom străbate drumul secret și vom ajunge în oraș.

Acolo ne vom separa, după ce vom stabili niște locuri de întâlnire. Vom studia fiecare scările Templului Celor Șapte Zone, ne vom întâlni și vom găsi o cale să trecem de garnizoana de la picioarele scărilor.

În ceea ce privește urcatul scării, trebuie să știți că are un parapet din zid, înalt până la pieptul unui bărbat. Dacă vom trece de paznicii de la capătul scării, fără să trezim vreo bănuială, ne vom strecura la adăpostul aceluia zid, omorând paznicii de pe terase, până când vom ajunge la Casa lui Bel. Dar trebuie să fie întuneric sau furtună, ca să nu fim văzuți de trecători, din stradă. Mă voi ruga lui Odin, frate de sânge, să nu izbucnească furtuna până când nu vom ajunge în oraș și nu vom apuca să cercetăm scările. Pentru că în vreme de furtună vom putea face tot ce-am plănuțit. Fie ca Odin, Tatăl Tuturora, să ne ajute în nevoia noastră!

— Nu văd în planul ăsta nici o șansă de a-l ucide pe Klaneth, mârâi Zubran. Ne vom strecura, ne vom furișa, ne vom cățăra, iar dacă vom reuși, vom fugi împreună cu Sharane. Și asta va fi totul! Pe Ormuzd, genunchii mei sunt prea sensibili să mă târăsc! Iar iataganul meu e însetat de sângele preotului în negru!

— Nu vom fi în siguranță cât timp trăiește Klaneth! Orăcâi Gigi, jucându-se cu fluierul lui vechi.

— Nu am timp să mă gândesc acum și la preotul în negru! Mormăi vikingul. În primul rând trebuie salvată femeia lui Kenton! Scut a jurat Sigurd să-i fie! Sabia mea e sabia lui! Norocul lui e și norocul lui Sigurd! Necazul lui e și necazul lui Sigurd! Dorința lui, ca și a mea, e să-l ajut s-o salveze! Suntem frați prin rune de sânge! Își va recâștiga femeia! Apoi, vom avea grijă și de preotul în negru!

Ochii lui Kenton se umplură de lacrimi, în timp ce-i strângea mâna scandinavului. Gigi rânji și-l bătu pe Sigurd pe spate.

— M-ai făcut de râs, spuse Zubran. Ai dreptate, sigur că ai dreptate, Sigurd. Ar fi trebuit să gândesc și eu tot așa. Sigur, m-aș fi simțit mai ușurat dacă, în drum spre Sharane, l-am fi ucis pe Klaneth, fiindcă sunt de părerea lui Gigi. Cât trăiește preotul, nu va exista nici un fel de siguranță pentru fratele de sânge sau pentru vreunul dintre noi. Dar ai dreptate. Mai întâi, doamna Sharane!

Vikingul se aplecă deasupra busolei. O privi atent, apoi se dădu înapoi, arătând spre ea.

Cei doi șerpi albaștri din baia stacojie erau paraleli, cu capetele îndreptate în aceeași direcție!

— Navigăm drept spre Emakhtila, spuse Sigurd. Dar ne aflăm între fâlcile fiordului sau în afara lor? Oricum, suntem aproape de insulă!

Trase de mânerul cârmei. Corabia își schimbă direcția. Acul cel lung alunecă un pic spre dreapta, între simbolurile roșii de pe marginea cupei. Cel mic rămase nemișcat.

— Asta nu înseamnă nimic, bombăni vikingul. Doar că nu mergem direct spre oraș. Trebuie să fim aproape de gura golfului. Pregătiți vâslașii, spuneți-i supraveghetorului să micșoreze ritmul.

Corabia încetini tot mai mult, strecurându-se prin ceață. Deodată, totul se întunecă în fața lor. Încet, încet, apărea ceva ce se dovedi a fi un țărm jos, abrupt, amestecat în umbre profunde. Valurile de turcoază alergau blând spre el, mângâindu-i stâncile. Sigurd invocă rugăciuni de mulțumire.

— Suntem de cealaltă parte a munților! Undeva, în apropiere, e golful secret despre care v-am povestit. Spuneți-i supraveghetorului să păstreze viteza pe care o avem acum!

Apoi întoarse brusc cârma spre tribord. Nava se răsuci, urmând încet linia țărmului.

Curând, în fața lor apăru o îngrămădire înaltă de stânci. Trecură pe lângă ea, ocolindu-i capătul, și, în tăcere, ajunseră la o strâmtoare îngustă. Vikingul cârmi spre ea.

— Un loc potrivit să te ascunzi, zise el. Vom vâri corabia chiar sub copacii de pe mal. Oriunde e o apă, copacii cresc lângă ea. În felul ăsta, corabia nu va fi văzută nici de pe țărm, nici de pe mare.

Înaintară în golfuluț. Îi acoperiră ramuri lungi, cu frunze dese, iar prora atinse țărmul.

— Legați-o de trunchiurile copacilor, șopti Sigurd. În liniște. Pot fi preoți pe-aici! Îi vom căuta mai târziu, când vom începe călătoria. Vom lăsa nava în grija femeilor. Și a celui cu pielea neagră. Să stea aici până ce ne vom întoarce...

Dădu din umerii lui puternici.

— Ai avea mai multe șanse să te întorci dacă ți-ai tăia părul lung și barba, Sigurd, spuse persanul. Și am avea și noi mai multe șanse...

— Cum! Strigă vikingul jignit. Să-mi tai părul? De ce? Chiar și când am fost sclav mi l-au lăsat!

— E un sfat înțelept, zise Kenton. Zubran, gândește-te și la barba ta roșie! Ar fi mai bine și pentru tine, și pentru noi dacă ți-ai tăia-o sau dacă i-ai schimba culoarea.

— Pe Ormuzd, nu! Exclamă persanul, la fel de jignit ca și Sigurd.

Vikingul râse.

— Vânătorul a întins plasa și s-a prins în ea o dată cu pasărea! Totuși, sfatul e bun... Mai bine fără păr pe cap și pe față decât fără cap pe umeri!

— Presupun că-i mai bine să-mi schimb culoarea părului și a bărbii, decât să schimb lumea asta cu o alta, despre care nu știu nimic, a fost de acord persanul, mârâind.

Fetele aduseră foarfeci și, râzând, îi retezară vikingului pletele la baza gâtului, și-i tunseră barba lungă, până ce ajunse o bărbuță ascuțită. Transformarea lui Sigurd, fiul lui Trygg, era uluitoare. Fetele îl priveau cu multă admirație.

— Pe ăsta, Klaneth nu-l va recunoaște dacă-l va întâlni, mormăi Gigi. Va trebui însă să plătești, Sigurd! Vezi cum se uită fetele la tine? Și toate sunt brunete! Ai grijă, Sigurd, sau lasă-ți părul să crească din nou!

Apoi, intră și persanul în mâna fetelor. Îi unseră barba și părul cu niște cârpe muiate într-o cupă plină cu un lichid negru. Roșul dispăru și se închise spre castaniu. Totuși, nu se deosebea atât de mult de vechiul Zubran pe cât se deosebea vechiul Sigurd de cel nou. Kenton și Gigi dădură din cap aprobator, pentru că dispăruseră roșul strident și părul lung al norvegianului.

Rămăseseră Kenton și Gigi. Cu ei nu se putea face mare lucru. Nu aveai cum să schimbi gura de broască a lui Gigi, ochii ca niște mărgele, capul chel, umerii imenși.

— Scoate-ți cerceii, Gigi, zise Kenton.

— Scoate-ți brățara de pe braț, îi replică Gigi.

— Cadoul Sharanei? Niciodată! Exclamă Kenton, tot atât de jignit pe cât fuseseră mai înainte persanul și norvegianul.

— Cerceii mi-au fost dăruiti de cineva care m-a iubit în aceeași măsură în care te iubește și aceea care ți-a dăruit brățara!

Pentru prima oară de când se cunoșteau, Kenton simți supărare în glasul lui Gigi.

Persanul râse încet. Atmosfera se destinse. Kenton zâmbi vinovat spre toboșar. Gigi îi zâmbi, la rândul lui.

— În regulă, trebuie să sacrificăm fiecare câte ceva. Sigurd, părul, Zubran, culoarea roșie, tu și cu mine... și încep să-și scoată cerceii.

— Nu, Gigi!

Kenton întinse mâna. Nu se simțea în stare să-și scoată fâșia de aur pe care Sharane gravase simbolurile dragostei lor.

— Lasă-i. Cerceii și brățara pot să rămână.

— Nu cred, zise Gigi, cu îndoială în glas. Cred că ar fi mai bine... Ideea de sacrificiu te face mai puternic.

— N-ai dreptate, zise Kenton încăpățânat.

— Nu? Mormăi Gigi. Mulți oameni au văzut brățara ta, atunci când am luptat cu preotul în negru și ai pierdut-o pe Sharane. Klaneth a văzut-o și el. Ceva îmi spune că-i mai periculoasă decât cerceii mei...

— Mie nu-mi spune nimeni nimic, îl întrerupse Kenton.

Se duse în ceea ce fusese cabina lui Klaneth și-și schimbă hainele cu o uniformă de marinar luată de pe galera capturată. Îmbracă o bluză largă, din piele tăbăcită, subțire, cu mânecile strânse în jurul încheieturilor.

— Vezi, îi spuse el lui Gigi, brățara e ascunsă acum!

Își puse un pantalon larg, din același material, și-și strânse mijlocul într-o cingătoare. Încălță cizme înalte, lăcuite. Peste bluză își puse o tunică din zale, fără mâneci. Pe cap, o bonetă conică, acoperită cu metal, din ale cărei părți laterale îi cădeau pe umeri falduri de mătase unsuroasă.

Ceilalți se îmbrăcară în uniforme asemănătoare. Doar persanul n-a vrut să-și abandoneze propria-i cămașă de zale. Îi cunoștea rezistența. Un prieten încercat, vechi și credincios, spunea el, nu se părăsește pentru unul nou, de a cărei loialitate nu ești sigur. Dar își trăsese peste cămașa de zale o bluză, iar peste aceasta o tunică, luată de pe galeră. Gigi, după ce-și pusese boneta pe cap, își trăsese faldurile de mătase încât să-i acopere urechile și cerceii din marmură neagră. Iar în jurul gâtului își înfășurase o eșarfă de mătase, înnodându-i capetele în așa fel încât să-i ascundă gura.

După ce se înfășurară în mantiile largi, fiecare îi privi pe ceilalți cu sufletul liniștit. Vikingul și persanul erau schimbați în totalitate. Nu aveau de ce să se teamă că ar putea fi recunoscuți. Într-o oarecare măsură, era schimbat și Kenton, datorită hainelor noi. Pelerina îi acoperise lui Gigi picioarele strâmbe, iar eșarfa din jurul feței, boneta conică, strâmtă, îl schimba într-un fel ciudat, făcându-l de nerecunoscut.

— E bine, mormăi vikingul.

— E foarte bine, îi ținu isonul Kenton.

Își puseră brăurile, iar în ele săbiile, împreună cu câte o spadă scurtă, din cele făcute de Sigurd. Gigi însă n-a vrut să ia nici spada cea lungă de nouă picioare, făcută de norvegian, nici măciuca. Ultima era prea cunoscută, cealaltă stânjenitoare la drum. Și, ca și măciuca, era greu de ascuns. S-a mulțumit cu două săbii obișnuite. A mai luat și o bucată lungă de frânghie, de care a legat un cârlig de abordaj. Și-a înfășurat-o în jurul mijlocului, atârând gheara de pisică la brâu.

— Condu-ne, Sigurd, zise Kenton.

Coborâră unul câte unul de pe navă, pășind prin apa nu prea adâncă, și urcară pe mal, în timp ce Sigurd căuta cărarea. Ceața devenea tot mai deasă. Frunzele aurii, ciorchinii de flori stacojii și galbene apăreau în fața lor ca un paravan antic chinezesc... Prin ceață, Sigurd se mișca precum o umbră. Arborii încremeniseră. Aerul era imobil...

Și, totuși, acolo era ceva care aștepta, ceva îngrozitor!

— Veniți, spuse vikingul, am găsit drumul.

Îl urmară tăcuți prin ceață, pe sub umbrele argintii ale copacilor.

BRĂȚARA TRĂDĂTOARE.

DRUMUL era cu adevărat secret. Kenton nu-și dădea seama cum de-l găsisese Sigurd prin ceața strălucitoare, dar vikingul mergea de-a lungul lui fără să ezite. După el mergea Gigi și, din când în când, Sigurd îi arăta ceva, ca și cum i-ar fi explicat semnele drumului. Curând, acesta părea a le fi înțeles, pentru că ninivitul se oprea uneori, de parcă repeta instrucțiunile. Ce-și spuneau, nu se auzea. În urma lor, la șase picioare, persanul, iar după el, la aceeași distanță, Kenton.

Drumul trecea printre stâncile înalte, acoperite cu ferigi aurii, iar aerul era înțesat de aroma miliardelor de parfumuri ciudate. Ducea printr-o aglomerație de trunchiuri mlădii, ca niște tije de bambus lăcuite în stacojiu. Ducea prin dumbrăvi în care copacii creșteau aliniați ca în parcuri. Umbrele lor erau argintii, fără strălucire, groase. Mușchiul moale le înăbușea pașii. Nu se mai auzea zgomotul mării. În jurul lor se așternuse o liniște deplină.

Vikingul se opri la picioarele unui copac.

— Aici este locul sacrificiilor pentru Nergal, șopti el. Mă duc să văd de-i prin apropiere vreunul dintre câinii lui. Așteptați-mă!

Se topi în ceață. Îl așteptară tăcuți. Fiecare simțea că o entitate rea, o dușmănie hidoasă, zăcea dormind în copacii aceia, iar dacă vor vorbi, o vor trezi, o vor scoate de-acolo și o vor atrage asupra lor. Pădurea era saturată de rău. Și, în afară de asta, ca și cum răul ce domnea respira, peste tot pulsa o duhoare de o dulceață ce-ți făcea greață. Duhoarea de putreziciune ce domnise în cabina lui Klaneth.

Sigurd reapăru tăcut, așa cum plecase.

— Robele negre lipsesc, spuse el încet. Dar unii dintre zeii lor întunecați sunt ascunși în dumbrava asta. Mi-e teamă să trec prin asemenea locuri. Mergeți repede și fără zgomot. Să nu-mi mai vorbești, Gigi, până când nu-ți voi spune că se poate.

În liniște, trecură de grabă prin locul acela al răului. Transpirația le acoperise frunțile. În cele din urmă, Sigurd se opri și oftă ușurat.

— Nu-mi place dumbrava asta, spuse el. Nu v-ar plăcea nici vouă, dacă ați ști ce fac aici preoții lui Nergal. Chiar și tu, Zubran, te-ai vindeca de plictiseala de care te tot plângi!

— Îți mulțumesc, vikingule, replică persanul. Când voi fi stăpân în Emakhtila, le voi cere preoților lui Nergal să vină aici și să-și țină spectacolul în fața mea.

— Să ne apere Thor! Exclamă vikingul, făcând Semnul Ciocanului¹⁸. Nu vorbi de așa ceva în locul ăsta, Zubran, nu aici! Să mergem!

Și porniră în goană. La scurt timp, şușotea cu Gigi ca mai înainte. Drumul devenise abrupt, urcau ca pe niște trepte, din ce în ce mai sus. Trecură prin râpe lungi și adânci, în care lumina cețoasă, lucitoare, abia le ajungea să-și găsească calea printre bolovanii ce le umpleau.

Trecură printre doi monoliți ciopliți grosolan, apoi se opriră. Deodată, tăcerea ce-i înconjurase se destrămă. Înainte nu fusese nimic, doar zidul de ceață, dar acum, din depărtare, venea, când și când, un murmur, un zvon de oraș întins: trosnet de catarge, scârțâit de cărme, pleoscăit de vâsle, iar câteodată, un strigăt se înălța ca un zmeu din zgomotul slab.

— Portul, spuse Sigurd, arătând în jos, spre dreapta. Suntem chiar deasupra lui. Emakhtila e în fața noastră, destul de aproape. Iar acolo, frate de sânge, spuse el, arătând în jos, mai spre stânga, este Templul Celor Șapte Zone.

Kenton îi urmări degetul. În peisajul argintiu se întrezărea o masă uriașă, cu contururi neclare, în formă de con cu vârful tăiat. Inima începu să-i bată repede.

— Du-ne spre templu, Sigurd, îi ceru el tremurând.

Coborâră și iar coborâră. Drumul șerpuia din nou printre copaci și stânci, dar când treceau prin spațiul liber, murmurul orașului năvălea tot mai puternic. Și movila uriașă a templului se înălța din ce în ce spre cer, pe măsură ce se apropiau. Ceața ascundea însă orașul.

Deodată, ajunseră la un zid înalt, din piatră. Sigurd se întoarse și-i conduse într-o dumbravă de copaci groși, înconjurați de umbră. Se strecurară printre copaci, urmărindu-l pe viking, care mergea din nou cu grija aceea deosebită pe care o manifestase la locul de sacrificiu.

În cele din urmă, Sigurd le făcu un semn și se grămădiră lângă el, în spatele unui trunchi enorm. De acolo se vedea o șosea primitivă.

— Șoseaua spre oraș, le spuse el. Un drum pe care putem merge fără frică.

Coborâră spre șosea. Mergeau acum alături. Curând, copacii lăsară loc câmpurilor cultivate, după cât se zărea prin ceață. Câmpuri înțesate de plante înalte, ale căror frunze semănau cu cele de porumb, dar nu erau verzi, ci galbene ca șofranul, iar în loc de știuleți aveau mănunchiuri de grăunțe albe, care sclipeau. Șiruri de tufișuri pe

ramurile cărora străluceau boabe verzi ca smaraldul. Fructe ciudate. Vițe cățărare în copaci, de care atârnav ciorchini stranii, în formă de stea.

Văzură și case, întotdeauna cu două etaje. Masive, cubice, cu aripile formate din cuburi mai mici, ca acelea făcute de copii. Erau vopsite cu modele bizare. Fațade dungate, cu benzi late de un yard, alternând în albastru și galben. Fațade de un albastru intens, prin care săgețau zigzaguri stacojii, ca niște semne convenționale pentru electricitate. Benzi orizontale, groase, de un roșu închis, cu dungulițe verzi.

Drumul se îngustă, devenind o stradă pavată cu blocuri care, în timpul mersului, păreau a fi din tuf vulcanic.

Casele colorate erau din ce în ce mai dese. Pe lângă ei treceau bărbați și femei cu fețe oacheșe sau negre, îmbrăcați în veșminte albe, fără mâneci, până la genunchi.

La încheietura dreaptă, fiecare purta un inel de bronz, de care atârnav câteva zale de lanț. Cărau poveri: ulcioare, coșuri cu fructe, ploști, bucăți de pâine colorate în maron-roșcat, prăjituri plate, cu diametrul de un picior. Îi priveau curioși pe cei patru, în timp ce treceau mai departe.

— Sclavi, spuse Sigurd.

Casele pictate erau acum una lângă alta. Aveau balcoane, iar în balcoane pomi înfloriți, aidoma celor din balconul cabinei trandafirii. În unele se vedeau femei, care le strigau ceva.

Din strada aceea pătrunseră într-o piață. Forfota mulțimii îl făcu pe Kenton să se oprească, plin de uimire, de mirare, de surprindere, senzații pe care le crezuse dispărute, o dată cu personalitatea lui trecută. Dar priveliștea din fața ochilor le redeșteptase.

La capătul îndepărtat al pieții se profila silueta masivă a unui templu. Lângă el se vedeau prăvălii, iar în ușile acestora oameni care-și laudau marfa. În fața lor fâlfâiau drapele, pe a căror pânză de mătase se înșirau cuneiforme, care făceau reclamă mărfurilor.

De-a lungul lui se perindau oameni din Ninive și Babilon, cu păr creț și bărbi inelate, fenicieni cu nasuri corioate și ochi aprigi. Egipteni cu ochi înguști, înfășurați în muselină, etiopieni cu belciuge de aur în urechi, bărbați cu pielea galbenă, cu ochi migdalați, zâmbitori. Soldați în cămăși de zale, arcași cu tolbele pe spate și arcurile în mâini. Preoți în robe negre, stacojii sau albastre. Chiar în fața lui se opri o clipă un războinic cu pielea roșcată, cu mușchii puternici, ce purta pe un umăr securea cu tăiș dublu din Creta antică, iar pe celălalt își ținea mâna albă o femeie în sandale, într-un veșmânt pliat ciudat de modern, împodobită cu șerpi și cu pieptul alb, înalt, ivindu-i-se din bluza deschisă, la fel de modernă. Un minoic cu perechea lui, doi dintre cei care poate îi priviseră pe tinerii ce reprezentaseră tributul Athenei jertfit Minotaurului, monstruosul om-taur.

Apoi apărură un roman în armură, ținând strâns o sabie scurtă, din bronz, care ar fi putut, și probabil c-o și făcuse, să ajute la croitul drumului ce-l parcursese primul Cezar. În spatele lui, un gal uriaș, cu chică încâlcită și ochii la fel de albaștri ca ai lui Sigurd.

Prin centrul pieții treceau bărbați și femei în litiere purtate de sclavi. Urmări cu privirea o grecoaică, cu picioarele lungi, cu păr blond ca grâul secerat. Urmări apoi o cartagineză, cu ochi focosi, suficient de frumoasă pentru a fi o mireasă a lui Baal, a cărui statuie era fixată într-o parte a litierei sale.

— Sunt flămând și însetat, mormăi Sigurd. De ce ne-am oprit aici? Să mergem!

Kenton înțelese deodată că această adunătură de epoci trecute putea să nu fie un lucru ciudat pentru cei care aparținuseră trecutului.

Se strecurară prin mulțime și se opriră în fața unui local în care niște oameni mâncau și beau.

— E mai bine să intrăm câte doi, spuse Gigi. Klaneth caută patru bărbați, iar noi suntem străini. Lupule, mergi împreună cu Sigurd. Eu și Zubran vă vom urma. Să nu ne vorbiți când vom intra.

Prăvăliașul le puse pe masă mâncare și pocale înalte cu vin roșu. Era un tip vorbăreț. I-a întrebat unde au tras în port și dacă au călătorit bine.

— Acum nu-i vremea potrivită să fii pe mare, le zise el. Vine o furtună cumplită. Mă rog lui Nabu, Cel-Ce-Împrăstie-Apa, s-o întârzie până când se termină slujba în cinstea lui Bel. Voi închide prăvălia curând, căci vreau să merg s-o văd pe noua preoteasă a lui Bel, despre care se vorbește atât...

Kenton ținuse până atunci capul plecat, cu fața ascunsă de voalurile bonetei. Când auzi ce spunea cârciumarul, ridică fruntea și-l privi pe om drept în ochi.

Iar prăvăliașul păli, tremură, se dădu înapoi, holbându-se la el.

Îl recunoscuse? Kenton puse mâna pe spadă.

— Iertare! Gemu cârciumarul. N-am știut că...

Apoi se uită la el mai atent, se liniști și începu să râdă.

— Pe Bel! Am crezut că ești... altcineva! Pe toți zeii! Cât de mult îi semeni!

Ieși imediat, grăbit. Kenton îl urmări surprins. Fuga lui să fi fost cumva un șiretlic? Să-l fi recunoscut ca pe unul dintre cei căutați de Klaneth? Nu putea fi așa, căci frica lui fusese prea adevărată, ușurarea lui prea sinceră. Cine era cel care-i semăna atât de mult, în stare să provoace atâta spaimă și atâta ușurare? Își terminară masa în liniște, plătită cu aur luat de pe galeră și ieșiră în stradă.

Îndată, li se alătură Gigi și persanul.

— Spre templu, spuse Kenton.

Coborâră strada, doi câte doi, încet, ca niște oameni fără nici o treabă, abia întorși dintr-o călătorie lungă. În timp ce mergeau, Kenton observa, din ce în ce mai uluit, că trecătorii îl priveau mai întâi uimiți, apoi speriați, și se îndepărtau în grabă. Ceilalți sesizară și ei același lucru.

— Trage-ți eșarfa beretei pe față, spuse Gigi nervos. Nu-mi place cum se uită la tine. Dacă îți închipuie că te cunosc, de ce nu ne trimit soldații pe cap? În loc de asta, fug speriați!

Kenton le povesti pe scurt, lui Gigi și lui Zubran, despre cârciumar și ce spusese acesta.

— Nu-i bine, zise Gigi. Atrage atenția asupra noastră. Oare cu cine semeni, încât toți cei care te văd se sperie? Ascunde-ți fața cât mai bine!

Kenton se supuse, mergând cu capul plecat. Totuși, oamenii se întorceau să-l privească.

Strada pătrunse într-un parc larg. Lumea se înghesuia pe pajiște sau stătea pe bănci din piatră, pe crengile uriașe ale unor copaci cu trunchiuri la fel de groase ca acelea de sequoia, și ale căror vârfuri erau ascunse în ceața care se îngroșa încet. După o bucată de drum, Sigurd îi conduse într-un loc izolat din parc.

— Frate de sânge, Gigi are dreptate. Oamenii se uită după tine. Cred că-i mai bine pentru noi toți să nu mergem mai departe. Nu cunosc un loc mai bun în care să te ascunzi. Cel mai bine e să rămâi aici, pe banca asta. Ține-ți capul plecat, de parcă ai dormi sau ai fi beat. Pe aici sunt puțini oameni, și vor fi și mai puțini după ce se va deschide templul. Ceața te va ascunde trecătorilor. Aici vei fi în siguranță. Noi trei vom merge la templu și vom cerceta scările. Apoi ne vom întoarce aici și ne vom sfătui.

Știa că vikingul are dreptate. Din cauza celor care întorceau capul după el, nesiguranța lor crescuse. Îi venea totuși greu să rămână acolo, să nu vadă cu ochii lui unde era închisă Sharane și să-i lase pe ceilalți să găsească un drum spre ea. Dar Sigurd avea dreptate.

— Curaj, frate! Spuse Sigurd, în timp ce-l părăseau. Odin a ridicat furtuna asta special pentru noi! Odin ne va ajuta să-ți găsim femeia!

Avea senzația că stătuse mult, mult timp pe banca aceea, cu fața ascunsă în mâini. Dorința de a vedea el însuși închisoarea Sharanei, de a-i descoperi punctele slabe devenea tot mai puternică. La urma urmei, tovarășii lui nu erau la fel de interesați ca el. Vederea lor nu era ascuțită de dragoste și milă. El ar putea reuși acolo unde ei ar da greș, acolo unde el ar putea vedea ceea ce ei n-ar vedea niciodată. În cele din urmă, această dorință puse stăpânire pe el. Se sculă de pe bancă și-și făcu loc prin înghesuiala străzii. Dar, după câțiva pași, se întoarse în parc și merse în paralel cu strada.

Când ajunse la capătul parcului, se așeză și, pe jumătate ascuns în frunziș, privi afară.

Chiar în fața lui, la nici cincizeci de yarzi, se înălță imensa siluetă a Templului Celor Șapte Zone!

Îi bloca privirea, ca o barieră colosală. Nu putea aprecia cât de mare era baza acestuia. Probabil zece acri, sau chiar mai mult. Era conic, construit dintr-un material ale cărui caracteristici nu le putea bănui. Scara cea mare îl încolăcea ca un șarpe. Abia acum înțelese de ce era numit Templul Celor Șapte Zone. De la bază, pe o înălțime de o sută de picioare, strălucea ca argintul șlefuit. Apoi, o terasă circulară mușca din con. La o sută de picioare, deasupra terasei, conul era acoperit cu un metal de culoare roșie-aurie, cu mult portocaliu închis. Apoi, o altă terasă, de la care pornea în sus o fațadă din marmură neagră, mată și moartă. Încă o terasă. Deasupra ei, ceața ascundea zidul. Avea totuși impresia că prin ea se vedea o sclipire de stacojiu înflăcărat, iar deasupra o umbră albastră.

Urmări cu privirea scara în spirală. Ieși afară, să vadă mai bine. De la baza ei, trepte largi duceau spre o platformă mare, pe care erau mulți bărbați în armuri. Acolo se afla, probabil, garnizoana pe care trebuiau s-o ocolească înainte de a urca pe scările templului. Inima i se opri când numără soldații care păzeau scara.

Rămase să privească, în timp ce gândurile îi alergau prin cap. Scara se înălța, treptat, de la platforma gărzilor. Cam la o mie de picioare de el, parcul atingea marginea templului. În punctul acela era un grup de copaci înalți, ale căror ramuri atingeau scara. Frânghia lui Gigi, cu gheara de piscică! Cât de înțelept fusese ninivitul că anticipase o asemenea posibilitate! Kenton era cel mai ușor dintre cei patru. Putea să se cațăre în copaci și să sară pe scară sau să prindă ancora de zidul scării, să se cațăre pe frânghie, și gata!

Apoi putea să le arunce frânghia și celorlalți. Iar pe timp de furtună, dacă era adevărat ce prevestise Sigurd, nu putea fi nimeni care să alarmeze garnizoana!

Îl inundă bucuria. Un al șaselea simț i se trezi brusc, avertizându-l. Spațiul dintre el și templu era gol. La capătul scărilor stătea un ofițer din garnizoană, care-l urmărea.

Kenton se întoarse degrabă, străbătu repede strada, ajunsese la locul de unde plecase, găsi banca și se așeză pe ea, cu capul în mâini.

Nu avusese cum să vadă că ofițerul chemase un altul, îi vorbise precipitat, apoi alergase prin spațiul liber și intrase în parcul împădurit. Nici nu-l văzuse pe ofițer gonind, urmărindu-l cu privirea până când se așeză pe bancă.

În timp ce stătea ghemuit, simți pe cineva alături.

— Ai necazuri, marinarule? Auzi o voce grosolană. Dacă ești bolnav, de ce nu te duci acasă?

Kenton vorbi cu greutate, păstrându-și fața acoperită.

— Prea mult vin de Emakhtila... O să-mi treacă.

— Ha! Ha! Râse celălalt și-l apucă de braț deasupra cotului. Uită-te în jur. Mai bine te-ai duce acasă înainte să înceapă furtuna!

— Nu-mi pasă de furtună, zise Kenton. Apa o să-mi ajute...

Mâna se desprinsese de pe brațul lui. O vreme, cel de lângă el tăcu. Apoi se ridică.

— Ai dreptate, marinarule. Rămâi aici. Întinde-te pe bancă și dormi. Zeii fie cu tine!

— Și cu tine! Mormăi Kenton.

Auzi pașii tovarășului de-o clipă îndepărtându-se. Ridică grijuliu capul, privind în direcția în care plecase omul. Se vedeau mai multe siluete, furișându-se printre copaci. Un bătrân într-o pelerină largă, albastră. Un ofițer îmbrăcat precum cel pe care-l văzuse pe scara templului. Un marinar. Un cetățean grăbit. Care dintre aceștia stătuse lângă el?

Întrebarea îi stăruia în minte doar o clipă, apoi începu din nou să-și facă planuri de a ajunge la Sharane.

Deodată îi veni o idee: omul care stătuse lângă el îl apucase de braț. De locul în care purta brățara Sharanei! Ofițerul! Soldatul din garnizoană! El fusese! Îl urmărise?

Își duse mâna dreaptă la mâneca bluzei și atinse brățara! Mâneca îi fusese spintecată cu un cuțit, tocmai pentru a i se vedea brățara!

Ofițerul fusese! Îl urmărise! Simțise brățara și-i tăiase mâneca, ca să se convingă.

Îi spusese Gigi că brățara i-ar putea trăda mai degrabă decât l-ar trăda pe el cerceii!

Fiecăruia i se ceruse să facă un sacrificiu. El nu-l făcuse!

Iar brățara îl trădase!

Soldatul se dusesse după ajutoare, bineînțeles! Din cauza asta îl sfătuisese să doarmă acolo! Îl apuca râsul când se gândea la ironia unui asemenea sfat!

Se ridică în picioare, gata să fugă. Dar, înainte de a apuca să facă un pas, în jurul lui se auzi un zgomot, și i se aruncă o pelerină peste cap, ca un sac. Mâini puternice îl apucară de gât, iar altele îi înfășurară o funie în jurul brațelor, legându-i-le de trup.

— Luați-i pelerina de pe față, dar țineți-l de gât! Spuse o voce rece, moartă.

Sângele îi îngheță în vine. Avea în față ochii morți ai lui Klaneth!

Apoi, din șirul dublu de soldați din jurul lui, se auzi o exclamație de uimire, o mișcare înspăimântată. Ofițerul se apropie, privindu-l neîncrezător.

— Maică a Zeilor! Murmură el și căzu în genunchi în fața lui Kenton. Stăpâne, n-am știut!

Se ridică și-i tăie legăturile cu cuțitul.

— Stai! Îl opri Klaneth. E omul nostru! Mai uită-te odată!

Tremurând, ofițerul cercetă atent figura lui Kenton, ridicându-i voalurile bonetei, apoi înjură:

— Pe toți zeii! Am crezut că e...

— Dar nu e, îl întrerupse calm Klaneth, aruncându-i lui Kenton o căutătură răutăcioasă și trăgându-i de la brâu sabia lui Nabu.

— Stai! Îl opri ofițerul, care i-o luă liniștit din mână. Omul acesta e prizonierul meu, până când îl voi preda Sultanului. Până atunci, voi păstra eu sabia.

Fosforescența din pupilele preotului în negru străluci.

— Va merge în Casa lui Nergal! Mârâi el. Păzește-te, căpitane, să-i stai în cale lui Klaneth!

— Fie că-ți stau sau nu în cale, sunt soldatul Sultanului, spuse ofițerul, și mă supun ordinelor sale, după care toți prizonierii trebuie să fie duși mai întâi în fața lui, indiferent, ce spune Marele Preot. În afară de asta, adăugă el cu viclenie, se pune și problema recompensei... Această captură trebuie înregistrată, iar Sultanul e omul cel mai potrivit...

Preotul în negru rămase tăcut, frământându-și cu degetele gura plină de cruzime. Ofițerul râse.

— Înainte, marș! Ordonă el. Spre templu! Dacă omul ăsta scapă, veți plăti cu viața!

Kenton era înconjurat de trei rânduri de soldați. Alături de el mergea ofițerul. În cealaltă parte, preotul în negru, a cărui privire îl urmărea cu o bucurie răutăcioasă. Klaneth, care-și lungea buzele nemiloase cu focul iadului arzându-i în ochi.

Trecură astfel prin parcul împădurit, prin strada uimită și pătrunseră printr-o arcadă înaltă în incinta templului.

DISPERAREA LUI KENTON.

ÎN TEMPLUL CELOR ȘAPTE ZONE era întuneric. Întuneric era și în coridorul în care pătrunseseră, după ce trecuseră de poartă. Și, pe măsură ce mergeau, întunericul creștea. Kenton nu mai vedea perechea ce-l flanca, nici triplul inel de oameni în armuri care-l înconjura. Se întreba cum de-și găseau drumul prin bezna aia. Iar tropăitul pașilor celor trei șiruri de oameni în mișcare de ce devenise atât de slab?

Atât de slab...

Acum nu se mai auzea nici zgomotul pașilor, nici un fel de sunet! Nimic! Doar întunericul lipsit de culoare, orb, mormântal.

Departe, foarte departe, străbătând tăcerea întunecată, auzi urletul uraganelor, al uraganelor de dincolo de cele mai îndepărtate colțuri ale spațiului. Erau tot mai aproape. Îl chemau, se roteau în jurul lui!

Acum se rotea și el, înotând în arcuri largi prin întuneric, căzând!

Înțelese îngrozit ce i se întâmpla. Se zbatu în legături, încercând să le rupă, să-și elibereze mâinile, să se agațe de ceva, de cineva, să-și oprească zborul venit într-un moment nepotrivit.

Zbura din lumea Sharanei într-a sa!

— Nu vreau înapoi! Se văita el. Nu vreau așa ceva! Gigi! Sigurd! Ajutați-mă! Ishtar! Nabu! Țineți-mă aici!

Gurile uraganelor se închiseră. Zborul ce-i făcea rău încetă brusc. Îl auziseră?

Gâfâind, deschise încet ochii. Și simți cum degetele reci ale disperării îi strânseseră inima!

Era din nou în camera sa!

Ceasul începu să bată. Unu, doi... Minte sa zăpăcită număra bătăile.

Unsprezece!

Era ora unsprezece! Nu trecuse decât o oră de când fusese ultima oară aici, cu sângele șiroindu-i din răni! Sângele acela nu se uscase încă pe covor! Iar mușcăturile săbiilor din care-i cursese erau închise de mult, cicatrizate!

Aruncă doar o privire în oglinda cea mare. O privire spre figura palidă sălbatică, cu ochii disperați, figura lui... Se uită apoi în jos, spre nava-bijuterie. Vâslele fuseseră trase, pâzna de culoarea cozii de păun strânsă... Văzu sclavii din cală. Figurine. Jucării ghemuite, întinse pe bănci, dormind. Supraveghetorul, o jucărie din marmură neagră, stătea cu bărbia în mâini. La ușa cabinei Sharanei, o fată scruta depărtările, cu capul ridicat, cu ochii din geme albastre cercetând un cer nevăzut.

Jucării pe o corabie-jucărie!

O corabie-jucărie, dar în același timp o lume care conținea, pentru el, toate realitățile...

Căzu în genunchi, gemând:

— Ishtar! Mare Mamă! Du-mă înapoi! Nabu! Stăpâne al Înțelepciunii! Arată-mi drumul! Condu-mă!

Se opri. Ghearele reci din jurul inimii i se strângeau și mai tare. Ce se va întâmpla dacă se va întoarce pe corabie? Cum își va ajuta prietenii? Nu va reuși niciodată să găsească drumul secret pe care-i condusesese vikingul! Și chiar dacă, printr-o minune, va reuși să-l găsească, nu va avea cum să-i ajute! Înainte de a ajunge în oraș, înainte de a-i găsi pe ceilalți, zarurile vor fi aruncate! Rezultatul hotărât!

Dacă va rămâne pe corabie, iar ei se vor întoarce și-l vor găsi lenevind acolo, ce vor crede despre el? Că i-a părăsit, că a fugit ca un laș, că i-a lăsat să poarte singuri povara eliberării femeii pe care o iubea el!

Și de ce ar gândi altfel?

Dar nu, ei nu se vor întoarce...

Nu vor părăsi orașul, nu se vor întoarce pe corabie fără el. Nu vor face asta Gigi, Sigurd, Zubran sau Sharane! Vor rămâne acolo, căutându-l!

Și nu-l vor căuta prea mult, fiindcă vor fi prinși!

Nu putea suporta un asemenea gând.

Dacă nu se va întoarce în lumea aceea necunoscută, va pierde totul! Totul! Toată plăcerea vieții, orice rațiune de a trăi...

Sharane va fi pierdută pentru vecie...

Gemea de disperare, de rușine, de dor.

Apoi apără o speranță sălbatică. Oricare ar fi puterea ce-l balansa ca pe un pendul între cele două lumi, puterea aceea nu l-ar putea trimite în altă parte decât pe Corabia lui Ishtar? Și ce era cu acel factor misterios al timpului, care zbura acolo mult mai repede decât aici? Timpul care în câteva ore îl schimbaseră dintr-un slăbănog studios într-un om cu mușchi de oțel, cu nervi de oțel! Mult mai iute curgea timpul acela, și totuși lăsa neatinsă, neschimbată orice ființă. Oare acea Putere, care făcea orice voia cu timpul lumii aceleia, nu l-ar putea face să curgă înapoi?

S-ar arunca la picioarele acelei Puteri cerșindu-i mila, fără nici o rețineră!

Kenton se aplecă, până când fruntea îi atinse carena corăbiei strălucitoare.

— Ishtar! Zeiță! Mamă! Se rugă el. Nabu! Preasfinte! Nu vă cer libertatea! Nu vă cer puterea! Vă cer doar un lucru: să mă trimiteți înapoi! Nu pe corabia de pe care am plecat! Duceți-mă înapoi în mâinile lui Klaneth! Între soldații lui, așa cum fusesem! Iar dacă asta înseamnă chinuri, înseamnă moarte, voi fi fericit! Duceți-mă acolo unde eram legat și neajutorat și, orice s-ar întâmpla, orice nenorocire s-ar abate asupra mea, nu voi înceta să vă mulțumesc și să vă slăvesc! Ishtar! Nabu! Vă voi ruga până ce mi se va opri respirația! Îndepliniți-mi ruga! Nabu! Ishtar!

Sub picioarele lui Kenton, podeaua se răsucea. Întunericul se prăvăli deodată, ascunzând camera și corabia. Un întuneric aidoma celui prin care căzuse din Templul Celor Șapte Zone. Se simți rotit, răsucit în același întuneric fără culoare, orb, tăcut, rotit ca o piatră la capătul praștiei. Când rotitul încetă, țâșni în întuneric ca piatra scăpată din praștie. Aruncat. Înconjurat de uraganele care urlau...

Întunericul deveni cenușiu. Șovăia între cele două lumi. În fața lui se vedea Corabia Zeiței Ishtar. Privi în jos spre ea, din apropiere și totodată de la o înălțime incredibilă...

— Nu, gemu Kenton, nu pe corabie! Mamă Ishtar! Stăpâne al Înțelepciunii! Nu pe corabie! Sharane! Îmi ofer sufletul în schimbul sufletului ei! Duceți-mă în templu! Ishtar! Ishtar!

Inexorabile, contururile cețoase ale punții și catargului se contractară, căpătând substanță. Acum era aproape de catarg, cădea încet, atinse puntea...

Deodată, ceva, ca un vânt puternic, alb, strălucitor, țâșni din cabina Sharanei. Îl prinse, îl învălui, îl luă cu el! Corabia dispăru.

Avu o senzație de zbor ușor, apoi, ca o izbitură luminândă, simți o cădere ce-l zgudui.

— Ridică-te, sclavule! Îl auzi pe Klaneth mârâind și-i simți piciorul în coaste.

— Încet, preotule, se auzi vocea ofițerului cere-l prinsese în capcană.

Măinile soldaților îl ridicară în picioare.

Kenton privi în jur, ca trezit din vis. Se afla într-un coridor larg, bine luminat. Cele trei șiruri de soldați care-l înconjurau așteptau. Așteptau ordinul de a porni mai departe. Totul era ca atunci când întinericul se abătuse asupra sa, zvârlindu-l fără voie înapoi, în lumea lui!

Ishtar! Nabu! Îi răspunseseră! Îi îndeplinseseră ruga!

Kenton își ridică fruntea. Izbucni în râs.

— Să mergem! Strigă el.

Și porni râzând.

Spre chinuri, spre moarte? Ce importanță avea?

Scăpase de povara disperării. Oricum, nu mai avea de ce să-i fie rușine!

Spre chinuri, spre moarte... Ce importanță avea?

REGELE CELOR DOUĂ MORȚI.

STĂPÂNUL EMAKHTILEI, Regele Celor Două Morți, stătea cu picioarele încrucișate, pe un divan înalt. Semăna cu bătrânul rege Varză din cântecele pentru copii, prin veselia sa de monarh rubicond, cu obrații rotunzi ca merele roșii. Purta o robă ușoară, stacojie. Barba lui largă, albă, pătată ici, colo, de picături de vin roșu, purpuriu sau galben, se mișca zglobie.

Camera de judecată a Stăpânului din Emakhtila era de circa o sută de picioare pătrate. Divanul lui se afla pe o platformă înaltă de cinci picioare, care se întindea dintr-o parte în cealaltă a camerei, ca o scenă, spre care se ridica într-o curbă concavă podeaua în carouri. Partea curbă era străbătută de un șir de trepte late, care urcau spre platformă și se opreau la cinci picioare de divanul regelui.

Doisprezece arcași, cu fuste de argint și stacojiu prinse în brâuri, stăteau pe treptele de jos, umăr la umăr, cu arcurile și săgețile pregătite, gata în orice clipă să ochească și să tragă. Douăzeci și patru de arcași erau îngenuncheați la picioarele lor. Treizeci și șase de săgeți aducătoare de moarte erau îndreptate spre Kenton, spre preotul în negru și spre căpitan.

De fiecare parte a treptelor, de-a lungul zidului curbat, până unde acesta întâlnea zidul camerei, un alt șir de arcași în stacojiu și argintiu stăteau unul lângă altul, cu săgețile pregătite. Ochii sclipitori ai regelui le vedeau cefele aranjate la marginea platformei ca luminile rampei.

De-a lungul celorlalți trei pereți, tot umăr la umăr, cu săgețile în corzile arcurilor, cu ochii pe Stăpânul Emakhtilei, se desfășura o friză continuă de arcași în stacojiu și argintiu. Stăteau tăcuți, ca niște automate cu resorturile bine încordate, așteptând atingerea unor butoane tainice.

Camera nu avea ferestre. Pereții erau acoperiți de tapiserii de un albastru-deschis. O sută de lămpi o luminau cu flăcările lor galbene, liniștite.

La câțiva pași în stânga regelui se afla o siluetă voalată, nemișcată, ca și arcașii. Chiar și voalurile groase îi sugerau subtil frumusețea. La aceeași distanță, în dreapta regelui, o altă siluetă acoperită de voaluri, degaja oroare. O siluetă făcea ca inima să-ți bată mai iute, cealaltă ți-o oprea.

Pe podea, la picioarele regelui, era ghemuit un chinez uriaș, cu o sabie încovoiată, stacojie.

Lângă fiecare capăt al divanului stăteau niște fete blonde, dezbrăcate până la brâu. Șase de-o parte, șase de cealaltă. Purtau căni pline cu vin. La picioarele lor se aflau cupe cu vin roșu, purpuriu și galben, așezate în alte cupe mai mari, umplute cu zăpadă.

În dreapta Regelui Celor Două Morți stătea îngenuncheată o fată, cu o cupă de aur pe palmele întinse, iar în stânga alta, cu o cană de aur. Regele se folosea pe rând de mâna dreaptă sau de cea stângă, ridicând cupa sau cana, ducându-le la buze, punându-le înapoi. Și fetele umpleau imediat vasele.

Regele Celor Două Morți era beat turtă.

Căpitanul și preotul în negru îl târâseră pe Kenton prin tot felul de coridoare, până ce ajunseră aici. Acum, regele bău cu sete, puse cupa jos și bătu din palme.

— Stăpânul Emakhtilei judecă! Strigă prelung chinezul.

— Judecă! Șoptiră arcașii înșirați de-a lungul zidurilor.

Kenton, preotul în negru și căpitanul pășiră înainte, până când atinseră cu pieptul vârfurile săgeților. Regele rămase rezemat, cu ochii veseli ațintiți la Kenton.

— Ce înseamnă asta, Klaneth? Strigă el, cu o voce înaltă, subțire. Casa Zeului Bel și Casa Zeului Nergal și-au declarat război?

— Nu sunt în război, stăpâne, îi răspunse Klaneth. Acesta este sclavul pentru care am oferit o recompensă mare și pe care îl cer, o dată ce a fost prins.

— Eu l-am prins, Preaputernice, îl întrerupse căpitanul, îngenunchind în timp ce vorbea. Și am câștigat recompensa promisă de Klaneth, o Preadreptule!

— Minți, Klaneth! Croncăni regele. Dacă nu sunteți în război, de ce îl târăști aici pe Înaltul Preot al lui Bel, legat ca o găină?

Asta era, deci! Înaltul Preot al lui Bel era cel care îi semăna atât de mult! De aceea se uitau oamenii de pe stradă la el! De aceea îngenuncheaseră soldații și se speriaseră atât de rău căpitanul. Iar Sharane era preoteasă a lui Bel, prizonieră a acelui preot!

— Privește mai bine, stăpâne, spuse Klaneth. Vei vedea că nu mint.

Ochii apoși îl scrutară atent pe Kenton.

— Nu, râse regele. Nu-i Înaltul Preot! Este ceea ce ar fi preotul dacă ar fi doar om! Bine, bine, toate astea mi-au făcut o sete...

Ridică o cană. Înainte de a o duce la buze, se opri și o cercetă.

— Pe jumătate plină! Se bâlbâi regele. Doar pe jumătate plină!

Se uită de la cană la fata de lângă cea îngenuncheată în stânga lui. Figura veselă, rotundă a regelui se încruntă spre ea.

— Insecto! Ai uitat să-mi umpli cana! Orăcâi regele și ridică un deget.

Ting! O coardă de arc cântă de-a lungul zidului stâng, o săgeată şuieră. Lovi fata ce tremura în umărul drept. Fata se prăbuși, cu ochii închiși.

— Foarte rău! Strigă vesel regele, ridicând iar un deget.

Ting! Din friza de pe peretele din dreapta cântă un alt arc. O săgeată țâșni de-a lungul camerei. Vârful ei pătrunse în inima primului arcaș. Înainte ca trupul lui să atingă podeaua, același arc mai cântase o dată.

O a doua săgeată se înfipsea adânc în partea stângă a pieptului fetei!

— Bine! Râse regele și-și șterse lacrimile ce-i dăduseră de atâta râs.

— Stăpânul nostru a condamnat la moarte! Cântă chinezul. Slavă lui!

— Slavă lui! Îi ținură isonul arcașii și servitoarele.

Kenton, înnebunit de furie la vederea acestor omoruri lipsite de orice logică, se repezi înainte. Imediat, corzile arcurilor celor treizeci și șase de arcași din fața lui se întinseră, cu săgețile până în dreptul urechilor. Preotul în negru și căpitanul îl apucară și-l trântiră jos.

— N-o să mori atât de ușor! Mârâi Klaneth, punând piciorul pe gâtul lui.

Chinezul scoase un ciocănel și lovi în lama lată a sabiei sale. Aceasta răsună ca un clopoțel. Din spatele platformei apărură doi sclavi, care luară fata moartă. Altă fată îi luă locul. Sclavii târâră și cadavrul arcașului. De după perdea, se strecură un altul, care se așeză în locul în care stătuse primul arcaș.

— Lăsați-l să se ridice, croncăni regele vesel, golindu-și cana plină.

— Stăpâne, e sclavul meu!

Toată voința preotului în negru nu-i putea stăpâni nerăbdarea arogantă din voce.

— E sclavul meu și pot face ce vreau cu el! A fost adus aici în urma ordinului pe care l-ai dat. L-ai văzut. Acum îmi revendic dreptul de a-l duce la locul pedepsei!

— Oho-ho!

Regele puse cupa jos, privind jovial spre Klaneth.

— Oho-ho! Deci nu vrei să-l lași să se ridice? Vrei să-l iei de aici? Oho-ho! Unghie de picior a unui purice zdrobit! Sunt sau nu Stăpânul Emakhtilei? Răspunde-mi!

Din camera de judecată regală se auzi zgomotul corzilor de arc întinse. Fiecare săgeată din friza argintie și stacojie a arcașilor era ațintită spre trupul masiv al preotului în negru. Căpitanul se aruncă lângă Kenton.

— Pe toți zeii! Șopti soldatul. Să te ia iadul și pe tine și recompensa oferită pentru tine! De ce a trebuit să te văd tocmai eu!

Apoi se auzi vocea preotului în negru, strangulată de furie și de teamă:

— Ești Stăpânul Emakhtilei!

Apoi căzu în genunchi. Regele își flutură mâna. Corzile arcurilor se destinseră.

— Ridicați-vă! Strigă regele.

Cei trei se ridicară. Stăpânul Emakhtilei îndreptă un deget spre Kenton.

— De ce ești așa furios, cotcodăci el, fiindcă i-am condamnat la moarte pe cei doi? Omule, de câte ori vei implora moartea și te vei ruga să ai parte de niște arcași iuți, înainte de a termina Klaneth cu tine!

— A fost un măcel inutil, spuse Kenton, cu privirea ținută în ochii apoși.

— Cupa mea trebuie să fie mereu plină, râse regele. Fata cunoștea pedeapsa. A încălcat legea, a fost ucisă. Eu sunt un om drept.

— Stăpânul e drept! Cântă chinezul.

— E drept! Îi ținură isonul arcașii și servitoarele.

— Arcașul a făcut-o să sufere inutil, deși eu ordonasem o moarte fără dureri. De aceea a fost ucis. Eu sunt plin de milă.

— Stăpânul nostru e plin de milă! Cântă chinezul.

— E plin de milă! Îi ținură isonul arcașii și servitoarele.

— Moartea! Zise regele, cu o figură jovială. Omule, moartea este cea mai mare favoare! E singurul lucru pe care zeii nu i-l pot răpi omului! E singurul lucru mai puternic decât nestatornicia zeilor! Zeii dau și iau înapoi. Numai moartea n-o pot lua înapoi. Ea e caracteristică omului. Mai presus de zei, nepăsătoare față de voința zeilor, mai puternică decât zeii! Chiar și zeii, atunci când le vine timpul, trebuie să moară!

Ah! Oftă el și, o clipă, imaginea veselă a regelui Varză dispăru, lăsând loc figurii unui bătrân foarte obosit, foarte trist, foarte înțelept și foarte beat. Ah! A existat în Chaldeea un poet, pe când locuiam acolo, un om care cunoștea moartea și știa cum să scrie despre ea... Maldronah era numele lui... Nimeni de aici n-a auzit de el...

Apoi adăugă încet, prelung, de parcă ar fi cântat cuvintele:

Mai bine mort, decât să trăiești, Dar și mai bine-i să nu fii!

Kenton îl asculta. Interesul pentru această personalitate ciudată îi izgonise sila. Auzise de Maldronah din anticul Ur. Parcursese poemul din care citase regele, în timp ce citise câteva dintre tăblițele de lut descoperite de Heilprecht în nisipurile cetății Ninive, cândva, în vechea lui viață aproape uitată... Le tradusese pentru propria-i plăcere și le versificase în limba lui. Involuntar, recită începutul ultimei strofe macabre:

Viața-i un joc, așa se spune, Nu-i cunoaștem sfârșitul, nici nu ne pasă, Și-l terminăm, când oboseala ne-apasă...

— Ce? Strigă regele. Îl știi pe Maldronah? Tu?

Imaginea bătrânului rege Varză apăruse din nou, hohotind.

— Mai departe! Comandă el.

Kenton îi simțea furia lui Klaneth. Îl simțea cum tremură de nerăbdare și de neputință. Iar Kenton râse și el, privind în ochii strălucitori cu ochi la fel de veseli. Și, în vreme ce Regele Celor Două Morți învingea timpul cu ajutorul cupelor și al cânilor, el termină versurile lui Maldronah, fredonând un cântec ciudat, în ritm lent, de marș funebru:

Plăcut e să ocolești capcane glumind, Să-nfrunți pericolele, peste ele sărind, Să risipești în plăceri ce-ai muncit...

Există un loc nenumit, E-o ușă ce-așteaptă, deschisă, să vii.

Și tot ce-ai făcut, ce ai vrut ca să fii

Ce mai contează când goana turbată

Se-oprește în ușa aceea îndepărtată?

Nici o făptură nu s-a întors prin ea, Niciodată, O dată ce-a fost pe-acolo de moarte

Mănată.

Cel înțelept n-are nimic de jelit
Nici teamă de judecăți, cel ce nu a greșit.
Mai bine mort decât viu, se zice...
Cel nenăscut e și mai fericit!

Regele rămase tăcut multă vreme. În cele din urmă se ridică, apucă o cupă și o întinse uneia dintre fete.

— O să bea cu mine! Zise el, arătându-l pe Kenton.

Arcașii se dădură la o parte, lăsând fata să treacă. Aceasta se opri lângă Kenton și-i duse cupa la gură. Kenton bău îndelung, își ridică capul, apoi și-l plecă, în semn de mulțumire, spre Domnul Emakhtilei.

— Klaneth, spuse regele, nici un om care-l cunoaște pe Maldronah din Ur nu poate fi sclav!

— Stăpâne, spuse preotul în negru plin de nesiguranță, totuși, omul acesta îmi aparține!

Regele rămase tăcut, bând când din cupă, când din cană. Privind când la Kenton, când la Klaneth.

— Vino aici! Ordonă el, în cele din urmă, arătând cu degetul spre Klaneth, apoi spre locul de lângă chinez.

— Stăpâne! Spuse Klaneth, și mai nesigur, dar tot încăpățânat. Sclavul meu va rămâne lângă mine!

— Oare? Râse regele. Ulcer de pe burta unui țânțar! Va rămâne lângă tine sau va face ce-am poruncit?

În jurul camerei, corzile arcurilor se întinseră din nou.

— Stăpâne, spuse Klaneth, cu capul plecat, va veni lângă tine...

Când plecă de lângă el, Kenton îl auzi scrâșnind din dinți. Îl auzi suflând ca un om care a alergat îndelung. Iar Kenton păși răsărind în spațiul eliberat de arcași, oprindu-se în fața regelui.

— Bărbat care-l cunoști pe Maldronah, cloncăni regele, te întrebi, poate, cum se face că eu singur am mai multă putere decât toți preoții aceștia și zeii lor. Fiindcă, în Emakhtila, sunt singurul fără credință și fără superstiții. Sunt singurul care știe că există doar trei adevăruri. Vinul care poate să-l facă uneori pe om să vadă mai limpede decât zeii. Puterea care, combinată cu șiretenia omenească, te poate face superior zeilor. Moartea pe care nici un zeu n-o poate înlătura și cu care mă joc după plac.

— Vin! Putere! Moarte! Cântă chinezul.

— Preoții ăștia au mulți zei, fiecare din ei gelos pe ceilalți. Ha! Ha! Râse regele. Eu n-am zei. Sunt drept cu toți. Judecătorul nu trebuie să aibă prejudecăți, trebuie să fie fără credință.

— Stăpânul nostru n-are prejudecăți! Cântă chinezul.

— Nu are nici o credință! Intonară arcașii.

— Eu sunt pe o tîpsie a balanței, spuse regele. Pe cealaltă sunt o mulțime de zei și preoți. Dar numai trei lucruri sunt reale: vinul, puterea, moartea! Cei care au încercat să mă convingă credeau în mai mult de trei lucruri. Iar eu i-am învins. Dacă aici ar fi existat doar un zeu, doar o credință care să mi se opună, aș fi fost învins. Da, trei învinși de unul! Acesta-i paradoxul, acesta-i adevărul!

— Stăpânul Emakhtilei spune adevărul! Șoptiră arcașii.

— Mai bine trei săgeți drepte în tolbă, decât una îndoită de trei ori... Iar când se va ridica în Emakhtila un singur bărbat, cu o singură săgeată, dar mai dreaptă decât cele trei ale mele, acela va domni în locul meu! Declară regele.

— Arcași, ascultați-l pe stăpân! Cântă chinezul.

— Însă, continuă regele amețit de băutură, întrucât toți zeii și preoții de aici sunt geloși unii pe alții, eu, care nu dau un ban pe toți zeii și preoții, sunt Stăpânul Emakhtilei, pentru a păstra pacea și a-i opri să se distrugă între ei. Și pentru că am câte zece arcași pentru fiecare arcaș de-al lor și douăzeci de spadasi pentru fiecare spadasin de-al preoților, o duc foarte bine! Ha! Ha! Râse regele. Asta înseamnă puterea!

— Stăpânul nostru are puterea! Strigă chinezul.

— Iar dacă am puterea, pot să mă îmbăt când am chef! Chicoti regele.

— Stăpânul nostru e beat! Șoptiră arcașii din jurul camerei.

— Beat sau treaz, sunt Stăpânul Celor Două Morți! Bolborosi regele.

— Celor Două Morți! Șoptiră arcașii, dând din cap.

— Ție, omule care-l cunoști pe Maldronah, ți le voi dezvălui, zise Stăpânul Emakhtilei, rânjind spre Kenton.

— Arcași din spate și din părți, plecați-vă capetele! Strigă chinezul.

Capetele arcașilor de pe cele trei laturi ale camerei se pleacă imediat.

Voalurile căzură încet de pe silueta din stânga regelui.

De sub ele apărură o femeie. Îl privi pe Kenton cu ochi profunzi, în care se citea tandrețe de mamă, sfiiciune de fecioară, pasiune de iubită. Trupul ei gol era perfect. În el, armoniile mamei, fecioarei și iubitei se împleteau într-o singură strună, irezistibilă. Ea era calea spre lumea vrăjită, simbolul a tot ce poate oferi viața în frumusețe și bucurie. În ea erau toată dulceața vieții, făgăduielile ei, extazurile ei, dorurile și motivațiile ei. Privind-o, Kenton știu că viața era ceva ce merita să fie păstrat. Ceva drag, plin de minuni... Și nu trebuia s-o lași să treacă zadarnic!

Iar Moartea aceea era cumplită!

Nu simțea nici o dorință pentru trupul ei minunat de femeie. Nu făcea altceva decât să aprindă dorința înflăcărată de a trăi continuu.

În mână ținea un instrument cu o formă ciudată, lung, cu gheare ascuțite și colții unei fălci ce sfâșie.

— Nu e în întregime umană. Eu am făcut-o, spuse regele, mulțumit de sine. Am fost odată un mare vrăjitor, înainte de a învăța că doar în simplitate se află puterea.

— Puterea! Intonă chinezul.

— I-am dat, chicoti regele, tot ceea ce mi-a plăcut mai mult. Omoară încet. Văzând-o, oamenii se agață de viață, se agață de ea aprig, teribil. Fiecare moment al vieții pe care-l smulge din ei cu ghearele și cu dinții aceia reprezintă o veșnicie în care luptă împotriva morții. Îi extrage din viață încet, iar ei se vaită, se agață de ea, întorcând cu încăpățănare fața de la moarte! Iar acum, privește!

Voalurile căzură de pe silueta din dreapta.

Sub ele stătea ghemuit un pitic negru, deformat, strâmb, hidos. Îl privea pe Kenton cu ochi mați, în care se citeau toate durerile, tristețile și deziluziile vieții. Toată inutilitatea vieții, oboseala, truda ei zadarnică. În acel moment, Kenton uită de cealaltă siluetă și înțelese că viața era groaznică și că mai bine nu te nașteai...

Că moartea era singurul lucru bun pe care-l avea omul!

Piticul ținea în mână o sabie mlădie, ascuțită ca briciul, cu vârful ca un ac. Kenton simțea dorința crescândă de a se repezi în sabia aceea, pentru a fi ucis de ea.

— Lui, râse regele, i-am dat tot ce mi-a plăcut mai mult. Moartea lui e rapidă, e o cupă dulce, plăcută buzelor. Tot eu l-am făcut și pe el. Tu, cel de colo, spuse regele, arătând spre căpitanul care îl prinsese pe Kenton. Nu sunt prea încântat că l-ai prins pe acest om care-l cunoaște pe Maldronah, chiar dacă e sclavul lui Klaneth! Du-te la Moartea din stânga mea!

Cu fața albă, din care-i pierise sângele, căpitanul urcă treptele, merse țeapăn printre arcași, fără să se oprească, până ajunse în fața Morții. Chinezul își lovi sabia. Intrară doi sclavi, purtând un grătar de metal. Îl dezbrăcară pe căpitan de armură și-l întinseră gol pe grătar. Silueta de femeie se aplecă spre el, cu tandrețe, cu dragoste, cu toate făgăduielile vieții din ochii ei adânci, de pe figura ei fermecătoare. Își duse instrumentul cu gheare spre pieptul soldatului, cu atâta blândețe!

De pe buzele acestuia țâșni un strigăt îngrozit, disperat. Rugăciuni și blesteme. Vaietul unui proaspăt damnat.

Calmă, femeia își plecă tălșul spre el, zâmbind, apropiindu-și fața de a lui.

— Lasă-l! Chicoti regele.

Femeia își ridică instrumentul de tortură de pe pieptul soldatului. Se aplecă spre voalurile sale și le aruncă din nou peste ea. Sclavii îl dezlegară pe căpitanul ce tremura și-l îmbrăcară. Acesta se târî înapoi, plângând cu sughițuri, și căzu în genunchi lângă preotul în negru.

— Sunt foarte supărat pe tine, zise vesel regele. Dar ți-ai făcut datoria. De aceea, mai poți trăi o vreme dacă dorești. Eu sunt drept!

— Stăpânul este drept! Îi răspunse camera.

— Tu! Spuse regele, arătând spre arcașul care ucisese servitoarea și pe celălalt arcaș. Sunt mulțumit de tine! Vei fi răsplătit. Du-te la Moartea din dreapta mea!

Soldatul păși înainte, la început încet, apoi, când ochii goi ai piticului îi întâlniră privirea, se mișcă mai repede. Tot mai repede, grăbindu-se pe scări, împingând arcașii, și se aruncă în sabia mlădioasă.

— Sunt generos! Spuse regele.

— Stăpânul nostru e generos! Intonă chinezul.

— Generos! Șoptiră arcașii.

— M-am plictisit! Râse regele.

Bău cu sete din dreapta, apoi din stânga. Capul îi cădea pe piept. Se bălăngănea. Regele era beat turtă.

— Ordinul meu!

Deschise și închise un ochi strălucitor, apoi pe celălalt.

— Ascultă-mă, Klaneth! Sunt somnoros. Vreau să dorm. Când mă voi trezi, adu-l din nou pe omul ăsta care-l cunoaște pe Maldronah în fața mea. Să nu i se întâmple nimic până atunci! Ți-am dat ordinul meu! Va fi păzit de arcași. Luați-l! Aveți grijă de el! Ți-am dat ordinul meu!

Se întinse după cupă. O scăpă din mâna vlăguită.

— Pe moartea mea! Șuieră el. Nu mai sunt în stare nici măcar să țin cupa cu vin!

Se prăbuși pe divan.

Regele Celor Două Morți sforăia...

— Stăpânul nostru doarme! Cântă încet chinezul.

— Doarme! Șoptiră arcașii și fetele.

Chinezul se ridică, se aplecă spre rege și îl luă în brațe ca pe un copil. Cei doisprezece arcași de pe treapta de jos se întoarseră, înaintară și-i înconjurară pe cei doi. Ceilalți douăzeci și patru de arcași se întoarseră, înaintară și-i înconjurară pe toți. Arcașii de lângă zidul curbat se răsuciră și urcară treptele câte șase. Friza vie, în argint și stacojiu, se despărți în grupe de câte șase, care-i urmară.

Șirul dublu ce-l înconjura pe regele adormit și chinezul trecură printre perdelele din spate. După ei veneau arcașii.

Șase dintre arcași ieșiră din rând și se aliniară în jurul lui Kenton.

Servitoarele adunară cupele și ulcioarele, strecurându-se printre perdele.

Pe scenă rămaseră doar Cele Două Morți, acoperite de voaluri, tăcute, nemișcate.

Arcașii arătară în jos. Kenton coborî treptele.

Apoi, flancat de preotul în negru de-o parte, de căpitanul cu fața albă de cealaltă, cu trei arcași înaintea și trei în urmă, ieși din camera de judecată a regelui.

PREOTUL ÎN ALBASTRU.

SOLDAȚII îl duseră pe Kenton într-o cameră joasă, fără ferestre. Pe laturi erau bănci de piatră, iar în centru o altă bancă, în formă de sarcofag. Arcașii îl așezară pe ea, îi legară încheieturile cu o curea de piele, puseră o pelerină pe bancă și-l aruncară peste ea. Se așezară, doi câte doi, de fiecare latură a camerei, cu ochii pe preotul în negru și pe căpitan, cu arcurile pregătite.

Căpitanul îl bătu pe preot pe umăr.

— Recompensa. Când o voi primi?

— Când sclavul va fi în mâna mea, nu mai devreme, îi răspunse furios Klaneth. Dacă ai fi fost mai înțelept, ai fi avut-o deja!

— Da, și mi-ar fi folosit tare mult cu o săgeată în inimă, dădu din umeri ofițerul. Sau văitându-mă la picioarele Morții!

Preotul în negru îl privi răutăcios pe Kenton, aplecându-se asupra lui.

— Nu te bizui pe favoarea regelui, mârâi el. Azi a vorbit doar beția din el! Când se va trezi, va fi uitat de tine! Și o să mi te dea fără să mai pună întrebări! Nu mai ai nici o speranță, câine!

— Nu? Rânji Kenton, înfruntându-i ochii morți, plini de răutate. Totuși te-am învins până acum de două ori, porc negru!

— Dar nu și a treia oară! Scuipe vorbele Klaneth. Iar când regele se va trezi, te voi avea nu numai pe tine, ci și pe târfa de templu pe care-o iubești! Ha! Ha! Răcni preotul în negru, în timp ce Kenton tresărise. Asta te doare, nu? Da, vă voi avea pe amândoi! Și veți muri împreună! Încet, cât mai încet, văzând fiecare chinurile celuilalt! Unul lângă altul, până când, încetul cu încetul, torturile vă vor distruge complet trupurile! Și, în cele din urmă, și spiritele! Nici când n-a mai murit un bărbat sau o femeie așa cum veți muri voi doi!

— Nu poți să-i faci nici un rău Sharanei, mâncător de leșuri din a cărei gură cad minciuni! Răspunse Kenton. Ea e preoteasa lui Bel și nu te poți atinge de ea!

— Ha! Ha! Rânji Klaneth, apoi se aplecă spre el, șoptindu-i la ureche. Ascultă-mă! Îți dau o știre plăcută, care să te frământă după ce voi pleca! Nu-i pot face nimic doar dacă preoteasa rămâne credincioasă zeului! Ascultă-mă, ascultă-mă cu atenție! Înainte ca regele să se trezească, Sharane va avea un alt iubit! Da, șopti el, cu o ironie diabolică. Iubita ta va fi în brațele unui pământean! Iar acela nu vei fi tu!

Kenton se zbătea neputincios, încercând să-și rupă legăturile, să se repeadă la figura răutăcioasă.

— Dulcea Sharane! Șopti Klaneth, privindu-l cu ură. Vasul Sfânt al Plăcerii! Eu voi fărâma vasul acesta înainte ca regele să se trezească din somn!

Se îndreptă apoi spre soldatul care-l prinsese pe Kenton.

— Mă duc să aștept trezirea regelui. Vino!

— Nu vin, răspunse în grabă soldatul. Pe toți zeii, prefer compania lor! De altfel, dacă nu-mi supraveghez oamenii, s-ar putea să pierd pentru totdeauna recompensa pe care mi-o datorezi!

— Dă-mi sabia lui! Ceru Klaneth, întinzând mâna spre sabia lui Nabu, pe care o păstrase ofițerul.

— Sabia va rămâne acolo unde este omul, răspunse ofițerul, ascunzând-o la spate.

— Are dreptate, spuseră arcașii. Preotule, nu poți avea sabia!

Klaneth mârâi și întinse mâna s-o ia. Șase arcuri se încordară, șase săgeți se îndreptară spre inima lui. Fără nici o vorbă, dar cu iadul în privire, preotul în negru ieși din celulă. Un arcaș se ridică, trase un zăvor, încuind ușa. Se așternu tăcerea. Ofițerul tremura, când și când, înfiorându-se ca apucat de friguri. Kenton știa că se gândea la Moartea cu ochi zâmbitori, blânzi, care-și apăsase colții tăioși pe pieptul lui. Cei șase arcași îl urmăreau cu privirea, împotriva voinței lor.

În cele din urmă, Kenton închise ochii, luptând să respingă spaima provocată de amenințarea lui Klaneth. Luptând împotriva disperării. Ce complot monstruos pregătise preotul în negru, ce cursă îi întinse Sharanei, de era atât de sigur că o va avea în mână curând, că o va distruge? Unde erau Gigi, Sigurd și Zubran? Aflaseră că fusese prins? Se simțea cuprins de o singurătate imensă...

Nu știa câtă vreme rămăsese cu ochii închiși, nici dacă dormise cumva. Auzi însă, ca de la o distanță infinită, o voce liniștită, lipsită de orice patimă:

— Scoală-te!

Deschise ochii și ridică încet capul. Lângă el stătea un preot. Un preot într-o robă lungă, albastră. Fața preotului nu putea fi văzută.

Își dădu seama că brațele și picioarele îi erau libere. Funia și curelele zăceau pe pământ. Pe băncile de piatră, arcașii stăteau întinși, cuprinși de un somn adânc. La fel și ofițerul.

Zăvorul de la ușă era la locul lui. Atunci cum intrase preotul în albastru? Se ridică în picioare, încercând să privească printre zăbrele. Preotul îi arătă sabia, sabia lui Nabu, care zăcea pe genunchii ofițerului adormit. O luă. Preotul îi arătă zăvorul ce închidea ușa, iar Kenton îl trase și o deschise. Preotul în albastru se strecură afară, urmat de Kenton. Din nou, preotul arătă spre ușă, iar Kenton văzu că ușa avea și în exterior un zăvor asemănător, cu care puteai încuia celula din afară. Kenton îl trase încet, cu grijă.

Preotul în albastru dădu din cap, făcându-i semn să-l urmeze. Merse apoi de-a lungul coridorului, vreo sută de pași, apoi apăsă pe ceva care lui Kenton îi păru o porțiune de zid obișnuit. Se deschise o altă ușă, prin care intră întâi preotul, apoi Kenton. Se aflau acum într-un coridor lung, slab luminat. Nu-și dădea seama de unde vine lumina, fiindcă nu se vedeau nici o lampă, nici o altă sursă de lumină.

Merse de-a lungul coridorului, ce forma o curbă largă. Kenton intui că acel culoar secret urma arcul larg al templului, că străbătea zidul exterior al acestuia. O ușă masivă din bronz închidea drumul. Preotul în albastru păru c-o atinge doar, iar ea se deschise și se închise în urma lor.

Erau acum într-o criptă cu o suprafață de zece picioare pătrate. La un capăt se afla ușa masivă, prin care intraseră, la celălalt, una asemănătoare. În stânga era o lespede din piatră albicioasă, netedă, lungă de zece picioare.

Preotul în albastru vorbi, dacă vorbea cu adevărat, cu aceeași voce liniștită pe care o auzise Kenton mai înainte, când îi ceruse să se scoale, și care părea că vine de la o distanță imensă.

— Mentea femeii pe care o iubești doarme, spuse el. Nu uita acest lucru! E o femeie ce merge în somn, mișcându-se printre vise făurite pentru ea de alte minți. Răul o bântuie. Nu-i bine să lași răul s-o cuprindă de tot, deși prin asta s-ar încheia un conflict străvechi, ceea ce ar aduce mult bine și zeilor, și oamenilor. Dar problema e mult mai importantă decât viața ta sau a femeii tale. Și numai tu o poți rezolva, prin înțelepciunea ta, prin puterea ta, prin curajul tău. Când înțelepciunea îți va spune că a venit vremea să deschizi ușa aceea, deschide-o! Drumul tău trece pe acolo. Ține însă minte, femeia pe care o iubești trăiește în somn! Trebuie s-o trezești înainte ca răul s-o învingă!

Se auzi zăngănind ceva pe podea. La picioarele lui Kenton era o cheie mică, zimțată. Se aplecă s-o ridice. Când se ridică, îl văzu pe preotul în albastru lângă ușa îndepărtată.

— Părinte, spuse el cu umilință, părinte, am curaj și putere. Dar dacă am destulă înțelepciune... asta nu știu... Sufletul meu e plin de recunoștință pentru cel care m-a ajutat. Pot afla cui trebuie să-i mulțumesc?

Tăcere. Apoi...

— Nabu, șopti o voce îndepărtată.

Nabu! Zeul Înțelepciunii! Îl eliberase, îl sfătuiseră! Kenton își plecă fruntea și căzu în genunchi.

Preotul în albastru se transformă într-un fuior de fum risipit de vânt, care, în timp ce el îl privea, se strecură prin ușa grea din bronz și dispăru!

ÎN FAȚA ALTARULUI LUI BEL.

KENTON auzi un murmur de voci îndepărtat, vag. Se duse de la o ușă la cealaltă, ascultând. Zgomotul nu venea din coridor. Părea să se strecoare prin placa de piatră albicioasă, netedă. Își lipi urechea de ea. Vocile se azeau mai distinct, dar nu reușea să înțeleagă ce spuneau. Probabil că piatra e foarte subțire, își zise el, dacă putea auzi prin ea... Văzu în dreapta un mâner mic, strălucitor. Îl trase în jos. În piatră începu să strălucească un disc de lumină cețoasă, cu un diametru de trei picioare. Părea că mănâncă din piatră, tășnind afară din ea, strălucind orbitor. Apoi, acolo unde fusese discul rămase o deschidere circulară – o fereastră. Prin ea se vedeau capul unei femei și doi bărbați. Vocile lor ajungeau acum clar la urechile lui, de parcă s-ar fi aflat lângă ei. Peste ele se suprapunea zgomotul vălurit al mulțimii. Se retrase puțin, de teamă să nu fie văzut. Aduse mânerul în poziție inițială. Fereastra păli și vocile amuțiră. Vedeă din nou doar zidul alb, neted.

Încet, coborî iar mânerul. Pândi încă o dată arderea aparentă a pietrei solide, văzu reapărând cele trei capete. Pipăi cu mâna zidul vizibil, până la marginea cercului. Apoi ridică mâna mai sus și o puse chiar în mijlocul discului. Atinse iar piatra rece! Ceea ce pentru ochii lui era o deschidere, pentru degetele lui era doar piatră!

Întinse mâna spre capetele care vorbeau și întâlni piatra! Înțelese. Era unul dintre aparatele vrăjitorilor preoți. Un aparat care le oferea, în criptă, un loc de pândă, un loc din care să vadă și să asculte neștiuți. Preoții aceia aveau, probabil, cunoștințe despre proprietățile luminii și ale sunetului, dar nu cele ale științei din lumea lui Kenton. Știință despre controlul diferitelor vibrații, care făceau roca transparentă din afară înăuntru, însă nu și dinăuntru în afară. Oricare ar fi fost secretul, piatra devenise la fel de penetrabilă și pentru vibrațiile aeriene, produse de sunet, și pentru vibrațiile eterice ale luminii. Ținând încă mâna pe mâner, privi afară, printre capete și peste umerii celor aflați atât de aproape de el, dar care nu aveau habar de existența lui.

Ceața se ridicase. Se transformase în nori deși, lugubri, care apăsau pe vârful templului împărțit în zone. În fața lui se deschidea o curte largă, pavată cu octogoane imense din marmură albă și neagră. La marginea curții, aliniate ca o pădure din basme, într-un semicerc larg, o mulțime de coloane zvelte, săgeți de spiriduși strălucind în roșu și negru, ale căror capete de sus erau încoronate cu frunze cioplite, dantelate, scânteind ca niște ferigi gigantice acoperite cu o rouă de diamante și safire. Pe columnele negre și stacojii sclipeau simboluri misterioase în auriu și azur, în smarald, roșu aprins și argintiu. O puzderie de coloane țășneau spre cerul ursuz, fumegând.

În fața lui, la circa o sută de picioare, se vedea un altar de aur, păzit de heruvimi ghemuiți, cu cap de om, cu aripi de vultur, cu trup de leu, ciopliți într-un metal de miez de noapte. Pândeau în fiecare colț al altarului, cu figuri bărboase, pline de cruzime, sprijinite între labe, atente, de parcă ar fi fost vii. Pe un tripod de pe altar se ridica o flacăra singuratică, subțire, de un roșu-închis, ascuțită ca o lance, nemișcată.

Într-o semilună vastă, la câțiva pași în fața coloanelor, stătea un șir dublu de arcași și lăncieri, ce împiedica mulțimea să se apropie. Bărbați, femei și copii se scurgeau din dumbrava de stâlpi aliniați și se buluceau spre soldați,

așa cum mână vântul frunzele uscate spre un perete. Mulțimea striga și gesticula în spatele șirului dublu. O mulțime de bărbați și femei smulsă din timpul ei și aruncată în lumea aceasta necunoscută, din afara timpului.

— Se spune că noua preoteasă e minunată!

Vorbise un bărbat din fața lui Kenton, un tip subțire, cu o față albă, cu o bonetă frigiană pe păru-i moale. Femeia era nurlie, obraznică, obosită, cu păr negru, cu ochi negri. Bărbatul din dreapta ei era un asirian bărbos, cu o figură de lup.

— Se spune că-i o prințesă, zise femeia. Se spune că era prințesă în Babilon...

— E de mult timp aici? Întrebă frigianul. Abia m-am întors dintr-o călătorie. Când am fost aici ultima oară, era altă prințesă, spuse el pe un ton de scuză.

— De mult timp! Râse femeia. Ce înseamnă mult sau puțin timp în locul ăsta din afara timpului, în țara asta în care nimeni nu moare decât dacă e ucis?

— Prințesă în Babilon! Spuse asirianul, cu figura-i de lup împlânzită, cu o voce plină de dor de casă. Oh, să fii înapoi în Babilon!

— Se zice că preotul lui Bel o iubește, interveni femeia.

— Pe preoteasă? Se interesă frigianul, iar femeia dădu din cap. Dar așa ceva e interzis! Înseamnă moartea! Femeia râse din nou.

— Taci! Șopti îngrijorat asirianul.

— Iar doamna Narada, Dansatoarea Sfântă, îl iubește pe preot! Continuă fără grijă femeia. Așa că măcar unul va trebui să-i fie trimis lui Nergal!

— Taci! Zise asirianul.

— Va fi dansatoarea? Întrebă frigianul.

— Pătuțul meu cu picioare de fildeș spune că nu, râse femeia.

Asirianul îi puse mâna la gură.

Se auzi un răpăit de tobe și fluieratul dulce al flautelor. Kenton nu luă în seamă sunetele. Privirea lui se oprise pe mulțimea de fete ale templului. Cinci erau ghemuite lângă niște tobe mici, pe a căror membrană li se odihneau degetele trandafirii. Alte două fete duseseră la buze trestii găurite. Trei erau aplecate deasupra harpelor. În cercul lor stătea ceea ce la început i s-a părut a fi un morman de pânze de păianjen strălucitoare, aruncate peste funigei de marmură neagră, în care se prinseseră mulțimi de fluturi din aur. Mormanul se mișcă, se ridică.

Șuvițele de mătase neagră ascunseseră o femeie, o femeie atât de frumoasă, încât Kenton uită pentru o clipă de Sharane. Era brunetă, având întunecimea catifelată a nopților de miez de vară. Ochii ei erau bazine de ceruri de miez de noapte, în care nu strălucea nici o stea. Părul ei, ceață de furtună prinsă într-o plasă de aur sumbru. Aurul era cu adevărat mohorât, iar femeia avea în toate ceva aspru, ceva care amenința, cu atât mai mult cu cât era atât de frumoasă.

— Asta da femeie!

Ochii obraznici se întoarseră spre asirian.

— Una ca ea ar putea avea tot ce și-ar dori, pun pariu pe patul meu!

Din spatele ei se auzi șoptind o voce plină de dor, visătoare:

— Da, dar noua preoteasă nu-i femeie... E chiar Ishtar...

Kenton întoarse capul, încercând să-l vadă pe cel care vorbise. Zări un tânăr, cu puțin peste nouăsprezece ani, într-o robă de culoarea șofranului, subțirel. Avea ochii și figura de copil frumos, visător.

— E pe jumătate nebun, șopti femeia. De fiecare dată când apare noua preoteasă, vine și se învâртеște pe aici...

— Va fi furtună. Cerul e ca o cupă de alamă, mormăi frigianul. Aerul e rece...

— Să sperăm că Bel se va întoarce în Casa lui, în vreme de furtună. Poate că preoteasa nu va fi singură în noaptea asta, îi răspunse asirianul.

Femeia râse cu viclenie. Kenton simțea dorința teribilă s-o strângă de gât. Răzbătu un bubuit îndepărtat de tunet.

— Poate că-i el, venind, zise femeia liniștită.

Se auziră un zăngănit ușor de corzi de harpă, o jelire a tobelor. O dansatoare cântă încet:

Pentru iubire, Nala s-a născut, Picioare c-ale ei nu s-au văzut.

Oricine-o vede o-ndrăgește

Și pentru ea, pe zei slăvește.

Dulci sărutări, ce te fac mut...

Pentru iubire, Nala s-a născut...

Ochii melancolici ai femeii-fluture, numită Narada, scânteiară furioși.

— Potolește-te, desfrânat! Șuieră ea.

Se auzi un hohot de râs printre fete. Cele două cu flaute fluierară încet. Tobele murmurară, iar cea care cântase rămase tăcută, plecată deasupra harpei, cu privirea în jos.

— Preoteasa aceea e chiar atât de frumoasă? Întrebă frigianul.

— Nu știu. Nimeni n-a văzut-o fără voaluri, răspunse asirianul.

— Când merge, tremur! Tremur ca lacul cel mic, albastru, de lângă templu, când adie briza! Doar ochii îmi rămân vii, și simt că mă sugrumă ceva!

— Tăceți! Spuse o femeie tânără, cu ochi căprui, cu un copil în brațe. Nu vorbiți așa de tare, că vă pomeniți cu vreo săgeată-n gât!

— Ea nu-i femeie! Ea e Ishtar! Ishtar! Strigă tânărul.

Soldații din apropiere se întoarseră. Printre ei își făcu loc un ofițer, cu o sabie scurtă în mână. Pe măsură ce se apropia, ceilalți dădeau înapoi. Doar tânărul rămase nemișcat. Cel cu sabia se uită în dreapta și în stânga pe sub sprâncenele-i stufoase. Înainte de a apuca să-l privească pe tânăr, un bărbat cu bonetă de marinar și cu o tunică din zale se vârâse între cei doi și-l trăsese în spatele lui. Kenton zări niște ochi de agată, o barbă neagră...

Inima începu să-i bată cu furie. Era Zubran!

Zubran! Cum să facă să-l audă? Dacă nu poate fi văzut de afară, oare vocea îi va trece prin piatră? Zubran!

Cel cu sabia privi nesigur grupul tăcut. Persanul îl salută cu gravitate.

— Să faceți liniște! Mârâi în cele din urmă ofițerul și se întoarse la oamenii lui.

Persanul rânji. Îl împinse pe tânărul de lângă el. O privi pe femeia oacheșă cu ochi mai obraznici decât ai ei. Îl împinse pe frigian și puse mâna pe brațul femeii.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse el. Cine-i preoteasa aceea? Sunt nou-venit și nu cunosc obiceiurile. Dar, pe Ormuzd, zise el, punându-și brațul după umerii femeii, merita să fac drumul până aici ca să te întâlnesc! Cine-i preoteasa despre care se zice că-i atât de frumoasă?

— E cea care îngrijește de Casa lui Bel, răspunse femeia, strângându-se lângă el. Se zice că numele ei e Sharane.

— De ce a venit și ce face aici? Întrebă Zubran. Dacă ar fi în locul tău, aș înțelege fără să mai întreb.

— Preoteasa trăiește în Casa lui Bel. În vârful templului, zise asirianul. A venit să-i îngrijească altarul. Când își va termina treaba, se va întoarce acasă.

— Pentru o frumusețe ca aceea despre care vorbiți, observă Zubran, lumea ei pare să fie cam mică. De ce, dacă-i frumoasă, e mulțumită să trăiască într-o lume atât de mică?

— Ea aparține zeului, răspunse asirianul. E îngrijitoarea Casei sale. Dacă zeul se întoarce acasă, poate fi flămând. Trebuie să aibă oricând mâncare în casă și o femeie care să-l servească. Sau poate...

— Iar în acest caz, e nevoie tot de o femeie, îl întrerupse femeia cu ochi obraznici, zâmbind cu viclenie. O femeie frumoasă! Oricum, preoteasa trebuie să locuiască în casa lui.

— Și în țara mea există ceva asemănător, spuse persanul, venind și mai aproape. Dar acolo preoteasa nu așteaptă singură. Au grijă de ea preoții! Ha! Ha!

Doamne! Va ajunge persanul mai aproape de perete? Atât de aproape încât să-l poată striga? Și dacă o va face, nu vor auzi și ceilalți? Și atunci...

— Vreuna dintre preotesele care au așteptat... torcea mai departe vocea lui Zubran. Vreuna dintre preotese... a avut de-a face cu zeul?

Tânărul spuse:

— Se zice că porumbeii vorbesc cu ea. Porumbeii Zeiței Ishtar! Se spune că-i mai frumoasă decât Ishtar!

— Cine? Întrebă persanul.

— Doamna Sharane, oftă tânărul.

Sharane! Numele iubitei sale trecu prin Kenton ca o flacără arzătoare.

— Nebunule! Șopti asirianul. Taci, nebunule! Vrei să atragi nenorocirea asupra noastră? Nici o femeie nu poate fi la fel de frumoasă ca Ishtar!

— Nici o femeie nu poate fi la fel de frumoasă ca Ishtar, oftă tânărul. De aceea, ea e Ishtar!

— E smintit! Zise frigianul.

Persanul îl apucă pe tânăr de brațul drept și-l trase lângă el.

— L-a primit pe zeu vreuna dintre preotesele astea? Repetă persanul.

— Așteaptă, șopti femeia. Îl voi întreba pe Narodach, arcașul. Vine câteodată în casa mea. El știe. A văzut multe preotese.

Trase brațul persanului spre mijlocul ei, apoi strigă:

— Narodach! Vino aici!

Un arcaș se întoarse, le șopti ceva oamenilor din dreapta și din stânga lui, apoi se strecură dintre ei. Ceilalți strânseseră rândurile, rânjind.

— Narodach, îl întrebă femeia, spune-ne, l-a primit vreuna dintre preotese pe zeu?

Arcașul ezită, nesigur.

— Nu știu, răspunse încet, în cele din urmă. Se spun multe lucruri. Dar sunt oare doar vorbe? Când am venit aici prima dată, în Casa lui Bel era o prințesă. Era ca o lună nouă din lumea noastră veche... Mulți bărbați o doreau.

— Bine, arcașule, îl potoli persanul. Dar l-a primit pe zeu?

— Nu știu, răspunse Narodach. Se spune că-i adevărat, dar că ea s-a veștejit la focul lui... Nevasta căruțașului preotului lui Ninib mi-a zis că fața ei era foarte bătrână, atunci când i-au luat trupul... Era ca un curmal care s-a uscat înainte să rodească, așa spunea femeia.

— Dacă eu aș fi preoteasă, și atât de frumoasă, n-aș aștepta un zeu! Zise femeia, cu ochii pe Zubran. Aș alege eu un bărbat! Ba chiar aș alege mai mulți bărbați!

— Apoi a urmat alta, continuă arcașul. Spunea că zeul a venit la ea. Dar era nebună, și fiindcă era nebună, au luat-o preoții lui Nergal.

— Eu mă mulțumesc cu bărbați, repetă femeia.

— Una s-a aruncat singură din vârful templului... Alta a dispărut... Alta... spuse visător Narodach, arcașul.

— Se pare că preotesele care-l așteaptă pe Bel nu-s prea norocoase, îl întrerupse persanul.

— Eu mă mulțumesc cu bărbați! Zise femeia cu o convingere profundă.

Se auzi un bubuit de tunet, mai aproape. În fața lui Kenton, cerul lugubru se întunecă, norii începură să se agite încet.

— Va fi o furtună puternică, mormăi frigianul.

Fata pe care o bombănisese doamna Narada își încercă din nou corzile harpei. Cântă, pe jumătate răutăcioasă, pe jumătate provocatoare:

O inimă ce-și caută stăpân
Să meargă spre al Nalei sân!
Pentru iubire, Nala s-a născut!

Își întrerupse cântecul. De departe, se auzea sunetul slab al unui alt cânt, tropăit de picioare... Arcașii și lăncierii ridicară arcurile și lăncile, salutând. În spatele lor, mulțimea căzu în genunchi.

Persanul se apropie de perete. Era singurul cap ce se vedea prin fereastra circulară, cu geamul din piatră.

— Zubran! Îl chemă, încet, Kenton.

Persanul nu se mișcă.

— Zubran! Strigă Kenton.

Persanul își întoarse fața uimită spre perete, apoi se rezemă de el cu pelerina trasă peste față.

— Lupule!

În vocea de obicei plictisită a lui Zubran se simțea ușurare și bucurie.

— Ești bine? Unde ești?

— În spatele zidului, strigă Kenton. Vorbește în șoaptă, te aud bine.

— În schimb, eu abia te aud. Ești rănit? Ești în lanțuri?

— Sunt bine! Strigă Kenton. Dar Gigi? Sigurd?

— Te căută, zise persanul. Sufletele noastre erau zdrobite. După ce ne vom întâlni...

— Ascultă! Răcni Kenton. E un crâng aproape de scara de lângă garnizoană!

— Știu, răspunse Zubran. Pe acolo vom pătrunde în templu. Dar tu?

— Eu voi fi în Casa lui Bel, strigă Kenton. Îndată ce va izbucni furtuna, să mergeți acolo! Dacă nu mă găsiți, luați-o pe Sharane și duceți-o pe corabie! Eu vă voi urma!

— Nu vom pleca fără tine! Șopti Zubran.

— Fă cum ți-am spus! Găsește-i pe Gigi și pe Sigurd!

— Ai răbdare, lupule! Avem tot timpul! Îi răspunse Zubran.

— Am auzit o voce vorbind prin piatră!

Era asirianul, îngenuncheat. Zubran dispăruse.

Cântecul deveni tot mai puternic. Zgomotul de pași mai apropiat. Apoi, printr-o intrare ascunsă a templului, pătrunseră în spațiul deschis o companie de arcași și una de spadasi. În urma lor mergeau cântând preoți rași, în robe galbene, legănând cădelnițe de aur fumegânde. Soldații formară un cerc larg în fața altarului. Preoții tăcură, după o notă gravă, apoi se aruncară la pământ.

În curtea cea mare apăruse o siluetă izolată, înaltă cât Kenton, purtând o robă din aur strălucitor. Ținea pulpana acesteia ridicată cu brațul stâng, acoperindu-și complet fața.

— Preotul lui Bel! Șopti femeia îngenuncheată.

Fetele templului se agitară. Doamna Narada se ridicase pe jumătate. Kenton o privea, uitând să respire. Niciodată nu văzuse o dorință mai arzătoare, o dorință dulce-amară, ca aceea din ochii de miez de noapte, în clipa în care preotul lui Bel trecu nepăsător prin fața ei. Degetele-i lungi și subțiri apucaseră pânza de păianjen ce-o acoperea, iar pânza tresălta pe pieptul ei cutremurat de suspinele ce-o zguduiau.

Preotul lui Bel ajunse la altarul de aur. Lăsa să-i cadă brațul care ținea ridicată pulpana robei. Și atunci, oricât ar fi fost de pregătit pentru acest moment, degetele țepele ale lui Kenton aproape că apăsă pe mânerul lucitor!

Privea, ca într-o oglindă, la propria-i figură!

ISHTAR, ARATĂ-ȚI FAȚA!

KENTON se uita la acel geamăn străin cu respirația tăiată. Avea aceeași bărbie, aceeași figură smeadă, cu buze ferme, aceiași ochi albaștri, limpezi. Care era misterul acelei asemănări? Întâmplarea sau iluzia produsă prin vrăjitorie?

Klaneth!

Gândurile i se întoarseră spre complotul preotului în negru. Acesta urma să fie iubitul Sharanei? O străfulgerare de înțelegere îi trecu prin minte, prea repede pentru a o cuprinde în întregime. Rămăsese încă nelămurit.

Prin piatră îl auzi pe persan blestemând.

— Lupule, mai ești în spatele meu? Ești într-adevăr acolo, lupule?

— Da, Zubran! Cel pe care-l vezi nu sunt eu.

Privirea i se îndreptă din nou spre preotul lui Bel. Începu să remarce diferențe subtile între cele două figuri. Buzele acestuia nu erau atât de ferme, colțurile gurii erau lăsate. În ele, ca și în forma bărbiei, se vedea nehotărâre. Iar ochii erau obosiți, umbriți de o langoare, pe jumătate sălbăticie, pe jumătate durere... Tăcut, încordat, preotul lui Bel se uită peste capul ridicat al doamnei Narada, al cărei trup zvelt era la fel de rigid ca al lui, nebăgând-o în seamă, atent doar la poarta secretă prin care venise.

Flacăra stacojie, în formă de lance, de pe altar pâlpoi, se legănă.

— Zeii să ne păzească! O auzi grăind pe femeia cu ochii obraznici.

— Ce s-a întâmplat? Întrebă asirianul.

— N-ai văzut heruvimii? Șopti femeia. Îl priveau pe preot! S-au mișcat spre el!

— Am văzut și eu! Sunt foarte îngrijorată! Spuse femeia cu copilul.

— A pâlpâit doar lumina de pe altar, îi lămuri asirianul.

— Poate că au fost heruvimii. Nu sunt ei mesagerii lui Bel? N-ai spus tu că preotul o iubește pe femeia lui Bel? Zise încet frigianul.

— Liniște! Strigă un ofițer din spatele inelului dublu.

Preoții începură să cânte. În ochii preotului se aprinse un foc, buzele îi tresăriră, corpul i se aplecă, tras parcă de o funie nevăzută. Prin spațiul liber venea o femeie. Singură. Purta o pelerină lungă, purpurie, iar capul îi era învelit în voaluri de aur.

Kenton o recunosc!

Inima începu să-i bată nebunește. Sângele îi fierbea, se înfiora sub șocul dorului. Avea senzația că bătăile inimii îi vor sparge coșul pieptului.

— Sharane! Strigă el, uitând de toate. Sharane!

Ea aluneca printre șirurile de soldați, ce se deschideau în fața ei, care îngenuncheau pe măsură ce trecea. Se duse direct la altar și rămase acolo tăcută, nemișcată, lângă preotul lui Bel.

Se auzi bubuitul greu al unui tunet metalic. Când acesta se stinse, preotul se întoarse spre altar, ridicând mâinile. Din rândul asistenților lui se auzi murmurul prelung al unei note grave. Brațele preotului urcau și coborau. De șapte ori se plecă adânc în fața flăcării stacojii. Apoi rămase drept. Arcașii și lăncierii căzură în genunchi, cu un freamăt al arcurilor, cu lovituri înfundate ale cozilor de lance.

Nepăsător la acest zgomot șters, preotul lui Bel își începu invocația:

O, cel mai milos dintre zei!

O, cel cu gât de taur printre zei!

Bel Merodach, rege al Cerului și

Pământului!

Cerul și Pământul sunt ale tale!

Tu dai suflarea vieții!

Casa ta te așteaptă!

Te venerăm și te așteptăm!

Kenton auzi o șoaptă tremurătoare, aurie:

— Te venerez și te aștept!

Vocea Sharanei! Vocea de aur a Sharanei ce cânta pe fiecare dintre nervii lui încordați, ca miliarde de degete mici pe corzi întinse de harpă!

Din nou, preotul lui Bel:

O, Creatorule, o, cel ce te-ai creat singur!

O, cel care ai dat viață copilului!

O, cel milos, care ai dat viață celui mort!

Ești Rege în Ezida! Stăpân în Emakhtila!

Loc de odihnă pentru Regele Cerului e Casa ta!

Loc de odihnă pentru Stăpânul Lumii e Casa ta!

Te venerăm și te așteptăm!

Și din nou, Sharane, înfiorată:

— Te venerez și te aștept!

Preotul intonă:

Stăpâne al Armatei Tăcute, Privește cu bunăvoință spre Casa ta, O, Stăpâne al Odihnei!

Fie ca Ezida să aducă pace în Casa ta!

Fie ca Emakhtila să aducă odihnă în Casa ta!

Te venerăm și te așteptăm!

Din nou, Sharane:

— Te venerez și te aștept!

Kenton îl văzu pe preot făcând un gest spre altar, în care era ascunsă o provocare inexplicabilă. Se întoarse și o privi pe Sharane. Vocea îi suna puternică, jubilând:

Plină de delicii e supremația ta!

Ești deschizător al lacătelor dimineții!

Ești deschizător al lacătelor serii!

Puterea ta e să deschizi lacătele Cerului!

Te venerez și te aștept!

La primele cuvinte, murmurul preoților încetase. Kenton îi văzu agitându-se, privind unii spre alții nesiguri. Un freamăt trecu printre soldații îngenuncheați, pe care-i văzu șoptind, în timp ce-și ridicau capetele. Îi auzi mormăind, uluiți, stânjeniți.

În fața lui, asirianul îngenuncheat mârâia:

— Asta nu face parte din ritual!

— Ce nu era în ritual? Se interesă persanul.

— Ceea ce a strigat preotul la urmă nu face parte din ritualul lui Bel, ci din ritualul Stăpânei Ishtar! Îi răspunse femeia.

— Da! Știe și el! Ea e Ishtar! Șopti tânărul.

Femeia cu copilul în brațe oftă:

— N-ai văzut heruvimii strângând din dinți? Sunt îngrozită! Sunt îngrozită, și asta-i alterează laptele copilului! Lumina de pe altar arată ca sângele împrăștiat!

— Nu-mi place povestea asta! Nu făcea parte din ritualul lui Bel! Iar furtuna se apropie repede! Spuse asirianul tulburat.

Doamna Narada se ridică brusc. Servitoarele ei se plecară peste tobe și harpe. Își duseră flautele la buze. O melodie ușoară, plăcută se ridică dinspre ele, delicată ca bătaia din aripi a nenumărați porumbei, ca sunetul unor brațe ușoare, al unor bătai de inimi micuțe, trandafirii. Sub această muzică, trupul doamnei Narada se legăna ca o trestie verde la prima atingere a aripilor rătăcitoare ale primăverii. Mulțimea privi, oftă o dată, apoi rămase liniștită.

Dar Kenton văzu că ochii preotului n-o părăsiseră nici o clipă pe Sharane, care stătea, parcă dormind, sub voaluri.

Muzica răsuna tot mai tare. Mai iute, tremurând de dor de dragoste, încărcată de patimă, fierbinte ca simunul. Ca și cum trupul ei ar fi sorbit fiecare notă ce chema, ce comanda, transformând-o în mișcare, făcând-o să se articuleze în carne, doamna Narada începu să danseze. Privind-o din nou, Kenton uită o clipă dragostea pierdută care, totuși, era atât de aproape... Pentru că în ochii de miez de noapte, care fuseseră atât de mahnitiți, dansau steluțe vesele, săltărețe. Gura stacojie era o flacăra amăgitoare, dulce ca mierea, făgăduind extazuri necunoscute. Iar grămada de fluturi din aur, împlețiți în plasa ei de funigei de marmură neagră, toarsă, căzu jos, alunecând și mângâind trandafirul și perla trupului ei, ca pe o floare fermecătoare. Norii de fluturi curgeau de pe ea, acoperindu-i cu sărutări frumusețea strălucitoare în plasa noroasă ce se rotea în jurul ei, fără să facă nici o mișcare exagerată. Dansul și muzica deveneau înnebunitoare, își tăiau răsuflarea, iar în ele Kenton descoperea stele ce se împerecheau, sori ce se îmbrățișau, luni gata să nască. În muzică și dans erau strânse toate patimile, tot focul, dorința albă a tuturor femeilor de sub stele, sori și luni.

Și aroma adormită a florii veștejite a patimii!

Muzica își încetini ritmul, își micșoră intensitatea. Dansatoarea se opri. Din mulțime se auzi un oftat ușor. Îl auzi pe Zubran zicând cu voce răgușită:

— Cine-i dansatoarea asta? E ca o flacăra! Ca o flacăra ce dansa în fața lui Ormuzd, pe Altarul Celor-Zece-Mii-De-Sacrificii!

— A dansat peșirea lui Ishtar de către Bel. A dansat dansul ăsta de mai multe ori. Nu-i nimic nou, interveni femeia geloasă.

— Te-a întrebat cine este! Zise malițios frigianul.

— Pe toți zeii! Dansul ăsta nu aduce nimic nou, nu înțelegeți? L-au dansat o mulțime de femei! Răspunse femeia plină de dispreț.

— E doamna Narada. Apartine lui Bel, spuse asirianul.

— Toate femeile frumoase din țara asta sunt ale lui Bel? Pe Cele Nouă Iaduri! Cyrus, regele, ar fi dat zece talanți de aur pe ea! Spuse furios persanul.

— Ssst! Șopti asirianul, iar ceilalți doi îi ținură isonul.

Doamna Narada începu din nou să danseze. Muzica deveni mai puternică. De data asta era lascivă, picura dulceață, distilând însăși roua dorinței, dar nu mai era o dorință care caută, ci o dorință împlinită!

Și, încă o dată, doamna Narada se însoți cu sunetele, devenind una eu ele... Sângele izbea, fierbinte, în venele lui Kenton...

— Arată prin dans cum i-a cedat Ishtar lui Bel.

Vorbise asirianul, înghițind în sec.

Persanul se ridică în picioare.

— Vai! Strigă el. Cyrus ar fi dat nu zece, ci cincizeci de talanți de aur pentru ea! E o flacăra! Strigă Zubran cu o voce groasă, împleticită. Dar dacă ea îi aparține lui Bel, de ce se uită așa la preot?

Nu l-a auzit nimeni, în zgomotul mulțimii. Soldații și credincioșii nu aveau ochi și urechi pentru altceva decât pentru dansatoare. Nu însă și Kenton.

Vraja femeii de miez de noapte se destrămasese. Furios pe el însuși, lovi cu pumnul în piatră. Vraja se destrămasese din pricina calmului Sharanei. Mâna ei albă ținea strâns pulpana stacojie. Se întoarse și se îndreptă repede spre ușa secretă prin care venise.

Dansatoarea se opri. Muzica muri. Se auzi iar mișcarea stânjenită a mulțimii, un murmur puternic:

— Asta nu era în ritual!

Asirianul sări în picioare.

— Dansul nu se terminase!

Se auzi bubuitul tunetului chiar deasupra lor.

— E nerăbdătoare să vină zeul, probabil, zise cu cinism femeia. Sau poate își închipuie c-o așteaptă deja!

Din nou, Kenton își simți mâinile fremătând de dorința de a o sugruma.

— Doamna Ishtar! Doamna Ishtar! Îl auziră pe tânăr strigând.

Se auzi un murmur puternic. Soldații se întorseseră amenințători.

— E Ishtar! E luna ce-și arată fața din spatele unui nor!

Tânărul înainta spre soldații care-i păzeau pe preoți.

Femeia cu ochi obraznici se ridică și-l apucă de mână.

— E nebun. Trăiește în casa mea. Nu-l loviți! O să-l duc de aici! Le spuse ea soldaților.

Dar tânărul se desprinsese din strânsoarea ei, își făcu loc printre gârzi și fugi prin culoarul liber în întâmpinarea preotesei. Se aruncă la picioarele ei grăbite, își ascunse fața în poalele pelerinei. Ea se opri, privindu-l prin voaluri. Îndată, preotul lui Bel apărură lângă ea. Îl lovi brutal pe tânăr cu piciorul, rostogolindu-l cât colo.

— Hei! Alrac! Druchar! Luați-l! Strigă el.

Doi ofițeri alergară cu sabia în mână. Preoții asistenți se strânseseră, sușotind. Mulțimea amuțise. Ca o pisică, tânărul se răsuci și sări în picioare în fața preotesei.

— Ishtar! Strigă el. Arată-mi fața ta! Apoi n-am decât să mor!

Sharane rămase tăcută, ca și cum nu l-ar fi auzit, nu l-ar fi văzut. Soldații îl prinseră, îi răsuciră mâinile la spate, și atunci se văzu cum puterea se scurgea în trupul zvelt, care părea să se extindă, să crească în înălțime. Zvârli soldații de pe el, îl pocni pe preotul lui Bel între ochi și apucă voalul preotesei.

— Nu vreau să mor fără să-ți văd fața, o Ishtar! Țipă el, smulgându-i voalul.

Și apărură figura Sharanei!

Dar nu Sharane cea de pe corabie, cea vie, plină de focul vieții! Nu!

O Sharane cu ochii mari, care nu vedeau. Pe a cărei frunte albă se întronaseră visele. Al cărei corp se mișca în realitate, dar a cărei minte plutea în afara ei. Prin labirinturile înlănțuite ale iluziilor...

Așa cum spusese preotul în albastru, Sharane era o femeie cu mintea adormită!

Vocea preotului lui Bel şuiera plină de ură:

— Sacrilegiu! Omorâți-l pe omul ăsta!

Spadele celor doi căpitani mușcară din pieptul tânărului.

Acesta căzu, ținând încă voalul. Sharane îl privea netulburată.

— Ishtar! Gemu el. Te-am văzut, Ishtar!

Ochii îi sclipeau. Sharane trase voalul din mâinile lui sălbatic și își aruncă resturile zdrențuite peste față. Porni grăbită spre templu, ieșind din zona pe care o vedea Kenton. Preotul lui Bel o urmări cum pleca, iadul din suflet întunecându-i față. Privi trupul chircit al tânărului. Îl lovi cu piciorul. Făcu un semn, și câțiva bărbați înaintară, târându-l de acolo.

Din mulțime se auziră strigăte. Arcașii și lăncierii începură s-o împingă spre pădurea de pilaștri zvelți, lăcuiți și o împrăștiară printre ei. Dispărură împreună cu cei pe care îi mânau. Plecară și ucenicii preotului, iar după ei harpistele, flautistele și toboșarele doamnei Narada.

În curtea vastă, înconjurată de săgeți de elfi, rămaseră doar dansatoarele și preotul. Cerul amenințător se tot întuneca. Mișcarea înceată a norilor devenise mai iute. Sub umbrele mișcătoare, flacăra dantelată de pe altarul lui Bel strălucea mai furioasă. Ca o sabie stacojie, ridicată. În jurul heruvimilor ghemuiți, umbrele se îngroșară. Tunetele metalice curgeau continuu, apropiindu-se tot mai mult.

După ce plecase Sharane, Kenton voise să deschidă cealaltă ușă de bronz. Ceva îi spunea însă că nu sosise momentul, că trebuia să mai aștepte. Și, pe când aștepta, dansatoarea și preotul se îndreptară chiar spre fereastra ciudată prin care îi privise.

Se opriră chiar lângă ea.

VICLENIA PREOTULUI ÎN NEGRU

— BEL va fi probabil încântat de felul în care a fost venerat, preotule! O auzi Kenton pe dansatoare.

— Ce vrei să spui? Întrebă preotul plictisit.

Doamna Narada se apropie de el, cu mâinile întinse.

— Shalamu, șopti ea. Am dansat oare pentru zeu? Știi doar că am dansat pentru tine! Pe cine ai venerat tu, Shalamu? Pe zeu? Nu. Pe preoteasă! Și pe cine crezi că venerează ea?

— Îl venerează pe Bel! Pe Stăpânul nostru Bel, care stăpânește totul, răspunse cu amărăciune preotul.

— Se venerează pe sine însăși, Shalamu! Replică batjocoritor dansatoarea.

— Îl venerează pe Bel! Repetă el cu încăpățănare, obosit.

Doamna Narada veni și mai aproape, atingându-l cu mâinile ei grațioase.

— Crezi că femeile venerează vreun zeu, Shalamu? Întrebă dansatoarea. Nu! Sunt femeie și știu. O preoteasă poate fi femeia unui zeu, dar nu a unui om. Se consideră prea înaltă, prea valoroasă pentru oameni! Se iubește și se venerează doar pe sine. S-ar pleca în fața ei însăși, adorându-se în calitate de femeie a zeului. Femeile obișnuite îi consideră zei pe bărbații pe care-i iubesc. Dar nici o femeie nu iubește un zeu pe care nu l-a făcut ea, Shalamu!

— E adevărat, eu am venerat-o! Recunosc supărat preotul.

Dansatoarea îi răspunse furioasă:

— Așa cum se venerează pe sine! Shalamu, crezi că ea îi va aduce vreo bucurie lui Bel? Domnului nostru Bel, care o are pe Ishtar? Putem noi să le aducem bucurie zeilor care au totul? Lotusul se înalță spre soare, dar această înălțare a lui îi aduce soarelui vreo bucurie? Nu! Plăcerea e doar a lotusului! Așa-i și cu preoteasa! Sunt femeie și știu!

El îi cuprinse mâinile care se sprijineau pe umerii lui.

— De ce-mi spui toate astea?

Femeia dădu un pas înapoi.

— Shalamu! Șopti ea. Privește-mă în ochi! Privește-mi gura, pieptul! Sunt a zeului, ca și preoteasa, dar mă dăruiesc ție, dragul meu!

— E adevărat, ești foarte frumoasă, răspunse visător preotul.

Îi încolăcise gâtul cu brațele, iar buzele ei erau aproape de ale lui.

— Crezi că-l iubesc pe zeu? Șopti doamna Narada. Crezi că dansez ca să-i bucur privirea? Pentru tine dansez, iubitele! Pentru tine risc mânia lui Bel!

Îi trase încet capul pe pieptul ei.

— Nu sunt frumoasă? Sunt mai frumoasă ca preoteasa lui Bel, care se venerează pe sine însăși și care nu ți se va dăruia niciodată! Nu-ți place parfumul meu? Pe mine nu mă va avea nici un zeu, iubitele!

— Da, ești foarte frumoasă, spuse el din nou, visător.

— Te iubesc, Shalamu! Repetă ea.

Preotul se desprinsese din îmbrățișare cu ochii plini de vise și spuse, pe jumătate cântând:

— Ochii ei sunt ca Bazinele Păcii din Valea Uitării... Când vine lângă mine, porumbeii lui Ishtar bat din aripi deasupra capului meu! Pășește pe sufletul meu!

Doamna Narada se dădu înapoi, cu buzele-i stacojii acum albe, cu sprâncenele încruntate amenințător, cu durere în ochi.

— Preoteasa?

— Preoteasa, răspunse el. Are părul ca norii ce acoperă soarele în amurg. Valurile robei ei mă îngheață așa cum vântul din noaptea deșertului îngheață palmierii!

— Preoteasa? Întrebă ea din nou.

— Preoteasa! Răspunse el, ca și mai înainte.

— Tânărul acela era mai curajos decât tine, preotule! Spuse ea cu răceală, aproape indiferentă. Chiar în întunericul care se lăsase, Kenton văzu cum roșeața îi năvălea preotului în obraji.

— Ce vrei să spui? Mârâi acesta.

— De ce l-ai ucis? Întrebă femeia cu aceeași voce glacială.

— A comis un sacrilegiu! El... bâigui preotul furios.

Femeia îl întrerupse disprețuitoare:

— L-ai ucis pentru că a fost mai curajos ca tine! Pentru că a îndrăznit să-i smulgă voalul! Pentru că era brav și înțelept! Iar tu ești un laș! De aceea l-ai ucis!

Preotul o apucă de gât.

— Minți! Minți! Nu sunt un laș!

— N-ai avut nici măcar curajul să-l ucizi de unul singur! Râse ea din nou, înlăturându-i mâinile ce-o strâneau de gât. Lașule! Tânărul a îndrăznit să-i smulgă voalul celei pe care o iubea. El a riscat mânia lui Ishtar și a lui Bel!

Preotul strigă îndurerat:

— Crezi că eu nu voi îndrăzni? Că mă tem de moarte? Crezi că mă tem de Bel?

Femeia îl privi batjocoritor.

— Dacă o iubești atât de mult! Preoteasa îl așteaptă pe zeu în casa ei izolată. Poate că zeul nu-i în mijlocul furtunii, poate că se distrează în altă parte, cu altă fată. Tu, cel fără frică, de ce nu te duci să-i iei locul?

— Să-i iau locul? Șopti el, făcând un pas înapoi.

Frica, groaza și speranța se amestecau în vocea lui.

Preotul rămase tremurând, apoi Kenton văzu cum de pe figura lui dispărea ezitarea, cum îi lua locul hotărârea. Preotul se repezi deodată spre altar. Flacăra dantelată coborî, se vâluri, se stinse. În întuneric, heruvimii monstruoși păreau că dau din aripi. Apoi, într-o fulgerare de lumină fantomatică – o flăcără irizată – Kenton îl văzu pe preotul lui Bel trecând repede pe aleea pe care venise și se întorsese Sharane. O văzu pe doamna Narada zăcând ghemuită în plasa ei neagră, cu fulgi de fluturi din aur risipiți peste ea. O auzi plângând încet, din străfundul sufletului.

Kenton începu să ridice mânerul. Era timpul să se folosească de cheia aceea, să treacă pe acolo pe unde-i arătase preotul în albastru. Dar mâna i se opri brusc.

O umbră mai neagră decât amurgul trecuse prin fața ferestrei și se oprise lângă dansatoare. O siluetă masivă, neînfrică, cunoscută!

Klaneth!

— În curând, spuse preotul în negru, atingând-o cu piciorul, nici el, nici Sharane nu te vor supăra. Ți-ai câștigat răsplata făgăduită!

Doamna Narada îl privi cu o față albă, jalnică, înălțând mâini tremurătoare spre el.

— Dacă m-ar fi iubit, plânse ea, n-ar fi plecat! Dacă m-ar fi iubit, nu l-aș fi lăsat să plece! Dar m-a înfuriat, m-a jignit, respingând dragostea pe care i-o oferisem! Nu pentru tine l-am trimis la ea, șarpe negru, deși am făcut un târg! L-am trimis la ea și la moarte...

— Indiferent din ce motiv, râse Klaneth, important este că l-ai trimis! Iar el s-a dus! Ține-ți răsplata!

Azvărli un pumn de bijuterii strălucitoare în palmele ei întinse. Femeia țiță și-și desfăcu degetele, de parcă gemele o ardeau. Acestea căzură și se rostogoliră pe dalele de marmură.

— Dacă m-ar fi iubit! Dacă m-ar fi iubit măcar puțin! Plângea în hohote doamna Narada, ghemuită între fluturii ei.

Preotul în negru râse din nou, apoi se grăbi spre templu.

Kenton, care înțelegea ce plănuise acesta, dădu drumul mânerului. Alergă spre ușa de bronz, o descuie, se strecură apoi prin deschidere și alergă de-a lungul coridorului pe care-l descoperise. În timp ce alerga, în el ardeau două flăcări: flacăra albă a dragostei pentru femeia sa și flacăra neagră a urii împotriva lui Klaneth. Știa că dacă preotul lui Bel va cădea în capcană, o dată cu el va fi prinsă și Sharane. Complotul fusese bine gândit. Sfârșitul era inevitabil, dacă nu reușea să ajungă la Casa lui Bel la timp și să-i deoace planurile...

Vicleșugul plin de răutate o înșelase și pe dansatoare. Nu-și închipuise nici o clipă că acea dezvoltare a sentimentelor ei cele mai intime în fața preotului făcuse parte din complot. Fără îndoială îl iubea. Și dacă el n-ar fi respins-o...

Dar o respinsese, iar în furia și jignirea ce o cuprinseseră, îi arătase calea de a o poseda pe preoteasa zeului. Îl sfătuisese să săvârșească sacrilegiul suprem. Îl aruncase în brațele Sharanei, pentru propria lui distrugere. Și a ei...

Narada se căise, dar prea târziu... Preotul în negru jucase și câștigase!

Kenton blestema și alerga. Dacă Sharane, prinsă în visul ei magic, îl va vedea în preotul lui Bel chiar pe zeu, va avea un iubit pământean. Nevinovăția n-o va salva. Va avea grijă Klaneth de asta! Va dovedi, probabil, că s-au întâlnit și altă dată... Fără îndoială că avea și martori... Iar dacă Sharane se va trezi, nu-l va lua pe preotul lui Bel drept Kenton?

Oricum, prezența preotului și a preotesei în locuința lui Bel va fi suficientă ca să fie condamnați amândoi. Avea el grijă, Klaneth, să fie așa!

Exista o singură speranță! Gigi, vikingul, persanul! Poate că acum, chiar în clipa asta, se cățărau pe scara exterioară, ucigând santinelele în drumul lor!

Vor ajunge oare la timp în Casa lui Bel s-o salveze pe Sharane?

Poate că nu vor ajunge... Nu trebuie să accepte ca această speranță să-l îndepărteze de țelul lui! El însuși trebuia să ajungă la timp!

Preotul în albastru îi spusese că salvarea stătea în mâinile lui și nu în ale altora!

Întâlni un coridor care-l întretăia pe cel prin care alerga. Se grăbi orbește printr-un gang mlăștinos, pe ale cărui laturi luceau himere de pază. Se opri în fața unui portic uriaș, de care atârnav, nemișcate și rigide, perdelele ce păreau țesute din argint solid. Ceva îl avertiza...

Întinse o mână și, cu un sentiment de profanare, trase perdeaua metalică, privind dincolo de ea.

Privea în propria-i cameră! Camera lui veche, din lumea cea veche!

Văzu și corabia-bijuterie scânteind, dar parcă printr-o ceață, printr-o negură de particule înflăcărate, ca printr-un voal... Oglinda cea mare strălucea în spate, învăluită în același abur luminos. Infinit de mici, în număr infinit, atomii scânteietori pluteau între el și camera lui din New York.

Iar el se afla aici, în lumea asta stranie.

Camera era cețoasă, neguroasă, tremurând într-o imagine mai clară la început, apoi retrăgându-se în nedefinire.

O privea neîncrezător, copleșit de o disperare sumbră. În mâinile lui perdeaua deveni ușoară, ca un tifon de mătase, apoi se transformă iar în metal... Simți cum îi alunecă din mâini, rigidă, în timp ce camera se cufundă în ceața strălucitoare, dizolvându-se în contururi fantomatice... Și tot așa, alternativ...

Când camera devenea mai clară, contururile corabiei-bijuterie se întăreau, se cristalizau, străluceau mai puternic, invitându-l, trăgându-l înapoi!

ZEII ȘI DORINȚA OMENEASCĂ.

KENTON se sprijinea, se ținea strâns de perdeă. Lupta din răputeri să oprească topirea aceea prin care camera sa veche, în care se afla corabia-bijuterie, țâșnea între nerealitatea spectrală și actualitatea plină de dificultăți. Perdeaua alcătuia un grilaj între lumea veche și cea a marilor sale aventuri. Zăbrele între lumea Sharanei și lumea în care trăise el.

O forță, un brânci ca un curent subteran puternic, îl împingea înainte, irezistibil, de fiecare dată când perdeaua i se topea în mâini, iar contururile cețoase din cameră deveneau mai ferme. Putea observa orice detaliu: oglinda mare, dulapul, divanul, petele de sânge de pe podea, încă umede...

Iar de fiecare dată când în cameră se topeau contururile, fie clare, fie cețoase, corabia-bijuterie strălucea puternic, atrăgându-i atenția.

Se zbătea, atras când înăuntru, când în afara camerei. Covorul vechi, chinezesc, era în același timp sub el și la o distanță infinită. Auzi vocile dintâi ale uraganului zguduitor al Cosmosului!

În acea fracțiune de secundă își dădu seama că jucăria strălucitoare era cea care-l absorbea din lumea Sharanei!

Ceva de pe puntea neagră a corăbiei îl ridica și-l trăgea într-acolo! Ceva malefic, batjocoritor, îl târa, și-l târa spre ea!

Gândul care-i trecuse prin minte, o clipă, atunci când planase deasupra corăbiei în portul secret, începu să-l bântuie din nou, ca o certitudine!

Cu cât puntea devenea mai neagră, cu atât forța ce-l împingea era mai puternică!

— Ishtar! Se rugă el, privind spre cabina trandafirie. Ishtar!

Oare cabina strălucise inundată brusc de lumină? O lumină care pătrundea în puterea neagră ce-l atrăgea spre ea, amuțind-o?

Contururile camerei se topiră. Perdelele deveniră din nou rigide. Stătea iar în coridorul din Casa Zeului Lunii. Încă o dată, de două ori, de trei ori, camera a mai fost împinsă spre el, dar de fiecare dată mai puțin reală, mai fantomatică. De fiecare dată, Kenton făcu un efort de voință. Închise ochii și respinse imaginea camerei. Se străduia să nu se gândească la ce ar fi putut însemna acea reînviere aparentă a puterii răului pe puntea neagră. Își concentra toate gândurile, fiecare atom al voinței pentru a izgoni camera și corabia-bijuterie. Lumea căreia îi aparțineau. Lumea lui trecută.

Își oferise sufletul în schimbul Sharanei și nu avea de gând să renunțe.

Voința sa învinse. Camera dispăru. O dispariție a cărei finalitate era limpede: vraja fusese ruptă, legăturile subtile rupte. Acum putea merge mai departe.

Epuizat în urma celor întâmplare, se prinse de podea, cu genunchii moi, tremurând. Își reveni încet. Apoi trase perdeaua.

Dincolo de ea apăru un hol vast, în care plutea o ceață argintie, liniștită, palpabilă, străbătută de raze ce vălureau prin ea. Împletită, luminescentă, ceața ca o pânză făcea din camera aceea un spațiu al imensităților, al distanțelor colosale. I se păru, fără a fi însă sigur, că în plasa de argint se mișcase ceva. Siluete umbroase apăreau pe jumătate, apoi dispăreau, fără a fi complet vizibile. În depărtare, sesiză o altă mișcare. O siluetă se îndrepta spre el. Puternică, hotărâtă. Se apropia. Un bărbat cu un coif de aur, purtând pe umeri o mantie scurtă din aur, brăzdat cu stacojiu, cu o sabie de aur în mână. Înainta cu capul plecat, de parcă ar fi înfruntat un curent puternic.

Era preotul lui Bel, îmbrăcat în veșmintele zeului său!

Kenton îl urmărea; abia respirând. Ochii, atât de asemănători cu ai lui, erau negri de groază și teamă, dar plini de voință și hotărâre. Încăpățânați. Avea fălcile încleștate și buzele albe. Kenton simțea în tot corpul preotului un tremur, o cutremurare profundă. Reale sau doar fantasme, grozăviile locului aceluia erau realități pentru preot. Cu un fior de admirație involuntară, recunoscă îndrăzneala cu care le înfrunta, deghizat într-o asemănare sacrilegială cu zeul, pe care-l trădase, cu un scop care însemna o trădare și mai mare!

Preotul lui Bel trecu, iar Kenton, după ce așteptă ca acesta să dispară în ceața strălucitoare, se strecură pe sub perdea și-l urmă.

Acum, Kenton auzea o voce. O voce liniștită, fără patimă, aida celei care-i ceruse să se ridice de pe banca de piatră. Vocea aceea nu părea să vină de undeva dimprejur, nici dinlăuntrul său. Era ca un gând născut doar pentru el în spațiul aflat la distanțe infinite...

Vocea lui Nabu, Zeul Înțelepciunii!

În timp ce-l asculta, nu se mai simțea un singur om, ci trei: un Kenton care avea un scop unic, să-l urmărească pe preot până și-n lad, dacă astfel ar fi ajuns la Sharane; un Kenton care, prins într-o relație inexplicabilă cu mintea preotului, simțea, vedea și auzea, suferea și se temea ca și acesta, și un Kenton care era atent la cuvintele lui Nabu cu aceeași detașare, cu aceeași liniște cu care fuseseră emise gândurile ce le primea și care pândeau, la fel de rece și fără a se implica, tot ce dezvăluiau ele.

„Casa lui Sin!” suna vocea. "Conducătorul Zeilor! Nannar, Creator al Zeilor și al oamenilor! Stăpânul Lunii! Stăpânul Semilunii Strălucitoare! Cel-Mare-În-Coarne! Nannar! Cu Trupul Perfect! Cel-Ce-Hotărăște-Destinele! Cel-Ce-s-a-Creat-Singur! A cărui Casă este Prima Zonă și a cărui culoare este argintiu! Preotul trece prin Casa lui Sin, trece pe lângă altare de calcedonie¹⁹ și agată²⁰ portocalie, împodobite cu piatră de lună²¹ și cristale de stâncă, altare pe care arde flacăra albă din care Sin, Făurarul, a creat-o pe Ishtar! Vede șerpii albicioși, scânteietori, ai lui Nannar târându-se spre el, iar în ceața argintie care învâluie coarnele în formă de semilună ale lui Sin vede scorpioni albi, cu aripi, împungând spre el! Aude sunetul tropăitului miliardelor de picioare, picioarele tuturor oamenilor ce urmează să se nască sub lună! Și aude plânsul miliardelor de femei, plânsul tuturor femeilor ce urmează să se nască și să nască! Aude strigătul Necreației!

Și trece mai departe!

Pentru că nici Creatorul Zeilor, nici teama de el nu pot sta în calea patimii omenești!"

Astfel îi vorbise vocea, apoi tăcuse. Iar Kenton văzuse toate acele lucruri, văzuse șerpii albi strălucitori târându-se prin ceața argintie să-l muște pe preot; văzuse scorpionii înaripați încercând să-l înțepe; văzuse în cețuri o siluetă uriașă, înspăimântătoare, pe fruntea căreia era prinsă o semilună. Auzise cu urechile lui tropăitul armatelor de nenăscuți, plânsul lumii de femei încă nenăscute, vuietul Necreației! Văzuse și auzise așa cum văzuse și auzise preotul lui Bel!

Și îl urmase, netulburat.

Coiful de aur străluci undeva, deasupra lui. Kenton se opri la picioarele unei scări în spirală, ale cărei trepte largi erau în afară, transformându-se, pe măsură ce urcau, din argint palid în portocaliu înflăcărat. Așteptă până când preotul, care nu se oprea, nici nu privea înapoi, urcă scara, apoi urcă după el.

Ajunse într-un templu plin de lumini ca șofranul, de parcă spațiul în care intrase se umpluse cu pânze de raze de lună. La o sută de pași în fața lui mergea preotul, iar când Kenton îl urmă, vocea calmă își reluă șoapta: "Casa lui Shamash! Odrasla Lunii! Zeul Locuitorilor Zilei în Casa Dorințelor! Izgonitorul Întunericului! Regele Judecății! Judecătorul Omenirii! Cel pe al cărui cap stă Coroana cu Coarne Înalte! În ale cărui mâini sunt Viața și Moartea! Cel-Care-Curăță-Oamenii-cu-Mâna-Lui, ca pe o Tabletă din Cupru Ars! A cărui Casă este A Doua Zonă și a cărui culoare este portocaliu!

Preotul trece prin Casa lui Shamash!

Aici sunt altare din opal, împodobite cu diamante, și altare din aur, acoperite cu chihlimbar și pietre galbene de soare. Pe altarele lui Shamash ard santal și nucșoară, și verbină²². Trece pe lângă altarele de opal și de aur. Trece pe lângă păsările lui Shamash, ale căror capete sunt roți de flăcări și care păzesc roata ce se învârtă în Casa lui Shamash, o roată de olar, pe care iau formă toate sufletele oamenilor!

Aude zgomotul miliardelor de voci, vaietul celor care au fost judecați, țipetele celor condamnați!

Și trece mai departe!

Pentru că nici Regele Judecății, nici teama de el nu pot sta în calea patimii omenești!"

Din nou, Kenton văzu și auzi toate aceste lucruri. Urmându-l pe preot, ajunse la o a doua scară, ale cărei trepte treceau din portocaliu înflăcărat în negru de abanos. Stătea în holul mare, plin de beznă, cunoscând numele stăpânului lui îngrozitor încă înainte ca vocea calmă să-i șoptească din spațiul îndepărtat, secret: "Casa lui Nergal! Cel

Puternic în Marele Loc de Locuit! Rege al Morților! Cel ce răspândește crima! Cel ce stăpânește peste cei pierduți! Cel-Negru-și-Fără-Coarne! A căruia Casă este A Treia Zonă și a căruia culoare este negrul!

Preotul trece prin casa lui Nergal!

Trece pe lângă altarele din marmură neagră și hematită! Pe lângă focuri roșii de portocale bergamote²³ și zibetă²⁴, care ard pe altare! Pe lângă altarele lui Nergal și pe lângă lei care le păzesc, lei negri, cu ochi de rubine și gheare roșii sângerii, lei roșii, cu ghearele din fier negru și ochii de marmură neagră. Pe lângă vulturii îndoliați ai lui Nergal, ai căror ochi sunt ca rubinele și ale căror capete sunt capete descărnate de femei!

Aude scâncetul Poporului Din Locul Marii Locuințe și gustă cenușa patimii lor!

Și trece mai departe!

Pentru că nici Stăpânul Morților, nici groaza de el nu pot îndepărta un om de patima sa!"

Treptele scării pe care urcă apoi Kenton, ieșind din Casa lui Nergal, se schimbă din abanos în carmin și lumina care umplea locul era de-un stacojiu puternic, furios.

„Casa lui Ninib” șopti vocea. "Domnul Lăncilor! Domnul Bătăliilor! Stăpânul Scuturilor! Stăpânul Sufletelor Războinicilor! Conducătorul Luptelor! Cel ce-i distruge pe aceia ce i se împotrivesc! Sfărâmătorul Iacătelor! Cel-Ce-Izbește! Cel a căruia culoare e stacojiul, a căruia Casă este A Patra Zonă!

Din scuturi și spade sunt construite altarele lui Ninib, iar focul lor este hrănit cu sângele bărbaților și lacrimile femeilor. Pe altarele lui Ninib ard porțile cetăților cucerite și inimile regilor învinși!

Preotul trece pe lângă altarele lui Ninib. Vede că-i amenințat de colții de carmin ai mistreților lui Ninib, ale căror capete sunt încununate de mâinile drepte ale războinicilor; de fildeșii de carmin ai elefanților lui Ninib, ale căror picioare au la glezne cranii de regi; de limbile de carmin ale șerpilor lui Ninib, care ling de pe fața pământului orașele!

Aude zăngănitul lăncilor, ciocnirea spadelor, căderea zidurilor, vaietul învinșilor!

Și trece mai departe!

Pentru că, de când există omul, altarele lui Ninib au fost hrănite cu fructele dorinței oamenilor!"

Kenton puse piciorul pe treptele celei de-a patra scări. Trepte ce treceau de la roșul închis al flăcărilor la albastrul limpede, senin, al cerului netulburat. Intră într-o cameră plină de o lumină calmă, azurie. Vocea părea acum mai aproape: "Casa lui Nabu! Domnul Înțelepciunii! Purtător al Sceptului! Cel Puternic-Peste-Ape! Stăpân al Câmpurilor ce se deschid Izvoarelor Subterane! Cel-Ce-Vestește! Cel-Ce-Deschide-Urechile-Înțelegerii! A căruia culoare e albastrul și a căruia Casă este A Cincea Zonă!

Altarele lui Nabu sunt din safire albastre, smarald și ametist și strălucesc limpede! Flăcările ce ard pe altarele lui Nabu sunt flăcări albastre, în care doar adevărul are umbră! Iar flăcările lui Nabu sunt flăcări reci, și pe altarele lui nu-i nici o aromă!

Preotul trece pe lângă peștii lui Nabu, care au piepturi de femei, dar guri tăcute! Trece de ochii atotvăzători ai lui Nabu, care-l privesc din spatele altarelor, și nu atinge Sceptul lui Nabu, ferindu-se cu grijă!

Da, trece mai departe!

Când a stat înțelepciunea în calea dorinței omenești?"

Preotul plecă din Casa lui Nabu, iar în urma lui, pe o scară ce se topea din safir în perle trandafirii și fildeș, urca și Kenton. Cârcei mărunți, mângâietori, de tămâie urcară spre el, iar în jurul lui loveau notele ușoare, lascive ale unui sunet plin de iubire, lingusind, chemând infinit de ademenitor, periculos de dulce. Încet, încet, Kenton mergea după preot, ascultând vocea căutării sale, pe jumătate ascultând-o, pe jumătate uitând-o, luptând cu dorința imensă de a se supune spiritului camerei aceleia vrăjite, să nu meargă mai departe, s-o uite pe Sharane!

„Casa lui Ishtar!” se auzi vocea. "Mama Zeilor și a oamenilor! Cea Mai Mare Zeiță! Doamna Dimineții și a Serii! Cea-Cu-Pieptul-Plin! Cea-Care-Creează! Cea-Care-Ascultă-Rugămințile! Arma Puternică a Zeilor! Cea-Care-Ucide-Și-Produce-Iubire! Casa lui Ishtar este A Șasea Zonă!

Preotul trece prin Casa lui Ishtar! Altarele sale sunt din marmură albă și trandafirie, iar marmura albă e străbătută de albastru, ca un sân de femeie! Pe altarele ei ard mirt și tămâie, ulei eteric și ambră. Iar altarele lui Ishtar sunt împodobite cu perle albe și trandafirii, cu hiacint²⁵, cu turcoaze și berile²⁶...

Trece pe lângă altarele lui Ishtar și, ca palmierii roz ai dorințelor feciorești, spirala trandafirie a tămâii se furișează spre el. Porumbeii albi ai Zeiței Ishtar fâlfâie din aripi în fața ochilor lui! Aude sunetul întâlnirilor de buze, bătaile de inimi, oftatul femeilor și zgomotul mersului picioarelor albe.

Dar trec mai departe!

Pentru că dragostea n-a stat niciodată în calea dorințelor omenești!"

Din camera vrăjilor dragostei, scara urca, schimbându-se din perle trandafirii în aur înflăcărat, strălucitor. Ajunse în altă cameră uriașă, iradiind ca inima unui soare. Pe jumătate orbit de strălucire, mijindu-și ochii pentru a-l urmări pe preot, îl zări cufundat în lumina aurie, aproape invizibil. Preotul se mișca tot mai repede, de parcă toate terorile se concentraseră, croncănind, în jurul picioarelor lui grăbite!

„Casa lui Bel!” răsună vocea. "Merodach! Conducătorul Celor Patru Regiuni! Stăpân al Țărilor! Copilul Zilei! Cel-Cu-Umeri-De-Taur! Cu-Mușchi-De-Elefant! Cel Puternic! Învingătorul lui Tiamat! Domn în Igigi! Rege al Cerurilor și al Pământului! Cel-Ce-Împlinește-Lucrurile! Iubitul lui Ishtar!

Bel-Merodach, a cărui Casă este cea de A Șaptea Zonă și a cărui culoare este galbenul!

Preotul trece grabnic prin Casa lui Bel!

Altarele lui Bel sunt din aur și pline de raze, ca soarele! Pe ele ard focuri aurii de vară, iar fumul de tămâie atârână peste ele ca norii de furtună! Heruvimi cu trup de leu și cap de vultur, heruvimi cu trup de taur și cap de om păzesc altarele de aur ale lui Bel, iar amândouă speciile au aripi puternice! Și altarele lui Bel sunt rezemate pe mușchi de elefanți, proptite pe grumazuri de tauri și labe de lei!

Preotul trece pe lângă ele! Vede focurile luminilor scăzând și altarul scuturându-se! În urechile lui e zgomotul lumilor strivite de pumnul lui Bel, al lumilor căzând sub picioarele lui Bel, al lumilor sfărâmându-se sub lovitura lui Bel!

Dar trec mai departe!

Pentru că nici Puterea Zeilor nu poate zdrobi dorința omenească!"

Vocea încetă. Părea să se retragă în regiunile acelea îndepărtate de unde venise. Prin dispariția ei, Kenton simți că se încheie o etapă. Știa că nu o va mai auzi acolo. Că acum totul depindea doar de înțelepciunea și puterea sa. Că trebuia să-și găsească singur calea.

Într-o latură a Casei lui Bel era un contrafort pătrat, ce ieșea în afară. Lung de cincizeci de picioare sau chiar mai mult. Pătrundea în templul din templu ca pilonul unui pod. Vârful lui era învăluit într-o ceață scânteietoare, ciudată.

De la baza fațadei netede țâșnea o linie lată, frântă, din aur, pe care Kenton a luat-o, o clipă, drept un ornament colosal, un simbol al săgeții luminoase a lui Bel. Apropiindu-se mai mult, urmându-l pe preot, văzu că linia de aur nu era un ornament, ci o scară în formă de fulger ce lovea, e adevărat, dar totuși o scară!

O scară cu trepte în unghiuri ascuțite care, cățărându-se pe zidul gros al contrafortului, urca de pe podeaua Casei lui Bel... încotro?

La picioarele scării, preotul lui Bel șovăi. Pentru prima dată privi în urma lui. Părea gata să se întoarcă. Apoi, cu același gest disperat de provocare, cu care se întorsese în timpul ritualului de la altar, începu să urce cu grijă, în tăcere, treptele.

După ce așteptă ca preotul să devină o umbră în cețurile scânteietoare, Kenton îl urmă.

TREZIREA SHARANEI.

IZBUCNISE FURTUNA. În timp ce urca, Kenton auzea tunetele răsunând ca o ciocnire a scuturilor unor armate, ca izbirea a nenumărate țimbale, a milioanelor de gonguri de alamă. Sunetul se intensifica pe măsură ce urca. În el se amestecau diapazonul vântului puternic și staccato-ul cascadelor de ploaie.

Scara se cățara pe zidul contrafortului ca o viță pe un turn. Nu era prea lată. Puteau urca pe ea alături trei oameni, dar nu mai mulți. Mergea în sus, în zigzag. Cinci bucăți în unghiuri ascuțite de câte patruzeci de trepte, patru bucăți în unghiuri obtuze, de câte cincisprezece trepte. Le-a parcurs pe toate, ca să ajungă în vârf. La marginea scării, doar o funie groasă de aur, prinsă de stâlpi aflați la cinci picioare unul de altul.

Terasa era atât de sus încât, atunci când Kenton se apropie de marginea ei și privi în jos, văzu Casa lui Bel doar ca pe un lăcaș al cețurilor de aur. De parcă ar fi privit de pe vârful unui munte înalt o vale al cărei acoperiș de nori fusese, tocmai atunci, atins de razele soarelui dimineții.

Ultima treaptă a scării era o lespede lungă de zece picioare și lată de șase. Deasupra ei se deschidea un portal ușor arcuit, lat abia cât să treacă doi oameni, unul lângă altul. Ușa se deschidea peste mica platformă, spre spațiul cețos al templului interior. Camera secretă la care ducea ușa se afla în vârful giganticului contrafort.

„Ce loc ușor de păzit!” gândi Kenton. Un singur om putea apăra capul scării împotriva a sute de atacanți...

Portalul era închis de un rând de perdele aurii, la fel de grele și metalice ca acelea care acoperiseră portalul din Casa de Argint a Zeului Lunii. Involuntar, se trase înapoi, ferindu-se să le atingă, amintindu-și ce descoperise în spatele perdelelor argintii. Își stăpâni frica și trase un colț al perdelei.

I se înfățișă o cameră dreptunghiulară, poate de vreo treizeci de picioare pătrate, plină de penele de păun dansânde ale fulgerelor. Știa că își atinsese țelul: locul de plăceri al lui Bel, locul în care era încătușată de vise draga lui!

În cameră erau o masă și două scaune din aur. O canapea masivă din lemn de fildeș. Alături de canapea, un vas pentru jăratec, mare, pântecos, și o cădelniță în forma unei clepsidre mari. Din vas se ridica o flacără înaltă, galbenă. Pe masă erau prăjituri de culoarea șofranului, în farfurii din chihlimbar galben, și căni de aur pline cu vin. De-a lungul pereților se înșirau douăzeci de lămpi, iar sub fiecare câte un ulcior plin cu ulei aromat, pentru umplerea lor.

Kenton așteptă nemișcat. Pericolul plutea în jurul lui ca un nor de furtună, pe care Klaneth îl mișca într-un cazan cu vrăji. Se sili să aștepte, știind că trebuie să înțeleagă visul în care era cufundată Sharane, să aprecieze închipuirea în care trăia, cu mintea adormită, înainte de a o trezi. Așa îi spusese preotul în albastru.

Auzi vocea ei dulce, visătoare:

— Cine a văzut bătaia aripilor sale? Cine a auzit bocănitul picioarelor sale, ca zgomotul unei mulțimi de care înaintând spre câmpul de luptă? Ce femeie a privit în strălucirea ochilor săi?

Se declanșă o fulgerare arzătoare, se auzi un bubuit de tunet, care părea că fusese chiar în cameră. Când privirea i se limpezi, o văzu pe Sharane cu mâinile la ochi, plecând de lângă fereastră.

În fața ferestrei stătea o siluetă uriașă în strălucirea pâlpâitoare, cu coif și pavăză de aur curat. O siluetă de zeu!

Bel-Merodach însuși, care coborâse acolo de pe calul furtunii și izvora lumină!

Așa crezu Kenton, într-o clipă de teamă, apoi îl recunoscă pe preotul lui Bel în podoabele furate de la zeul său!

Silueta albă, Sharane, își luă încet mâinile de la ochi. Se lăsă să cadă ușor cu ochii ațintiți spre silueta strălucitoare. Aproape că îngenunchease, când se ridică mândră. Cercetă cu ochii ei mari, verzi, visători, figura pe jumătate ascunsă.

— Bel! Șopti ea. Stăpâne Bel!

— O, frumoaso! Pe cine așteptai? I se adresă preotul.

— Pe cine altul decât pe tine, Domn al Luminii?

— Și de ce mă așteptai? Întrebă preotul, fără să se apropie de ea.

Kenton, pregătit să sară și să lovească, se opri auzind întrebarea. Ce era în mintea preotului lui Bel, de lungea lucrurile?

Sharane vorbi uluită, rușinată:

— Aici este Casa ta, Bel. Nu trebuie să fie în ea o femeie care să te aștepte? Eu sunt fiică de rege! Și te-am așteptat îndelung!

— Ești frumoasă... spuse preotul, cu privirea înflăcărată. Da, mulți bărbați te-ar găsi frumoasă... Dar eu, eu sunt zeu!

— Am fost cea mai frumoasă dintre prințesele din Babilon. Cine alta putea să aștepte în casa ta, dacă nu cea mai frumoasă? Iar eu sunt cea mai frumoasă.

Așa grăia Sharane, cuprinsă de patimă, datorită transei în care se afla...

Când preotul vorbi din nou, amărăciunea îl făcu pe Kenton să se întrebe încă o dată ce era în mintea acestuia, ce-l obliga ca, prin atâtea întrebări, să întârzie posedarea Sharanei, scopul pentru care își trădase zeul.

— Prințesă, ce s-a întâmplat cu bărbații care te-au găsit frumoasă? Nu i-a ucis frumusețea ta, ca o otravă iute, dulce?

— Nu m-am gândit niciodată la bărbați, răspunse ea tremurând.

— Dar mulți bărbați s-au gândit la tine, fiică de rege! Spuse sever preotul. Iar otrava, chiar dacă-i iute și dulce, tot provoacă durere! Eu sunt zeu, și știu lucrul acesta!

Urmă o tăcere, pe care o întrerupse tot el:

— Cum m-ai așteptat?

— Am avut grijă ca lămpile să fie pline cu ulei. Am făcut prăjituri și am tras vin din butoi... Am ținut camera curată pentru tine... răspunse Sharane.

— Multe femei fac asemenea lucruri pentru bărbații obișnuiți, fiică de rege! Dar eu sunt zeu! Insistă preotul.

— Sunt foarte frumoasă. Prinți și regi m-au dorit... șopti ea. Privește-mă, o, Preamăritule!

Luminile irizate mângâiară minunea argintie a trupului ei, abia ascuns în plasa părului roșu-auriu, dezlegat, lăsat să curgă liber. Preotul se depărtă de fereastră. Nebun de gelozie la gândul că un altul ar putea poseda acea frumusețe albă, Kenton se strecură pe sub perdea, gata să-l doboare. La jumătatea drumului se opri, ținut de înțelegerea și mila față de preotul lui Bel.

Pentru că sufletul preotului stătea gol în fața sa, în fața privirilor sale interioare, iar sufletul acela era aidoma sufletului său, dacă el ar fi fost preotul, iar preotul Kenton...

— Nu! Strigă preotul lui Bel. (Își smulse de pe cap coiful de aur al zeului său, azvârli sabia, își aruncă de pe el armura și pelerina.) Nu! Nici o sărutare pentru Bel! Nici o bătaie de inimă pentru Bel! De ce să fiu codoșul lui Bel? Nu, va trebui să săruți un bărbat! Pe mine! Lângă inima ta trebuie să bată o inimă de bărbat! A mea! Eu te voi avea, nu un zeu!

O prinse în brațe, sărutând-o cu buze arzătoare.

Kenton vârî brațul sub bărbia preotului și-i trase capul înapoi, până când gâtul îi trosni. Preotul se întoarse spre el. Măinile lui o lăsară pe Sharane și se îndreptară spre fața lui Kenton, încercând să slăbească strânsoarea acestuia.

Apoi, deodată, trupul îi deveni inert. Spaima și groaza înlocuiră furia lui turbată. Pentru că preotul recunoscuse figura lui Kenton și o luase drept însăși figura sa.

Propria-i figură care-i aducea moartea!

Zeul pe care l-a sfidat și trădat a lovit! Kenton i-a citit gândurile la fel de limpede ca și cum ar fi fost rostite. Și-a schimbat priza, a ridicat și balansat preotul mult deasupra podelei și l-a aruncat într-un perete. Lovit, zdrobit, zăcea acolo în spasme.

Sharane era ghemuită la marginea canapelei de fildeș, ținându-și voalurile răvășite cu mâinile rigide. Se holbă jalnic la el. Ochii ei mari s-au agățat de ai lui, nedumeriți. El a simțit cum în adâncul ființei ei dorința de trezire se lupta împotriva păienjenishului viselor.

O mare zvâcnire de dragoste și milă a pulsă prin el, dar lipsită de pasiune. Pentru el, în acel moment, ea nu era decât o copilă, dezorientată, părăsită, demnă de milă.

— Sharane! Șopti el și o luă în brațe. Iubită Sharane! Iubită, trezește-te!

O sărută pe buzele reci, pe ochii înspăimântați.

— Jonkenton, murmură ea. Jonkenton! Și apoi, atât de încet încât abia o auzi: Da, îmi amintesc, tu ai fost stăpânul meu, acum mult, mult timp!

— Trezește-te Sharane! Strigă Kenton și din nou buzele lui le-au întâlnit și s-au agățat de ale ei. Iar acum buzele ei se încălziră și se lipiră de ale lui.

— Jonkenton, șopti ea. Stăpân drag... al meu!

S-a retras și i-a prins mâinile lui cu degetele mici, precum zece degete de metal ce se închideau ușor. În ochii ei văzu cum visul se destramă precum norii de furtună în fața soarelui. În ochii ei visul se luminează și se întunecă. Apoi se luminează, norii devenind smocuri trecătoare.

— Iubitule! Strigă Sharane, pe deplin trează, eliberată de vise. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui, își lipi buzele pline de viață de ale lui: Mult iubitul meu! Jonkenton!

— Sharane! Sharane! Șopti el – părul ei acoperindu-l când își lipi fața de obrații ei, de gâtul ei, de pieptul ei.

— Unde ai fost, Jonkenton? Gemu. Ce mi-au făcut, Jonkenton? Unde-i corabia? Unde m-au dus? Dar ce mai contează, din moment ce ești cu mine!

— Sharane! Sharane! Era tot ce mai putea spune, cu gura lipită de gura ei.

Deodată, se simți apucat de gât de niște mâini puternice, care-i opriseră răsuflarea. Răsucindu-se, privi în ochii nebuni ai preotului lui Bel, așa cum îl privise în ochi mai înainte preotul atunci când el îl strânsese de gât. Kenton crezuse că-l nimicise, dar acesta își revenise și-l atacase pe la spate!

„Mi-a venit de hac!” își spuse Kenton. „Tocmai acum! Doamne, de ce nu l-am ucis?”

Își strecură piciorul drept în spatele picioarelor preotului și se împinse cu toată puterea în el. Preotul căzu, trăgându-l și pe Kenton. Mâinile lui slăbiră îndeajuns strânsoarea pentru a-i permite lui Kenton să-și vâre o mână între degetele ce-l strangulau și gâtul său. Apoi se răsuci, desfăcu strânsoarea, ținându-l pe preot cu picioarele, ținându-l la podea. Ca un șarpe, preotul alunecă de sub el, îl zvârli într-o parte și sări. La fel de iute, se ridică și Kenton. Dar înainte de a apuca să tragă sabia, preotul lui Bel se și repezise asupra lui, prinzându-i cu o mână brațul drept, iar cu cealaltă apucându-l de gât, ferindu-se, în același timp, cu cotul de mână stângă a lui Kenton.

În depărtare, prin bătaia de tobă a sângelui ce-i bubuia în urechi, Kenton auzi sunetul slab al altei tobe, care trezea, amenința, chema, ca o bătaie a însuși inimii Ziguratului, alarmată și furioasă!

Depart, jos, trăgând cu brațele-i lungi de maimuță ancora pe care o aruncase peste marginea exterioară a scării, Gigi auzi și el zgomotul. Se cățăra cu o viteză frenetică pe funie și, cu aceeași viteză, îl urma mai întâi Zubran, apoi vikingul.

— Alarmă! Mormăi Sigurd, conducându-i la adăpostul zidului de la marginea scării. Să ne rugăm lui Thor să nu fi auzit și santinelele! Repede!

Cățărându-se de-a lungul zidului, cei trei ajunseră pe terasa de argint a lui Sin, Zeul Lunii. Fulgerele încetaseră, dar ploaia curgea șiroaie, iar vântul urla, zguduind templul. Pe scări, torentul iute era adânc până la jumătatea gambei. Erau la adăpost, în întuneric și furtună.

Cei trei urcau, înfruntând vântul și ploaia, înaintând împotriva torentului...

În locuința din înălțimi a lui Bel, Kenton și preotul se opriră, strângându-se puternic în brațe, încercând, fiecare, să scape de strânsoarea celuilalt. Apoi să-l sugrume, să-l sfâșie, să-l ucidă. Sharane se învârtea în jurul lor, cu sabia preotului în mână, pândind, căutând ocazia să lovească, dar și negăsind-o, atât de strâns înlănțuiți erau cei doi, atât de repede se roteau prin fața ei când spatele preotului, când spatele lui Kenton.

— Shalamu! Shalamu!

Dansatoarea lui Bel apăruse lângă perdelele aurii, condusă printre altarele secrete de dragoste, remușcare și disperare. Albă la față, tremurând, abia se mai ținea de perdele.

— Shalamu! Strigă dansatoarea. Vin să te prindă! Îi conduce preotul lui Nergal!

Preotul era cu spatele spre ea, iar Kenton cu fața. Preotul se aplecă, încercând să-și înfingă dinții în gâtul lui, să-i taie artera jugulară. Surd, orb la toate, plin doar de pofta de a ucide, urechile lui n-o auzeau pe Narada.

Narada, văzând chipul lui Kenton în lumina slabă a vasului cu jăratec, a crezut că-i chipul bărbatului pe care îl iubea.

Înainte de a apuca Sharane să facă vreo mișcare, dansatoarea fugise de-a lungul camerei.

Și-și înfipse pumnalul în spatele preotului lui Bel!

Înghesuie într-o nișă tăiată special în zidul Ziguratului, pentru a se adăposti, santinelele din Zona Argintie simțiră niște siluete pătrunzând înăuntru, din furtună. Două dintre ele căzură cu gâturile sucite de ghearele lui Gigi, două se prăbușiră sub înțepătura fulgerătoare a sabiei lui Sigurd, iar alte două sub iataganul persanului. În nișă rămaseră doar șase morți.

— Repede! Repede!

Sigurd îi grăbea prin Zona Argintie. Ocoliră apoi Zona Portocalie a lui Shamash, Zeul Soarelui.

De trei ori, moartea lovi din senin, iar santinelele din Zona Portocalie căzură moarte la picioarele grăbite ale celor trei.

Simțiră un întuneric mai adânc în stânga: zidurile negre ale Zonei lui Nergal, Zeul Morților.

— Repede! Repede!

Preotul lui Bel alunecă din brațele lui Kenton. Căzu în genunchi, apoi se prăbuși pe spate, privind cu ochii muribunzi în cei ai dansatoarei.

— Narada! Gâfâi el prin spuma însângerată. Narada! Tu?

Spuma se transformă într-un izvor roșu.

Preotul lui Bel murise.

Dansatoarea îl văzu și pe Kenton și-și dădu seama ce se întâmplase.

— Shalamu! Se văită ea și, în aceeași clipă, se avântă spre Kenton, voind să lovească din nou cu pumnalul.

Ajunsesse lângă el înainte de a putea să scoată sabia, înainte de a ridica mâinile spre a o opri, înainte de a apuca să se trântască la podea! Lama pătrunse drept către inima lui. Îi simți mușcătura.

Dar vârful pumnalului se abătu, alunecând spre coaste. Sharane sărise, apucase mâna dansatoarei, apoi îi smulse pumnalul și i-l înfipse adânc în piept.

Ca un copac ce primise ultima lovitură de secure, dansatoarea rămase o clipă în picioare, tremurând, apoi se prăbuși lângă preot. Gemu și, cu ultima picătură de viață, îi încolăci gâtul cu brațele, lipindu-și buzele de obrazul lui.

Buze moarte pe obrazul unui mort!

Se priviră unul pe celălalt. Sharane, cu lama roșie în mână, Kenton, cu rune roșii brăzdate pe piept de lama aceea. Se uitară în jos, apoi spre preotul lui Bel și spre dansatoare. În ochii lui Kenton se citea mila. Nu și în cei ai Sharanei.

— A vrut să te ucidă! Șuieră ea. A vrut să te ucidă!

O lumină orbitoare inundă camera, urmată imediat de o zguduitură haotică. Fulgerele reîncepuseră. Kenton alergă spre ușă. Trase perdelele. Ascultă. Sub el, Casa lui Bel părea liniștită, în strălucirea aurei ei cețoase. Nu auzi nimic. Dar era posibil să audă vreun sunet din cauza tunetelor? Nu vedea nimic, nu auzea nimic, și totuși...

Simțea că pericolul se apropie. Chin și moarte furișându-se spre ei. Urcând, poate chiar atunci, zigzagul treptelor a căror bază n-o putea vedea... Chin și moarte pentru Sharane și pentru el... Târându-se, furișându-se, tot mai aproape...

Fugi spre fereastră. Gigi, Sigurd, Zubran! Unde erau? Nu reușiseră să ajungă la scara exterioară? Fuseseră prinși? Sau urcau spre ei, tăindu-și cale printre santinele? Erau oare în apropiere?

S-ar putea să nu-i mai întâlnească niciodată, el și Sharane...

Fereastra era adâncă. Zidul avea o grosime de trei picioare între pervazul interior și singurul geam, mare de un yard, care o închidea. Se aplecă și văzu că geamul era un cristal gros, transparent, fixat într-un cerc de metal, prins de niște pârghii aflate în nișe săpate în tocul de piatră. Trase pârghiile. Fereastra se deschise brusc. Se trezi împins înapoi în cameră de vânt, udat de ploaia ce pătrunsesse prin deschizătură. Se aplecă, luptând împotriva vântului și a suvoaielor de apă, și privi în jos, peste marginea exterioară a ferestrei.

Capătul scării exterioare se vedea la peste patruzeci de picioare sub el! Între fereastră și trepte se întindea un zid vertical, șiroind din cauza furtunii, imposibil de coborât, dar și imposibil de urcat. Privi în toate părțile. Casa lui Bel era un cub imens, așezat în vârful templului conic. Fereastra prin care privise se situa aproape de colțul cubului, la un yard spre stânga.

O simți pe Sharane lângă el. Își dădu seama că încerca să-i spună ceva, dar nu reușea s-o audă din cauza furtunii.

În lumina flăcării fulgerului, santinelele lui Nergal văzură trei siluete de beznă țâșnind din întuneric, săbii ce tăiară în ei. Unul țipă și încercă să fugă. Țipătul lui a fost zdrențuit de furtună, iar el prins de niște brațe lungi. Gheare lungi îl apucară de gât și-l aruncară, învărtindu-se în vânt, peste zidul scării.

Apoi veni rândul santinelilor din Zona Roșie să moară în nișa lor.

Cei trei trecură prin Zona Albastră a lui Nabu, Zeul Înțelepciunii, fără să întâlnească vreun paznic. Nu erau santinele nici în fața Casei albe a Zeiței Ishtar, nici în Zona Aurie a lui Bel.

Apoi scara șerpuitoare se termină brusc!

Cei trei se sfătuiră acolo, privind zidăria netedă fără nici o crăpătură, ce se iveau deasupra lor. Pe sus trecu un vaiet pe care nici furtuna nu reuși să-l acopere: vaietul nebunesc, de suflet zdrobit, al dansatoarei lui Bel, care se aruncase asupra lui Kenton!

— Vaietul vine de acolo! Strigă Sigurd, arătând spre locul în care se afla fereastra locuinței lui Bel, pe care ei nu aveau cum s-o vadă. Observară că zidul scării se topea în construcția din vârf, spre colțurile ei. Numai că panta zidului era atât de mare, încât nimeni nu putea sta pe el, să privească dincolo de colț, nici măcar de pe ultima treaptă.

— Să ne folosim de brațele tale lungi, Gigi, strigă vikingul. Stai cât mai aproape de zid. Apucă-mă de picioare și lasă-mă să atârî în gol. Am un spate puternic, pot să mă răsucesc în jurul colțului!

Gigi îl apucă de glezne, îl ridică, își propti în zid un picior scurt, mușchiulos, ca să se echilibreze, și-l lăsă pe Sigurd în gol, ținându-l cu brațele-i puternice.

Sigurd, împins de vânt lângă zid, ca o frunză, îl privi drept în ochi pe Kenton, care era la mai puțin de un picior în fața lui.

— Așteaptă-mă! Urlă vikingul și, dând din picioare, îi făcu semn lui Gigi să-l ridice înapoi. Apoi le spuse celorlalți: Lupul! E acolo lângă o fereastră, atât de aproape încât putea să mă tragă prin ea! Ridică-mă din nou, Gigi! Când voi face semn din picioare, să-mi dai drumul! Apoi să-l ridici pe Zubran și să rămâi aici, fiindcă fără tine nu va exista cale de întoarcere! Rămâi unde ești, cu brațele întinse, gata să apuci orice atingi! Hai, repede!

Se lăsă din nou să atârî în gol. Kenton îl prinse de brațe, iar Gigi îi dădu drumul. O clipă, vikingul s-a zbatut în gol, apoi a fost tras în sus, spre tocul ferestrei.

Veni rândul persanului care, ținut de brațele lungi ale lui Gigi, se răsuci și el pe lângă colțul Casei lui Bel, fiind apucat imediat de Kenton și ridicat lângă el.

Ațâțat de vârtejul ce năvălea prin fereastra deschisă, vasul cu jăratec ardea ca o torță. Perdelele grele, aurii fluturau. Luminile înșirate de-a lungul zidului se stinseseră. Persanul se întinse, găsi pârghiile și trase de ele, închizând fereastra. Îl bătu pe Kenton pe umăr și privi curios trupurile preotului și al dansatoarei.

— Gigi e în siguranță? Întrebă Kenton. Nu v-a urmărit nimeni?

— Nimeni, răspunse persanul, rânjind. Sau dacă a făcut-o cineva, acum are mâini de umbre, care nu pot ține sabia, lupule! Gigi e în siguranță. Așteaptă să ne tragă îndată ce ne vom strecura pe fereastră. Pe toți, cu excepția unuia dintre noi, șopti el, în așa fel încât ceilalți să nu audă.

Kenton, cu gândurile îndreptate spre Gigi, spre drumul către libertate, nici nu remarcase ce-i spusese persanul. Se duse spre ușă. Într-o parte a ei, stătea atent Sigurd, de cealaltă, încordată, Sharane. O trase spre el, într-o mângâiere aprigă. Îi dădu apoi drumul și privi printre perdele. Departe, dedesubt, se zăreau străluciri mate, sclipiri de căști și cămăși de zale, scânteieri de săbii. În prima porțiune a scării în zigzag, ce ducea de la Casa lui Bel la lăcașul lui, erau soldați, care se mișcau încet, cu grijă, în tăcere, târându-se să-l surprindă, credeau ei, pe preotul lui Bel în brațele Sharanei, cea cuprinsă de vise!

Mai aveau la dispoziție doar câteva minute să pună în aplicare planul ce i se înfiripase în minte lui Kenton. Își așeză pe cap coiful de aur al lui Bel, își strânse armura pe trup și-și aruncă mantia împletită cu stacojiu pe umeri.

— Sigurd, șopti el, Zubran! Cei care se îndreaptă încoace cred că-i vor găsi doar pe Sharane și pe bărbatul care zace acolo. Dacă vom fugi, vor da alarma chiar înainte de a apuca să ajungem la jumătatea scării exterioare. Soldații vor năvăli din garnizoană și vom fi prinși. Am o propunere. Atunci când cei care urcă vor ajunge la ușă, eu și Sharane ne vom reperi asupra lor cu săbiile. Nu vor încerca să ne ucidă, ci numai să ne captureze. Derutați de atacul nostru, vor da înapoi. În aceeași clipă o luați repede pe Sharane și i-o întindeți lui Gigi. Noi o vom urma.

Persanul și Sigurd schimbă iute o privire semnificativă.

— Doar prima parte a planului e bună, lupule, spuse persanul. Unul dintre noi trebuie să rămână aici până când ceilalți vor fi în siguranță, în afara templului. Altfel, când vor intra, preotul în negru va înțelege repede ce s-a întâmplat. Iar în jurul templului se va desfășura un inel de războinici pe care nici un regiment n-ar fi în stare să-l străpungă. Unul dintre noi trebuie să rămână aici o vreme, lupule!

— Eu voi fi acela, spuse Kenton.

— Iubitule, șopti Sharane, vei merge cu mine sau voi rămâne și eu!

— Sharane... începu Kenton.

— Scumpul meu stăpân, spuse ea senină, crezi că voi accepta să fim iar despărțiți? Niciodată! În viață, în moarte, nu ne vom despărți niciodată!

— Lupule, zise persanul, eu voi fi cel care rămâne. De ce? Ascultă-mă. Sharane nu va pleca fără tine, ceea ce te scoate din calcul, fiindcă ea trebuie să plece. Gigi nu poate să rămână, pentru că nu are cum să ajungă aici. Ești de acord? Bine. Sigurd trebuie să plece, ca să vă arate drumul înapoi, întrucât numai el îl cunoaște. Atunci, cine a mai rămas? Zubran. Zeii au vorbit! Argumentele lor nu pot fi respinse!

— Dar tu cum vei pleca de aici? Cum ne vei găsi? Gemu Kenton. Chiar tu ai spus că fără ajutorul lui Gigi nu poți ieși pe fereastră!

— Așa e, răspunse Zubran. Dar o să-mi fac o frânghie din cearșafurile de pe pat și din draperii și o să cobor pe ea până la scările de dedesubt. Și apoi un om poate scăpa mai ușor decât cinci. Îmi amintesc drumul prin oraș și cel pe care am mers când am ieșit dintre copaci. Să mă așteptați acolo.

— Sunt foarte aproape, Jonkenton, spuse încet Sharane.

Kenton fugi spre ușă. La câțiva pași, urcau soldații, furișându-se fără zgomot, doi câte doi, înarmați cu scuturi mici și săbii. În urma lor venea o mână de preoți, în robe galbene și negre. Iar între cei cu robe negre, Klaneth!

Sigurd stătea ghemuit lângă zid, în dreapta Sharanei, gata să-i vină în ajutor, dacă era nevoie. Persanul se lipise de perete în dreapta lui Kenton, acolo unde cei ce urcau nu-l puteau zări.

— Acoperiți vasul cu cărbuni, șopti Kenton. E mai bine să nu fim luminați din spate.

Persanul luă vasul, dar nu-i puse capacul care ar fi stins focul, ci se mulțumi să-l scuture, acoperind flacăra cu jar, și-l așează într-un colț, unde incandescența slabă a cărbunilor nu putea fi văzută.

Primii doi soldați ajunseră pe ultima treaptă și întinseră mâinile să tragă cuvertura de pe ușa îngustă.

— Acum! Îi șopti Kenton Sharanei, mândru de curajul ei.

Trase perdeaua într-o parte, rămânând să înfrunte soldații, ea, în roba albă de preoteasă, el, în armura de aur a zeului. Paralizați de apariția neașteptată, aceștia se opriră ca niște automate, holbându-se la ei.

Nu apucară să-și revină din surpriză, când lama Sharanei scânteie și sabia lui Kenton izbi ca o săgeată de fulgere albastre. Cei doi soldați se prăbușiră. Dar până să cadă primul pe care-l lovise, Kenton îi înhățase scutul, i-l dăduse Sharanei și lovise din nou în războinicul următor.

— Pentru Ishtar! O auzi pe Sharane strigând, în timp ce sabia ei tăia adânc.

— Femeia! Preotul! Prindeți-i! Se auzi răcnetul lui Klaneth.

Kenton se aplecă, apucă un soldat căzut, îl ridică și-l aruncă înspre cei care urcau. Trupul îi mătură. Se prăvăleau în fața lui, pe scară, blestemând, rostogolindu-se, și preoți, și soldați. Treptele fragile începură să cedeze și se formă o breșă. Unii cădeau prin ea, plutind ca niște fulgi prin ceață, și sfârșeau prin a se strivi de podeaua Casei lui Bel, aflată mult dedesubt.

Kenton se dădu înapoi, o prinse pe Sharane în brațe, o sărută brutal, apoi o împinse spre Sigurd.

— Pe fereastră! Ordonă el. Dă-i-o lui Gigi!

Fugi înaintea lor și deschise fereastra. În depărtare, străluceau fulgere. Întunericul începuse să lase loc revărsatului de zori. Ploaia șiroia încă, mănătă de vântul turbat. În lumina aceea obscură, văzu brațele ude ale lui Gigi întinzându-se după colțul clădirii. Se retrase puțin, și vikingul se strecură cu Sharane în brațe. Aceasta atârna o clipă în aer, apoi Gigi o prinse și o trase lângă el.

Pe scara interioară se auzeau strigăte. Soldații își refăcuseră rândurile și năvăleau spre ei. Kenton îi văzu pe Sigurd și pe persan ridicând canapeaua grea, aruncând cearșafurile de pe ea, rostogolind-o. O strecurară pe ușă, apoi îi făcură vânt pe trepte. Se auziră alte urlete, strigăte de durere, gemete. Patul doborâse oamenii cum doboară o bilă popicele. Se rostogolise de-a lungul scării, rămânând agățat de balustrada din frânghie aurie. O baricadă.

— Du-te, Sigurd, strigă Kenton. Așteaptă-ne în pădure! Eu rămân să lupt alături de Zubran!

Persanul îl privi cu o scânteie de afecțiune, pe care Kenton nu i-o mai văzuse până atunci, ce-i înmuie ochii de agată. Apoi îi făcu un semn lui Sigurd. Ca și cum s-ar fi înțeles dinainte, acesta îl prinse în brațe pe Kenton. Oricât era de puternic, nu reuși să se smulgă din strânsoarea vikingului. Iar Zubran îi smulse repede coiful de aur al lui Bel, punându-și-l pe cap. Îi desfăcu apoi armura de aur, își scoase cămașa de zale și și-o prinse în locul ei. Luă mantia stacojie a zeului și se înfășură în ea până peste gură, ascunzându-și barba. Apoi, în timp ce se zbătea ca un copil, Kenton a fost cărat spre fereastră, vârat prin ea, prins de Gigi și așezat alături de Sharane, care plângea.

Vikingul se întoarse și-l îmbrățișă pe persan.

— Nu pierde vremea, normandule! N-avem timp de sentimentalisme! Mârâi Zubran, desfăcându-se din strânsoare. N-am cum să scap, Sigurd! Funia? Vorbe, ca să-l amăgesc! Îl iubesc pe lup, Sigurd. Funia? Și-ar da drumul pe ea și ar aluneca după mine ca niște șerpi! Sunt eu un iepure fricos, să fug de câini spre ascunzătoare? Nu! Acum pleacă, Sigurd, iar când veți ieși din oraș, spune-le și lor. Apoi du-i repede la corabie.

— Fecioarele cu scuturi sunt aproape! Odin primește toți eroii, indiferent de rasă! Vei prânzi curând împreună cu Odin, Tatăl Tuturora, în Walhalla, persanule! Zise solemn vikingul.

— Poate că acolo voi găsi mâncare mai bună decât cea de care am avut parte până acum, râse persanul. Ieși pe fereastră, scandinavule!

Vikingul se strecură afară, iar persanul îl ținu de glezne până când îl prinse Gigi. Apoi, cei patru coborâră în fugă terasele, în frunte cu Sigurd. Sharane ascunsă sub pelerina largă a lui Gigi, iar Kenton bombănind.

Persanul nu închise fereastra după ei. Lăsă vântul să pătrundă. Se plimbă apoi țăntoș prin lăcașul lui Bel.

„Pe toți Daevii! Jură Zubran. N-am avut niciodată un sentiment de libertate ca acum! Sunt complet singur, sunt ultimul om din lume! Nimeni nu mă poate ajuta, nimeni nu mă poate sfătui, nimeni nu mă poate plictisi! Viața e simplă până la urmă! Tot ce am de făcut e să ucid până voi fi ucis! Pe Ormuzd! Ce nerăbdător mi-e spiritul! (Privi spre ușă.) Niciodată nu i-a fost atât de greu unui bărbat să se urce într-un pat!” chicoti el, uitându-se la soldații ce se chinuiau să înlăture canapeaua.

Se întoarse și strânse grămadă cearșafurile de mătase de pe pat, apoi smulse draperiile, punându-le în aceeași grămadă. Luă, una câte una, lămpile și le goli pe rug, turnând deasupra uleiul din ulcioare.

„Cât de mult mă plictisea vechea mea lume! Mormăia persanul în timp ce lucra. Și dacă povestea lupului e adevărată, lumea care a înlocuit-o e și mai plictisitoare! Iar lumea asta m-a plictisit zdravăn, pe Flacăra Sacrificiului că așa e!”

Se apropie, apucă trupul preotului lui Bel și-l trase spre fereastră.

„Îl vei încurca mai mult pe preotul în negru dacă nu te va găsi aici, decât dacă te va găsi”, mormăi el, împingând cadavrul pe fereastră.

Se întoarse și se opri lângă dansatoare.

„Atât de frumoasă! Șopti persanul, atingându-i buzele, pieptul. Mă întreb cum ai murit și de ce... Trebuie să fi fost o chestie amuzantă... N-am avut timp să-l întreb pe lup. Bine, vei dormi lângă mine. Și când ne vom trezi împreună, dacă o vom face, îmi vei povesti totul.”

Așeză trupul dansatoarei pe mormanul îmbibat cu ulei. Luă vasul cu jăratec și-l puse alături.

De jos se auzi un răcnet. Tropăit de picioare pe trepte. Soldații năvăleau, puternici prin numărul lor. O clipă, persanul apără în prag, ascunzându-și fața în mantie.

— Preotul! Preotul! Strigară ei.

Deasupra tuturor, vocea lui Klaneth:

— Ucideți-l!

Persanul se dădu înapoi, la adăpostul zidului, zâmbind. Înșfăcă scutul pe care-l lăsase Sharane. Pe ușă năvăli un soldat, urmat imediat de al doilea. Iataganul şuieră de două ori, lovind mai repede decât cel mai iute șarpe. Cei uciși căzură sub picioarele năvălitorilor, împiedicându-i, încurcându-i. Parând, înfigându-se, izbind, muchia tăioasă a persanului zbură, baia de sânge înroșindu-i brațul până la umăr.

„Trebuie să fi trecut de zidul exterior, trebuie să fi ajuns departe”, bombăni Zubran.

Își relaxă mușchii puternici ai brațului. Privi afară, la soldații îngrămădiți pe terasa de dedesubt, care se certau cu preoții. De la terasa aceea în jos, cât vedeai cu ochii, scările sclipeau de mulțimea războinicilor înghesuiți unii întrații.

Se năpustiră pe trepte ca un șarpe uriaș. Tâșniră pe ușă, călcând peste mormanul de cadavre. Picăturile de pe iatagan deveniră un pârau ce curgea năvalnic.

Durerea îl mușcă puternic într-o parte, deasupra șoldului. Un spadasin lovit se ridicase și-și înfipsese lama în el. Persanul își dădu seama că rana era mortală. Spintecă figura rânjindă, se cățăără peste morți și curăță camera cu o ploaie de lovituri. Se retrase puțin, apucă masa și, ținând-o în fața lui, o împinse ca pe un berbec în cei care

năvăleau. Aceștia se rostogoliră de-a valma și căzură peste marginea fără balustradă. Se prăbușeau prin ceață, încercând zadarnic să se agațe de ceva...

Pe o porțiune de douăzeci de trepte, scara era goală.

Suieră o săgeată. Trecu prin mantia răsucită în jurul gâtului și-l atinse în locul în care se îmbucau coiful cu grumăjarul. Simți sângele șiroindu-i pe gât, împiedicându-l să respire.

Persanul se împletici spre mormanul de mătase pe care zăcea Narada. Apucă vasul cu cărbuni și răsturnă tăciunii peste pânza îmbibată cu ulei.

Izbucniră flăcările.

Pe Zubran îl cuprinse amețeala și căzu în genunchi. Se târî pe rugul ale cărui flăcări se dezlănțuiseră datorită vântului ce pătrundea pe fereastră. Se trase în mijlocul flăcărilor, prăbușindu-se alături de trupul dansatoarei.

— O moarte curată! Zâmbi persanul. Ca orice om, mă întorc în cele din urmă la zeii părinților mei! O moarte curată... O, Foc Nemuritor, ia-mă!

Ca răspuns la ruga lui, o flacără înaltă, parfumată, țâșni lângă el. Se ridică, se roti, apoi se întinse spre persan. Vârful flăcării se lărgi, deveni o cupă de foc plină cu vin de foc!

Iar persanul își cufundă fața în cupa aceea de flăcări, bău din vinul ei, îi respiră focul, de parcă ar fi fost tămâie...

Capul îi căzu pe spate, cu un zâmbet pe fața-i moartă.

Îi căzuse pe pieptul dansatoarei...

Deasupra lor, flăcările ridicară un baldachin. Îi linseră cu limbile lor de foc, mici, curate, roșii, îi mâncară cu dinții lor curați, purpurii...

PE MARE.

CEI PATRU, pentru a căror libertate murise persanul, erau departe. Trecuseră fără nici o piedică pe terase. Santinelele ucise zăceau așa cum le lăsaseră. Nimeni nu fusese trimis să le schimbe, nimeni nu le descoperise. Dar cei patru auziseră un zumzăit, ca într-un stup uriaș, ce se dezlănțuise în interiorul Ziguratului, și se grăbiseră, la adăpostul balustradei de piatră, spre locul în care atârna ancora lui Gigi. Își dăduseră drumul pe rând de-a lungul frânghiei, în copacii ce le ofereau adăpost. Furtuna îi biciuia, dar îi și apăra, totodată. Străzile erau goale, și nimeni nu le împiedica fuga. Emakhtila întreagă se retrăsese în casele ei pictate, ascunzându-se de furtună.

Când cupa de flăcări se ridicase spre buzele persanului, erau deja de-a lungul șoselei, spre cărarea secretă ce ducea înapoi, la corabie.

Când soldații își făcuseră suficient curaj să urce încă o dată pe scări, cu preotul în negru după ei, și intraseră în lăcașul tăcut, cei patru erau departe de casele pestrițe, împleticindu-se prin noroiul adânc de lângă ferme, cu vikingul în frunte, cu Sharane în brațele lui Gigi, în timp ce Kenton păzea din urmă și aștepta. Aștepta să apară persanul.

În camera în care cenușa persanului se amestecase cu cenușa dansatoarei, preotul în negru rămăsese uluit, cu un pic de teamă în sufletul lui hain, privind cenușa. Până când văzu strălucirea fluturilor din voalul Naradei, care-i alunecase atunci când persanul o așezase pe rug. Văzu și dâra de sânge ce ducea spre fereastra deschisă, lăsată de trupul preotului lui Bel, când fusese târât de persan. Uitându-se pe fereastră, preotul în negru zări, în semiîntunericul livid, trupul zdrobit al preotului lui Bel, zăcând cu fața în sus, la patruzeci de picioare sub el.

Preotul! Atunci, ale cui erau trupurile de pe rug? Al Sharanei și al Naradei? Dacă nu, cine luptase, cu coif și armură de aur, cu fața ascunsă de mantia zeului? Atât de încinsă fusese lupta și atât de bine se ascunsese omul acela în mulțimea soldaților și după colțul zidului încât Klaneth, care pândise de departe, abia apucase să-l vadă, convins că era preotul lui Bel. Dar oare fusese el cu adevărat?

Preotul în negru se întoarse și scotoci furios prin cenușa de pe rug. Ceva zăngăni pe podea: un iatagan rupt. Îl cunoștea, era al lui Zubran, persanul!

La picioarele sale străluci o cataramă, cu gemele îndoite de baia de foc. O recunoscuse și pe aceasta: catarama de la cingătoarea Naradei.

Deci siluetele înnegrite de foc erau persanul și dansatoarea!

Sharane fusese eliberată. Cum?

Preotul în negru rămase locului, cu ochii înflăcărați, cu o figură atât de înfricoșătoare, încât soldații se dădură înapoi, lipindu-se de perete, cât mai departe de el.

Apoi se repezi răcnind afară din Casa lui Bel, pe scara în formă de fulger, pe coridoarele secrete, până la celula în care îl lăsase pe Kenton în paza celor șase arcași. Urlând, deschise ușa cu violență și constată că arcașii și ofițerul erau cufundați în somn, iar Kenton nicăieri!

Mestecând blesteme, torturat de furie și de cruzime la fel de aprig pe cât promisese el să-i tortureze pe Kenton și pe Sharane, preotul în negru se repezi afară din celulă. Căută niște oameni care să alerge în oraș și să-i găsească pe târfa de templu și pe sclav, oferindu-le în schimb tot ce avea, totul, totul! Doar să-i aducă pe cei doi în viață!

În viață!

Tocmai în clipa aceea, cei patru părăsiseră șoseaua și se opriseră în pădurea din care începea cărarea secretă, acolo unde persanul, în șiretenia lui, le ceruse să-l aștepte. În acel loc, Sigurd le povesti despre sacrificiul lui Zubran și de ce fusese necesar acel sacrificiu. În timp ce Sharane plângea, iar lui Kenton i se pusese un nod în gât, ochii negri, aprigi ai lui Gigi se îmblânziră, iar lacrimile îi alunecară printre zbârciturile feței.

— Ce a fost, a fost! Zise Sigurd. Acum stă la masă cu Odin și cu eroii!

Îi împinse apoi brusc cu umărul și plecă. Ceilalți îl urmară și ei în tăcere. O clipă, în amărăciunea sa, Kenton o urî pe Sharane, care mergea în fața lui, fiindcă din cauza ei fusese lipsit de un prieten ce-și dăduse viața pentru ca el să-și recâștige iubita...

O urî doar o clipă, pentru că o revăzu luptând alături de el. Știa că și ea ar fi rămas în cameră, la fel de hotărâtă ca el, că ar fi mers fără șovăială la moarte, împreună cu el. Se grăbi s-o ajungă și o luă în brațe, cuprins de remușcare. Ea se strânse lângă el...

Merseră pe drumul secret. Îi uda ploaia, îi lovea vântul.

Când furtuna se mai potolea, grăbeau pasul. Când se întuneca, iar vikingul nu mai putea să vadă drumul, se opreau. Apoi, din nou, mai departe, spre corabie!

Dar Sharane se împiedică și căzu, fără să mai fie capabilă să se ridice. Cei trei, adunați în jurul ei, îi văzură sandalele fragile zdrențuite. Picioarele fine erau goale, însângerate, și fiecare pas fusese un chin. Kenton o cără în brațe, iar când obosi, o luă Gigi. Și Gigi nu obosea niciodată...

În cele din urmă, ajunseră la locul în care era ascunsă corabia. Fetele războinice stăteau de pază. Le-o dădură în grijă pe Sharane, iar ele își duseră stăpâna în cabină și o îngrijiră. Sclavii au fost treziți înainte ca prelata care-i apăra de ploaie să fie ridicată. Supraveghetorul le-a spus că nu văzuse și nu auzise nimic. Doar furtuna.

Începură să discute dacă era mai bine să rămână ascunși până când înceta furtuna, dar hotărâră să iasă mai întâi în larg, cât mai departe de Emakhtila și de locul bântuit al lui Nergal. Așa că au desfăcut lanțurile ce-i țineau legați de copaci, au scos corabia din adăpost și au îndreptat prora spre gura golfului.

Ridicară ancora. Vâslele coborâră. Încet, nava începu să prindă viteză, ocoli stâncile și, cu Sigurd la cârmă, pătrunse în mijlocul uraganului, înfruntând talazurile ce urlau, alergând ca un cal de curse spre largul oceanului.

Kenton era vlăguit. Se prăbușise pe punte. Gigi îl duse în cabina neagră, apoi scotoci îndelung în jur, cercetând cu atenție locul. Ascultând. Cabina i se părea schimbată. Era altfel de cum o părăsiseră. Avea impresia că-i mai întunecată, că niște umbre se mișcă din când în când pe pereți, ascunzându-se prin colțuri... Gigi auzea parcă șoapte, șoapte fantomatice, care veneau și plecau.

Iar Kenton gemea și mormăia în somnul lui adânc, gâfâind, de parcă mâini puternice îl strangulau. Cu laba apăsată pe pieptul lui, Gigi îl liniștea...

După un timp, ochii atenți ai lui Gigi se împăienjeniră, pleoapele îi căzură, capul i se plecă pe piept...

În nișa goală, în care fusese idolul lui Nergal, în fața unei dale de hematită, pentru a fi proslăvit, se forma un întuneric, o siluetă noroasă de umbre împletite.

Silueta se întunecă și în ea începu să se contureze ceva asemănător unei fețe, o față care privea cu ură perechea adormită. Amenințătoare, cu o bucurie răutăcioasă...

Din nou, Kenton gemu și se sufocă, în chinurile coșmarului. Iar Gigi întinse brațele-i lungi, sări în picioare și privi înjur...

La fel de repede cum apăruse, înainte ca Gigi să deschidă ochii, figura de umbre dispăru.

Nișa era din nou goală.

„SĂ ÎNCETEZE LUPTA!”

CÂND SE TREZI KENTON, lângă el sforăia vikingul. Dormise mult, pentru că hainele ude, pe care ninivitul i le scosese de pe el, se uscaseră. Își puse hainele, o tunică, își vârî picioarele în sandale, își aruncă pe umeri o pelerină scurtă și deschise încet ușa. Întunericul și crepusculul lăsaseră loc unui amurg palid, ce făcea marea de un cenușiu mat. Ploaia încetase, dar întregul univers în care se afla corabia tremura în urletul puternic al vântului turbat ce se abătuse asupra lui.

Corabia zbura, gonită de vântul acela, alergând ca un pescăruș pe crestele valurilor uriașe, căzând, după ce trecea valul, pe podelele netede de apă, ca niște plăci lichide. Se ridica să zboare iar, pe creasta următorului val.

Kenton se împletici către cârmă. Stropii de spumă îi curgeau pe față ca lapovița. De unul din mânerul cârmei era agățat Gigi, de celălalt doi sclavi, scoși din cala vâslașilor. Ninivitul rânji spre el, arătându-i busola. Văzu că acul ce arăta mereu Insula Vrăjitorilor era îndreptat în urma lor.

— Vizuina aia a rămas la mare distanță! Răcni Gigi.

— Să mergem și mai departe! Strigă Kenton, și vru să-i ia mânerul cârmei.

Gigi râse, clătină din cap și-i făcu semn spre cabina Sharanei.

— Drumul tău e într-acolo! Răcni el. Hai, du-te!

Înfruntând furtuna, Kenton ajunse la ușa cabinei trandafirii. O deschise. Sharane dormea cu obrazul pe o mână, cosițele acoperind-o ca o plasă de mătase din aur roșu. Două servitoare grijulii stăteau ghemuite alături de ea.

Ca și cum ar fi strigat-o, Sharane deschise ochii somnoroși care, privindu-l, deveniră dulci, galeși.

— Dragul meu stăpân! Șopti Sharane.

Se ridică, făcând semn fetelor să plece, apoi întinse brațele albe spre el. Brațele lui o înconjuraseră deja. I se cuibări la piept ca o pasăre care se întoarce acasă, și ridică spre el buzele-i roșii...

— Dragul meu stăpân! Șopti Sharane.

Nu mai auzi vântul urlând, nu mai auzi nimic, doar șoapta, oftatul iubitei. Uită toate lumile, în afara celei în care se afla în brațele tandre ale Sharanei...

Zburară îndelung pe apele furtunii. De două ori Kenton îi luase locul lui Gigi la vâsla cârmei, tot de două ori îl înlocuise vikingul, înainte ca vântul turbat să se potolească. Navigau din nou pe o mare undulată, scânteietoare, de turcoază, în timp ce o briză parfumată le împingea pânza cu mâini blânde.

Pentru cei de pe corabie începu acum o viață hăituită. Și bântuită.

Emakhtila rămăsese departe, departe... Și totuși... Cei patru aveau cu toții certitudinea clară că nava era urmărită. Nu frică, nu teroare, ci o convingere calmă. Știau că, dacă nu vor putea înșela sau depăși în viteză flota care colinda acele mări ciudate, până când vor reuși să găsească un port sigur, secret, nu va exista pentru ei decât un singur sfârșit. Niciunul nu credea în adâncul sufletului că poate exista un asemenea sanctuar.

Dar erau fericiți. Fluxul vieții îi cuprinsese cu totul pe Kenton și pe Sharane. Își luau din viață și din dragoste tot ce se putea. Iar Sigurd cânta saga vechi și făcuse și una nouă, despre Zubran, persanul, în timp ce făurea, împreună cu Gigi, scuturi tari și săgeți pentru arcuri. Scuturile le-au pus în jurul parapetului de pe prora corăbiei și le-au făcut găuri înguste, prin care se putea trage cu arcul. Fixaseră două și de fiecare parte a cârmei, pentru a-l apăra pe cârmaci.

— Dacă vom fi uciși, dragul meu stăpân, spuse Sharane, va trebui să murim împreună.

— Vom fi întotdeauna împreună, de aici înainte, iubita mea, îi răspunse Kenton.

Sigurd cânta cântecul de bătlie pentru lupta ce avea să fie, despre fecioarele ce vor zbura pe deasupra corăbiei, gata să ia sufletul lui Sigurd, fiul lui Trygg, și să-l ducă spre Walhalla, acolo unde îl aștepta Zubran. Pe el și pe Gigi. Cânta și despre locul lui Kenton, dar numai când nu-l auzea Sharane, pentru că în Walhalla femeile nu aveau acces...

Hăituiți și bântuiți...

În cabina neagră, umbrele se îngroșau și slăbeau, se întăreau, dispăreau, se întorceau. Era acolo ceva din Stăpânul Întunecat al Morților, care preluase stăpânirea punții. Nici Gigi, nici vikingul nu mai îndrăzneau să doarmă

acolo. Dormeau pe punte sau în cabina fetelor războinice. Iar sclavii mormăiau că umbrele care pluteau peste puntea neagră depășiseră balustrada și coborau spre ei...

O dată, în timp ce Sigurd moțăia la cârmă, se trezi descoperind că, din senin, cursul navei se schimbase, că acul cel lung al busolei arăta drept spre proră, că nava se îndrepta, sub loviturile de vâslă, spre Emakhtila, spre Insula Vrăjitorilor!

De atunci, stătuseră la cârmă câte doi: Kenton cu Sharane, Gigi cu vikingul.

Sharane nu mai avea puterea de a izgoni umbrele.

— Voi dormi în cabina neagră, spuse ea. Am fost, odată, vas pentru Ishtar, și poate că în mine a mai rămas ceva din ea care să mă ajute să curăț viziunea aceea.

Dar oricare ar fi fost răul ce se cuibărise acolo, parcă devenea tot mai puternic, izgonindu-i somnul sau umplându-i-l de coșmaruri. Așa că, până la urmă, Kenton i-a interzis să mai doarmă acolo.

S-au oprit pe o insulă și s-au aprovizionat cu hrană și apă. Era un port bun, într-un golfuleț ascuns, iar lângă el o pădure mare. Au rămas acolo un timp, gândindu-se să tragă corabia pe țărm și s-o ascundă, apoi să găsească un loc în pădure unde să construiască un fort și să aștepte atacul ce va veni.

Dar corabia îi atrăgea spre ea.

Niciunul nu avea astâmpăr, uscatul îi stânjenea. Fiecare era speriat în adâncul sufletului la gândul că ceilalți vor dori să rămână. Iar când corabia porni din nou, erau veseli ca niște copii. Nava își cufundă prora în valurile dantelate, în timp ce vântul mării, curat, sufla spre ei, iar insula rămase în urmă...

— O închisoare, râse Kenton.

— Nu asta înseamnă viață, mormăi Sigurd. Să te ascunzi într-o vizuină până ce vor veni câinii să te scoată de acolo! Așa măcar îi vedem când vin!

Au întâlnit o corabie lungă, o unireună, ca a lor, dar cu douăzeci de vâsle. O navă comercială, cu o încărcătură grea, care încerca să fugă de ei. Vikingul le strigă însă că nu trebuiau s-o scape, ca să ducă știri spre Emakhtila. Așa că o urmăriră, o atacară și o scufundară cu sclavii care urlau înlănțuiți de vâsle. Kenton, Gigi și Sigurd fără milă, Sharane albă la față, plângând.

Au întâlnit apoi o navă ușoară, nu mai mare decât corabia lor. De data asta, o navă de război, un urmăritor. S-au prefăcut că fug și au lăsat-o să-i urmărească. Când s-a apropiat de ei, vikingul a cârmă și apoi au mers în viteză de-a lungul corăbiei inamice, frângându-i vâslele. Dușmanii au luptat cu curaj, dar, derutați de ordinul preotului în negru de a-i lua prizonieri pe fugari și de a nu-i ucide, n-au avut nici o șansă împotriva măciucii lui Gigi, a spadei vikingului și a sabiei de fulgere albastre a lui Kenton. S-au prăbușit sub armele lor și sub vijelia săgeților Sharanei și ale fetelor ei. Dar și-au plătit și ei tributul înainte de a învinge. Una dintre războinice a murit cu inima străpunsă de o săgeată, iar Gigi și Sigurd au fost răniți.

Pe corabie au găsit o grămadă de metal pentru forja vikingului și, lucru mult mai folositor, ghemuri de câlți și ulei cu care să le îmbibe, cremene, săgeți groase, în stare să poarte ghemurile aprinse, și arbalete de o formă ciudată, capabile să arunce săgețile cu vârfuri de foc. Le-au luat pe toate și au scufundat corabia dușmană, cu morți și vii, cu tot.

Navigau întruna. În timp ce Sigurd ciocănea la scuturile lui mari, Gigi și Kenton așezau arbaletele lângă cele două cabine, iar alături de acestea, câlți, ulei și cremene, gata oricând să fie aprinse.

Și timpul trecea. Fluxul de viață ce se scurgea din corabie în Kenton nu slăbea. Creștea tot mai puternic, și în el, și în Sharane.

Deodată...

În timp ce stătea lângă iubita lui care dormea, Kenton se trezi, sau crezu că s-a trezit, și, deschizând ochii, văzu nu cabina, ci două figuri care se uitau în jos, spre el, dintr-un spațiu necunoscut. Figuri uriașe, vagi, neclare. Ochii lor umbroși se opriseră asupra lui.

Una dintre ele vorbi, și auzi vocea care-l condusese printre altarele secrete ale templelor! Vocea lui Nabu!

— Din nou, Nergal își abate mânia asupra acestei corăbii, o, Ishtar! Spunea el. Încă o luptă dintre el și Sora Geamănă din tine vor produce tulburare între zei și oameni, adâncind umbrele în miliarde de lumi! Mare Mamă, doar tu îi poți pune capăt!

— Cuvintele mele merg departe, zise cealaltă voce, ca vântul fremătând peste mii de corzi de harpă. Cuvintele mele merg departe, dar Sora-Geamănă din mine, pe care oamenii din vechime o numeau Răzbunătoarea Ishtar, nu are dreptate? Ea nu l-a învins pe Nergal. Nici Nergal n-a învins-o. N-a avut loc nici o înțelegere, așa cum hotărâsem eu. Cum poate atunci Sora-mi-Geamănă să se oprească, când vorbele pe care le-am spus la furie nu au fost încă îndeplinite. Și cât timp ea va lupta, o va face și Nergal, care-i legat de acele cuvinte.

— Dar flăcările pe care le-ai aprins în sufletele lui Zarpanit și Alusar, flăcările care erau viața acelor suflete, n-au pierit, șopti vocea cea liniștită. N-au scăpat ei și de Sora cea Răzbunătoare, și de Întunecatul Nergal? De ce, Ishtar? Nu asta ai vrut? Nu i-ai ascuns tu? Atunci, de ce vorbești așa?

— Ești înțelept, Nabu!

În sunetul corzilor de harpă se simțea puțină furie.

— Să-l lăsăm acum pe omul ai cărui ochi i-am deschis să vadă păcatul pe care preoteasa mea și iubitul ei l-au săvârșit, aducând unul în brațele celui alt pe Mama Vieții și pe Stăpânul Morții! Să lăsăm omul să judece dacă supărarea mea e dreaptă sau nu!

— Să-l lăsăm să judece! Îi țin ușa la o ureche vocea lui Nabu.

Figurile uriașe se diluau. Kenton privea spre adâncimi de adâncimi, spre infinituri de cosmosuri, în care roiau miliarde de sori, iar în jurul lor se învârteau miliarde de lumi. Prin spațiul infinit se mișcau două puteri amestecate, dar, în același timp, separate. Una, o iradiere rodnică, care dădea naștere, viață și bucurie de viață. Cealaltă, un întuneric ce distrugea, care suga din iradierea ce-l crease. În iradiere se zărea o siluetă ca o lumină inefabilă, iar Kenton știa că era sufletul acesteia. În întuneric se ascundea o umbră mai întunecată, sufletul său întunecat.

În fața lui Kenton apăreau siluetele unui bărbat și a unei femei. Cineva îi șopti că numele femeii era Zarpanit, iar al bărbatului Alusar. Preoteasa lui Ishtar și preotul lui Nergal. Văzu că în inima fiecăruia ardea o flacără limpede, albă, minunată. Cele două flăcări se ondulau, întinzându-se una spre cealaltă. Atunci, din iradiere izvorau fire strălucitoare de lumină, legând-o pe preteasă de spiritul acesteia. Iar din inima neagră a întunericului țâșneau fire de umbră, ce se înfășurau în jurul preotului.

Când flăcările ce se încovoiau se atingeau, firele strălucitoare și firele de umbră se uneau, se amestecau pentru o clipă!

În clipa aceea, întreg Cosmosul se zdruncina, sorii se răsuceau, lumile se deșirau și toate fluxurile năvălitoare ale vieții se opreau!

Această înfiorare naștea monstruoziități și rele, molime și războaie, o sumedenie de suferințe!

— Privește păcatul! Răsună vocea de corzi de harpă.

— Deschide ochii mari! Se auzi vocea rece, calmă.

Acum, Kenton privea într-o cameră strălucitoare, în care stăteau, ca la judecată, puteri înspăimântătoare, cu aure de lumină, în afară de una, ascunsă în întuneric. În fața lor se aflau preotul și preoteasa, iar alături de preteasă Sharane. Își dădu seama că vedea zeii din templul străvechiului Uruk, Sfatul Zeilor ce judeca pricina dintre Ishtar și Nergal și-i osândeau pe preteasa Zeiței Ishtar și pe preotul Domnului Întunericului.

Văzu din nou flăcările din inimile celor doi: netulburate, senine. Indiferente față de zeii și zeițele furioase. Aplecându-se una spre cealaltă, nepotolite, neschimbate, nepăsătoare față de mânia zeilor sau de pedeapsă!

Imaginea se văluri, se șterse. Acum, pe podeaua camerei strălucitoare îi văzu pe preot și pe preteasă, pe Sharane și pe Klaneth, iar în jurul lor o mulțime de bărbați și femei. În fața lor se afla un altar înalt, pe jumătate ascuns de un nor de ceață strălucitoare, azurie. În ceață, pe altar, construită de mâini nevăzute, creștea o corabie minunată!

Și, în timp ce această corabie creștea, Kenton văzu departe, ca o umbră dintr-o altă dimensiune, o altă corabie care creștea! O corabie ce părea că se construiește singură, pe o mare de turcoază, într-o lume cu nori de argint! Această corabie-umbră urmărea pas cu pas construirea corăbiei-jucărie de pe altar!

Știa că umbra era reală, iar jucăria cioplită doar un simbol.

Mai știa că simbolul și realitatea erau totuna, lucruri legate de o înțelepciune străveche. Lucruri create de puteri antice, iar soarta și norocul uneia urmau să fie soarta și norocul celeilalte!

Două forme: una reală, alta o jucărie – și, în același timp, aceleași!

Mâinile nevăzute din ceața de azur terminară corabia.

Apoi se întinseră și atinseră, pe rând, trupul preotesei lui Ishtar, al preotului lui Nergal, al Sharanei, al lui Klaneth și trupurile tuturor celor din jurul lor. Și, îndată ce erau atinse, trupurile dispăreau. Iar mâinile nevăzute luau și aranjau, una câte una, figurine pe corabia-jucărie...

Și pe punțile corabiei-umbră de pe marea de turcoază, în lumea de nori de argint, corpurile erau așezate unul câte unul, exact așa cum erau figurinele pe nava-jucărie de pe altar!

În cele din urmă, nu mai rămase nici un trup pe podeaua camerei de sfat a zeilor!

Corabia fusese construită și înzestrată cu echipaj.

O rază țâșni din iradierea ce-o voala pe Ishtar și atinse prora navei. Un fir de întuneric se desfășură din negura în care clocea Domnul Morților, iar întunecimea sa atinse cârma corăbiei.

Imaginea se vâluri și se șterse iar. Apăru o altă cameră: mică, aproape o criptă. În ea, un singur altar. Pe altar atârna o lampă înconjurată de o aureolă azurie. Altarul era din lapis-lazuli și turcoază, împodobit cu safire de un albastru limpede. Un altar secret al lui Nabu, Domnul Înțelepciunii.

Pe altar era corabia. În timp ce o privea, Kenton înțelese că acest simbol strălucitor, această bijuterie era legată indestructibil de cealaltă corabie, care naviga în alt spațiu, în altă dimensiune, pe mări ciudate, într-o lume necunoscută...

Corabia pe care se afla el!

Și ce se întâmpla cu jucăria, se întâmpla și cu corabia! Iar ce i se întâmpla corăbiei, urma să i se întâmple și jucăriei. Împărtășeau amândouă aceeași soartă.

Imaginea se șterse. Vedeă acum un oraș înconjurat cu ziduri, în care se profila un templu înalt, un templu în trepte, un Zigurat. Dușmanii asediau cetatea, zidurile erau acoperite de războinici. Știa că orașul era anticul Uruk, iar templul înalt, cel în care fusese construită corabia. În timp ce privea, asediatorii năvăliră peste ziduri, covârșindu-i pe apărători. Văzu o clipă măcelul însângerat, apoi imaginea dispăru.

Din nou se ivi cripta lui Nabu. Acolo se aflau doi preoți. Corabia era pe podea, pe un grilaj de metal argintiu. Pe altar se întindea un norișor albastru, scânteietor. Îi trecu prin minte că preoții se supuneau unei voci din norul acela, salvând corabia și pe cei ce navigau pe ea de invadatori. Turnară peste ea, din bazine largi, un mortar fin, ca o pudră de fildeș fulguită cu praf de perle. Acoperiră și ascuseră nava strălucitoare. Acolo unde fusese înainte corabia, se afla acum un bloc de piatră. Norul dispăru. Intrară alți preoți, scoaseră blocul, purtându-l pe coridoare până în curtea templului, și-l lăsară acolo.

În curte năvăliră învingătorii, urlând și ucigând. Trecură nepăsători pe lângă blocul de piatră, blocul ce conținea corabia!

Apărea apoi un alt oraș înconjurat de ziduri, mare, minunat. Recunoscă Babilonul, în deplina strălucire a puterii sale. Văzu alt Zigurat. Imaginea se topi din nou, și Kenton desluși un alt altar secret al lui Nabu, iar pe el norișorul albastru. Blocul de piatră era acolo. Preoți în robe albastre lucrau la el, netezindu-l, lustruindu-l, tăind în suprafața-i strălucitoare cuneiforme în formă de vârfuri de săgeată.

Avertismentul lui Nabu, Zeul Înțelepciunii!

Apoi, prin fața lui se succedară imagini fulgerătoare de bătălii și victorii, parade și molime... Apariții rapide, de -o clipă, ale templului și orașului învins, apoi învingător și iar învins. Distrus pentru a fi reconstruit cu o măreție sporită.

Apoi prăbușirea, uitarea orașului de către zei...

Prefacerea orașului în praf și pulbere, părăsirea lui de către locuitori... Deșertul târându-se spre el, acoperindu-l...

După care, uitarea...

Dar, indiferent de soarta trecătoare a orașului, vedeă blocul de piatră în care se afla corabia rezistând. Neatins de foc, de jefuitori, ignorat de cuceritori.

Apoi un vârtej de imagini, cenușii și neclare, în trecerea lor fugară. Imaginea se stabilizează și apărură oamenii muncind în nisipul care reprezenta giulgiul Babilonului. Îl recunoscă printre ei pe Forsyth. Asistă la dezgroparea blocului de piatră, cărat apoi de arabi înalți. Văzu cum a fost transportat într-o căruță primitivă, trasă de căluți

răbdători, epuizați. Privi cum a fost dus pe un vapor ce naviga pe o mare cunoscută, cum a fost dus în propria lui casă...

Se revăzu pe el însuși eliberând corabia.

Privi iarăși în ochii umbriți.

— Judecă! Oftară corzile de harpă.

— Încă nu! Șopti vocea liniștită.

Kenton se uită din nou spre spațiul incomensurabil în care văzuse la început puterea strălucitoare și pe cea întunecată. Acum, în el luceau flăcări nenumărate, ca acelea ce arseseră în pieptul preotesei lui Ishtar și al preotului Stăpânului Morților. Văzu infinitul împestrițat, înflăcărat de ele. Ardeau adânc în umbre, iar în lumina lor veneau din întuneric, căutând, mulțimi după mulțimi de alte flăcări ce fuseseră îngropate în întuneric. Fără acele flăcări, iradierea însăși ar fi devenit un întuneric!

Nava plutea în același spațiu. În timp ce o privea, o umbră neagră țâșni din sufletul de întuneric și se înfășură în jurul ei. Imediat, ceva din sufletul strălucirii iradie spre ea și o întâlnește. Se luptară între ele. Nava era o focalizare a urii și a furiei din care țâșneau vizibil valuri, în cercuri tot mai mari. Pe măsură ce se îndepărtau de corabie, liniile întunecate care porneau din inima întunericului deveneau mai întunecate. Mai groase, ca și cum ar fi supt din valurile acelea. Iar sub loviturile lor, strălucirea se estompa și flăcările nenumărate, biciuite, șovăiau, se tulburau...

— Judecă! Șopti glasul calm al lui Nabu.

În visul său, dacă era vis, Kenton, se afla în fața unei dileme. Ezita. Nu era ușor să acuzi acea putere, Ishtar, zeiță sau orice ar fi fost, acea putere într-o lume străină în care era, cu siguranță, o putere! Pe de altă parte, nu se rugase el Zeiței Ishtar, nu-i răspunsese ea rugăciunii? Da, dar se rugase și lui Nabu, iar Nabu era Domnul Adevărului...

Se hotărî, și gândurile i se formulară în cuvintele limbii lui materne, în expresii familiare:

— Dacă aș fi fost zeu, spuse el simplu, și aș fi creat ființe care să viețuiască – bărbați, femei sau altceva – nu le-aș fi creat imperfecte, încât să fie obligate, prin imperfecțiunea lor, să-mi încalce legile. Nu aș fi făcut așa, dacă aș fi fost atât de puternic și atotștiutor, cum sunt zeii și zeițele. Dacă, bineînțeles, nu le-aș fi creat ca pe niște jucării, cu care să mă joc. Dar dacă aș fi descoperit că erau imperfecte și că din cauza asta făceau lucruri rele, m-aș fi gândit că sunt responsabil pentru păcatele lor, pentru că, fiind atotputernic și atotștiutor, aș fi putut să le fac perfecte, dar nu le-am făcut! Iar dacă le-aș fi făcut să mă joc cu ele, nu aș fi revărsat asupra lor amărăciuni, mizerii, dureri și chin, și nici pedepse, o, Ishtar, nu, dacă ar fi fost jucării în stare să simtă toate astea! Pentru că n-ar fi fost altceva decât niște marionete care ar fi jucat în zilele lor ceea ce am hotărât eu! Dar, bineînțeles – adăugă Kenton cu naivitate, fără nici o intenție ironică – nu sunt zeu și cu certitudine nici zeiță, iar până să vin în lumea asta n-am avut de-a face cu vreunul. Însă, vorbind ca un om, dacă am pedepsit pe cineva care a încălcat legile mele, nu mi-am lăsat furia să lovească în oameni care nu au nici o legătură cu motivul inițial al supărării mele. Iar dacă lucrurile pe care le-am văzut sunt adevărate, se pare că acesta e motivul luptei pentru corabie.

Nu văd nici o dreptate în chinurile preotului și ale preotesei, adăugă Kenton deschis, uitând parcă de fețele vagi, aplecate spre el. Și dacă încăierarea pentru corabie produce pagubele pe care se pare că le produce, eu aș opri-o, dacă aș putea. Mi-e teamă însă de un lucru: că umbra va deveni, la un moment dat, prea groasă și va stinge toate flăcările. Și mai e ceva: dacă aș fi spus la mânie vreo vorbă, care ar fi declanșat toată suferința asta, n-aș lăsa ca acea vorbă să fie mai puternică decât mine. Ca om, n-aș face-o. Iar dacă aș fi zeu sau zeiță, n-aș face-o cu siguranță!

Urmă o tăcere.

— Omul a judecat! Șopti apoi vocea liniștită.

— A judecat!

Sunetul corzilor de harpă era aproape la fel de rece ca și cealaltă voce.

— Îmi voi lua cuvântul înapoi! Să înceteze lupta!

Cele două figuri dispărură. Kenton ridică încet capul și descoperi zidurile familiare ale cabinei trandafirii. Oare visase? Nu în totalitate. Scenele pe care le văzuse fuseseră prea clare, prea legate, prea convingătoare! Știa, în străfundul sufletului, că nu visase.

Lângă el, Sharane se mișcă și se întoarce.

— Ce-ai visat, Jonkenton? Șoptea și murmurai cuvinte ciudate, pe care nu le-am înțeles.

Se aplecă și-o sărută.

— Mi-e teamă, inima mea, că am supărat-o pe zeița ta!

— Jonkenton, nu! Cum?

Ochii Sharanei erau plini de groază.

— Spunându-i adevărul, răspunse Kenton, și-i destăinui Sharanei toată vedenia.

— Am uitat că-i femeie, termină el de povestit, întristat.

— Dar, iubitele, ea întruchipează toate femeile la un loc! Strigă Sharane.

— Asta face ca lucrurile să fie și mai rele, râse Kenton nepăsător.

Se ridică, își azvârli mantia pe umeri și se duse să vorbească cu Gigi.

Sharane nu râse. Rămase gânditoare multă vreme după plecarea lui, cu ochii îngrijați. În cele din urmă, se duse spre altarul gol, se aruncă în fața lui, se prosternă și se rugă.

ELIBERAREA CORĂBIEI

— CEEA CE A ÎNCEPUT pe corabia asta trebuie să se termine tot pe corabia asta, zise Gigi, clătînând din capu-i chel, cu înțelepciune, după ce Kenton îi povestise vedenia cu cele două figuri. Cred că nu vom avea mult de așteptat până ce vom vedea sfârșitul.

— Și după aceea? Întrebă Kenton.

— Cine știe? Dădu Gigi din umeri. Nu vom avea odihnă cât timp trăiește Klaneth. Cred că știu ce înseamnă întunericul de umbre de pe puntea neagră. Prin umbrele acelea, Klaneth ne pândește. Ele îi arată unde suntem. Cel puțin așa cred. Sunt firele prin care ne urmărește. Pielea mea e sensibilă, lupule, și-mi spune că preotul în negru nu-i departe. Când va veni, îl vom învinge sau ne va învinge. Asta-i tot. Nu cred că poți aștepta vreun ajutor de la Ishtar. Amintește-ți că, în vedenia ta, a promis doar că lupta dintre Cea Răzbunătoare și Cel Întunecat se va termina. Nu a promis nimic Sharanei, ție sau nouă, celorlalți.

— Atunci va fi bine, zise vesel Kenton. Câtă vreme vom avea șansa de a lupta cinstit, față în față, cu puiul ăla de scroafă din lad sunt mulțumit.

— Ziceai că Zeița nu părea prea încântată de ceea ce i-ai spus, rânji șiret Gigi.

— N-are nici un motiv s-o pedepsească și pe Sharane, reveni Kenton la gândul lui dintâi.

— Și atunci cum să te pedepsească pe tine? Întrebă ironic Gigi, devenind brusc serios. Lupule, zise el, punându-și laba pe umărul lui Kenton, avem șanse reduse. Iar dacă vedenia ta a fost adevărată și flăcările erau reale, ce înseamnă asta? Oare, adăugă Gigi gânditor, când flăcările alea, care sunteți tu și Sharane, vor călători în spațiu, și va veni spre tine o altă flăcără, care a fost cândva Gigi din Ninive, o vei lăsa să te însoțească în călătoria ta?

— Gigi! Exclamă Kenton cu lacrimi în ochi. Oriunde vom merge, în lumea asta sau în oricare alta, orice s-ar întâmpla, vei fi cu noi cât vei dori!

— Bine, lupule! Mormăi Gigi, îmbrățișându-l.

Apoi îl auziră pe Sigurd strigând de la cârmă. Arăta spre prora corăbiei. Alergară la ușa Sharanei și, împreună cu ea, prin cabina fetelor, spre prora încovoiată. Emisfera răsturnată de cețuri argintii, care fusese cerul, se întinsese. Marea netedă, albastră, se pierdea spre zări îndepărtate. La orizont se vedea un șir de turnuri și minarete, foișoare, turle, fleșe, zgârie-nori și moschei, fortărețe puternice. De acolo, din locul în care se aflau, contururile acelei bariere păreau prea regulate, prea drepte, ca să fie altceva decât opera omului.

Era un alt oraș? Refugiul pe care-l căutau? Un loc în care să poată rămâne, eliberați de Klaneth și de haita lui, până când vor deveni suficient de puternici ca să-l înfrunte în condiții de egalitate?

Dacă era un oraș, ce uriași îl construiseră?

Vâslele grăbiră ritmul. Nava își mări viteza. Bariera era tot mai aproape...

Nu era un oraș! Din adâncurile mării de turcoază se ridicau mii de stânci. Stânci albastre și galbene, stânci dungate de stacojiu și malahită²⁷ verde. Stânci în ocră strălucitor și stânci în nuanțele purpuriului apusului de toamnă. O Veneție policromă, a unui popor de piatră, dispărut. Sculptată de titani. Aici, un minaret zvelt se înălța la două sute de picioare, deși nu avea mai mult de zece în diametru! Dincolo, mii de piramide, la fel de mari ca aceea a lui Kheops, cu laturile la fel de îngrijit lucrate. Cât cuprindeai cu ochii, stâncile răsăreau într-o fantezie de culmi și conuri multicolore, vârfuri și minarete, obeliscuri, clopotnițe și turnuri.

Se ridicau din adâncuri, iar între ele marea se scurgea într-o mulțime de canale, unele largi, altele înguste. În unele se scurgea încet, în altele în vâltori iuți, învârtite, în torente repezi, iar în altele, marea era ca într-un bazin potolit.

Se auzi din nou strigătul vikingului, care-i chema repede, lovind și cu sabia în scut. Se întoarseră spre el.

În urma corăbiei lor, la mai puțin de o milă, năvălea un șir lung de alte corăbii, cele mai multe cu un rând sau două de bănci, nave de război zburând, cu vâsle ce se cufundau și se ridicau ca niște lovituri de sabie. În fruntea lor, o biremă neagră, care înghițea valurile ca un lup!

Klaneth, cu haita lui!

Țâșnind din cețuri, nevăzută de Sigurd, care privea, ca și ceilalți, spre uriașa fantasmagorie de piatră, ce părea a fi capătul acelei lumi ciudate...

— Printre stânci! Repede! Strigă Kenton.

— E o capcană, spuse Sigurd.

— E o capcană și pentru noi, și pentru ei, îi răspunse Kenton. În orice caz, n-or să poată să ne încercuiască!

— E singura noastră șansă! Mârâi Gigi.

Sclavii își plecară spinările. Corabia zbura printr-un canal larg, printre două minarete monolitice, colorate. În urma lor se auzi un urlet, ca un lătrat al câinilor flămânzi la vederea căprioarei. Se aflau în strâmtoare, vâslele trebuiau manevrate încet, iar lopata de cârmă a vikingului folosită continuu, fiindcă erau împinși de curenți spre stâncile amenințătoare, râpoase. Răsucindu-se, învârtindu-se, înaintau mai departe, până când stâncile colorate le ascuseră imaginea mării. Acum, și Klaneth cu haita lui intraseră în strâmtori. Auzeau scârțâitul vâslelor și comenzile cârmacilor ce-i căutau.

Brusc, așa cum apăruse, lumina dispăru, și se așternu întunericul! Ascundea canalul prin care înaintau, ascundea stâncile în formă de turnuri. De pe navele ce-i urmăreau se auzeau chemări de corn, ordine înspăimântate, vaiete.

Din întuneric apăru o vâlvătaie purpurie. La lumina ei, cei patru puteau vedea contururile corăbiei, figurile lor încordate.

— Nergal! Șopti Sharane. Vine Nergal! Fugiți de pe puntea neagră, dacă puteți!

Îl apucă pe Kenton de mână și goni pe treptele ce duceau de la cârmă la punte. Vikingul și Gigi îi urmau îndeaproape. Înaintau încet, pentru că umbrele păreau să se agațe de ei, să li se încolăcească de picioare, de glezne, să-i țină pe loc! Reușiră să treacă printre umbrele agățătoare ca printr-un coșmar. Nu fuseseră suficient de puternice ca să-i oprească. Ieșiră de pe puntea neagră și se opriră, obosiți, în fața cabinei Sharanei.

Tot spațiul de deasupra punții era întunecat, de parcă ar fi curs peste ea un nor de tuș.

Din fiecare colț al orizontului se roteau stâlpi de întuneric, cu baza în adâncul mării, cu vârfurile pierdute în albeața risipită în înalturi. Din ei țâșnea o duhoare de putreziciune: răsuflarea morții!

— Nergal în toată puterea lui! Tremură vocea Sharanei.

— Dar Ishtar... Ishtar a promis că lupta va înceta! Gemu Kenton.

— N-a spus însă cum va înceta! Se văită Sharane. Și Ishtar nu mai vine, iar toată puterea mea s-a dus, iubitul!

— Ishtar! Ishtar! Strigă ea, luându-l pe Kenton în brațe. Mamă! Îți ofer viața mea pentru cea a bărbatului acestuia! Sufletul meu pentru al lui! Mamă Ishtar!

Avangarda stâlpilor învârtiți era aproape, cercul lor apropiindu-se tot mai mult de corabie. Înainte de a apuca să se rostogolească peste navă și să acopere strigătul Sharanei, o lumină orbitoare, de culoarea perlei albe și a perlei trandafirii, năvăli peste Sharane și cei trei bărbați și peste cele trei fete războinice ce se ghemuiseră, albe la față, la picioarele Sharanei.

Deasupra lor, mult peste înălțimea catargului, atârna un glob mare de foc selenar, echilibrat, senin, strălucitor, mai strălucitor decât o mulțime de luni pline. Din marginea lui, înconjurând prora, țâșneau raze, formând un cort de lumină. O iradiere care îi încercuia, în centrul căreia stăteau, prizonieri, într-un con gol, al cărui vârf era globul selenar.

Împrejurul cortului, stâlpii de întuneric spumegau, căutând o intrare de negăsit.

În depărtare se porni un țipăt strident, la început slab, apoi tot mai puternic, scos parcă de hoardele grăbite ale unor demoni abia sloboziți de Abbadon. Întunericul purpuriu se luminează, se transformă în violet palid, străpuns de nenumărate ace de foc stacojiu.

Miliarde de vârfuri înflăcărâte erau și pe corabie, lovind ca niște șerpi mici de foc globul și marginile cortului din raze, înfigându-se în ele ca niște săgeți aprinse, străpungându-le ca niște sulite mărunte cu lame de foc!

Apoi se auzi fâlfâitul a mii de aripi. În jurul globului și al conului de lumină se roteau porumbeii lui Ishtar, mii de porumbei! Iar săgețile de foc loveau și doborau porumbeii ce se repezeau, ca niște scuturi de argint strălucitor să le oprească cu piepturile lor!

De unde apăruseră? Curgeau de deasupra sferei selenare, nor după nor, și pentru fiecare porumbel ce se transforma în cenușă, năvălea o mulțime să facă față focului ce lovea, iar aerul tremura de zbaterea aripilor. Iar când un porumbel cădea, înnegrit și ars, focul ce-l ucisese murea și el!

Țipătul diavolesc deveni mai strident. Norul de tuș care acoperise puntea neagră se ridică, precum un turn uriaș, spre cer. Nenumărate vârfuri de foc se strânseseră împreună, unindu-se, transformându-se într-un iatagan stacojiu de foc ce izbea mereu în sfera strălucitoare și în corabie!

Înainte însă ca prima lovitură să cadă, falanga de porumbei zburase, se strânseseră într-un scut puternic, care părea ținut și dirijat chiar de brațul Zeiței Ishtar.

Și când iataganul de foc atinse globul de raze și corabia, scutul de porumbei îi ieși în cale. Vârful arzând și tăișul arzând izbiră și înnegriră argintiul viu, dar nu reușiră să-l străbată. Iar rana arsă a acestui scut viu licări albă ca luna, când piepturi ușoare, argintii, neatinse se vârâră în ea, astupând-o!

Iataganul se întunecă. Focul lui nu mai strălucea stacojiu!

Sfera selenară palpită, razele ei sclipiră larg, zăpăcitor, orbitor, izgonind întunericul.

Iute, așa cum apăruse, acesta dispăru! O dată cu el, dispărură și porumbeii.

Kenton văzu iataganul uriaș oprindu-se, șovăind, de parcă mâna îngrozitoare care-l ținea ar fi ezitat subit, apoi lovi încă o dată.

Îl întâmpină o altă sabie. O sabie de lumină strălucitoare, lumină ale cărei flăcări le zărise în vedenia sa și care era viața acelei străluciri ce făcea să rodească roiul de lumi.

Lumina ei era făurită din acele flăcări. Era o spadă de flăcări.

Întâlni iataganul, iar lama Stăpânului Morții se sfărâmă!

Kenton auzi o voce, vocea lui Ishtar:

— Te-am învins, o, Nergal! Focul tău nu poate învinge flăcările mele!

— E o înșelăciune, Ishtar! Nu cu tine, ci cu Sora Geamănă din tine era războiul meu! Mârâi Nergal.

— Nu-i nici o înșelăciune, Nergal! N-am spus niciodată că nu voi lupta cu tine. Lupta s-a sfârșit! Dar vreau să-ți spun că, deși ai pierdut, nu voi lua corabia. Corabia e liberă! Vorbi din nou Ishtar.

Atunci, Nergal bombăni supărat:

— Lupta s-a sfârșit! Corabia e liberă!

O clipă, Kenton avu impresia că vede o figură vagă privind în jos, spre corabie, o figură în care era toată tandrețea mamelor și a tuturor femeilor ce-au iubit sub soare... Ochii umbroși se opriră încet asupra Sharanei, apoi, enigmatic, asupra lui...

Și figura dispăru.

Întunericul căzuse brusc, ca un abajur pus pe-o lampă. La fel de brusc, de parcă abajurul ar fi fost ridicat, întunericul dispăru, iar lumina îi luă locul.

Corabia se afla într-un canal larg. În jurul ei, fantasmagoria orașului țâșnit din mare. Alături, un desigur de obeliscuri de un verde mat și purpuriu lucitor își ridica vârfurile spre înălțimi. La trei aruncături de săgeată de tribord, se ridica un monolit colorat, în formă de piramidă, cu vârful la o înălțime de sute de picioare.

Iar la marginea lui, birema neagră a lui Klaneth!

ULTIMA BĂTĂLIE A CORĂBIEI.

IMAGINEA acelei corăbii ce se repezea spre ei ca un câine flămând a avut asupra lui Kenton efectul unui vin tare.

Deasupra lor plana încă îngrozitoarea înfruntare ce abia se încheiase. În care fuseseră niște pitici, dansând neajutorați în strălucirea fierbinte a spiritului vieții, sau rămânând la fel de neajutorați în întunericul negării vieții. Duhoarea de mortăciune îi rămăsese încă în nări lui Kenton, fiorul mormântului zăbovea încă în sufletul lui, atingerea viermilor pe ochii lui.

Dar acolo, pe corabia preotului în negru, erau lucruri pe care le cunoștea! Tăișuri de săbii, vârfuri mușcătoare de săgeți. Poate moartea, dar o moarte în care pulsa viața, ca zgomotul tobelor de război. O moarte fierbinte, ce pătrundea în timp ce izvorul roșu al vieții se scurgea. Lucruri pe care le înțelegea. Realități.

Se dezlănțuiră cu toții. Auzi sunetul vocii Sharanei trâmbițând o provocare aurie; urletul lui Gigi; strigătul lui Sigurd. Și el striga, provocator, sfidându-l pe preotul în negru, insultându-l, amenințându-l.

În tăcere, nava îngustă se apropia de ei.

— Sigurd, la cârmă! Du-ne într-un canal strâmt! Unul în care să putem pătrunde, dar care să-i facă să-și rupă rândul superior de vâsle! Cel puțin, așa vom avea aceeași viteză!

Vikingul alergă spre lopată. Biciul supraveghetorului şuieră în calea sclavilor. Nava țâșni înainte. Ocoli obeliscul. Birema era doar la două băți de săgeată în urma lor. Intrară într-un lac cu apa albastră, mărginit de sute de domuri de fucsină²⁸, așezate pe cuburi mari, de un roșu-deschis. Șuvoiul de turcoază curgea printre laturile cuburilor, despărțite cu o precizie matematică, prin sute de canale, fiecare suficient de larg pentru ca vâslele corăbiei să se scufunde fără a atinge piatra.

— Într-acolo! Pe oricare canal! Strigă Kenton.

Corabia coti, îndreptându-se spre cea mai apropiată deschizătură. Un zbor de săgeată până la biremă. Doar cinci lungimi de corabie!

Blocuri uriașe, cu vârfuri de moschee, mărgineau canalul strâmt prin care treceau. Cale de-o milă, drumul se întindea drept în fața lor. După trei secunde, auziră vâslele biremei clipocind, o văzură țâșnind, cu un singur rând de vâsle, la intrarea canalului. La comanda lui Kenton, vâslele grăbiră ritmul. Mai grea decât corabia, birema rămase în urmă.

În timp ce zburau prin apa albastră, Kenton și Sharane se sfătuiră cu Gigi și cu vikingul, lângă cârmă.

— Să se strângă corbii! Cânta vikingul, cu ochii aprinși de focul bătăliei ce se apropia. Fetele cu scuturi coboară din Walhalla! Le aud tropotul cailor!

— Se vor întoarce cu mâinile goale, spuse Kenton. Sigurd, avem o singură șansă. Numai preotul în negru ne-a adulmecat urma. Să-l lăsăm să ne ajungă și să dăm bătălia doar împotriva lui!

— Noi suntem numai șapte, lupule, iar ei de mai multe ori șapte pe biremă, zise Gigi cu îndoială, dar ochii mici îi străluceau.

— Nu vreau să mai fug de porcul ăsta negru! Strigă Kenton înfuriat. Am obosit să mă tot feresc, să mă tot ascund, Gigi! Eu zic să ne jucăm șansa acum! Ce zici, Sharane? Întrebă el.

— Gândurile mele sunt aceleași cu ale tale, răspunse ea liniștită. Cum vrei tu, așa vreau și eu, iubitule!

— Tu ce spui, norvegianule? Întrebă Gigi. Hotărăște-te repede!

— Sunt de partea lupului, spuse Sigurd. N-o să avem nicicând o ocazie mai bună. În zilele de demult, pe când eram un stăpân de dragoni, foloseam acest truc când mă urmărea un străin. Ați văzut vreodată cum arată un câine când pisica se oprește și-l atacă? Râse vikingul. Pisica fuge până ajunge într-un colț. Și așteaptă acolo să treacă și câinele. Atunci, pisica sare afară, înfigându-și ghearele adânc în el, lovindu-l în ochi, sfâșiindu-i coastele. Ha! Ha! Râse Sigurd. Vom zbura iute ca pisica, până ce vom găsi un loc în care să întoarcem și să ne ascundem. Iar când ceilalți dragoni vor trece pe lângă noi, vom sări asupra lor! Vor urla ca niște câini, iar noi ne vom agăța de ei și-i vom sfâșia! Deci să găsim un colț în care să ne ascundem și când vor trece câinii preotului în negru, vom lovi. Dați-mi două fete să mă păzească la cârmă. Voi trei, cu cealaltă fată, stați lângă arbalete. Când le voi rupe vâslele, aruncați călții aprinși asupra lor!

— Și în timpul ăsta ce vom face în fața săgeților lor? Întrebă Gigi, încruntându-se.

— Să ne bizuim pe noroc, zise Kenton. Gigi, sunt de acord cu Sigurd, dacă nu ai cumva un plan mai bun.

— Nu, răspunse Gigi, nu am altul, lupule!

Se sculă, ridicând brațele lungi spre înalt:

— Pe Iadurile Goale și pe Ischak, Paznicul lor, strigă Gigi, și eu m-am săturat să fug! Am fugit de prințesă din cauza cheliei. Și ce folos? Pe Nazzur, Mâncătorul de Inimi, și pe Zubran, care și-a dat viața pentru noi, nu mai fug! Alegeți locul voi, tu, lupule, și tu, norvegianule, și să luptăm!

Se aplecă, privind înainte.

— Capătul canalului e aproape, spuse el. Sharane, tu și fetele tale nu vă puteți apăra sub nici o formă de săgețile dușmanului. Puneți-vă cămăși de zale, ca și noi, coifuri, jambiere și ghete. Mă duc să îmbrac o scurtă din zale și să-mi iau măciuca.

Coborî pe scări. Kenton făcu un semn din cap, iar femeile se buluciră după Gigi, să-și scoată rochiile și să se echipeze de luptă.

— Ce se va întâmpla după ce le vei rupe vâslele, dacă vei reuși s-o faci? Îl întrebă Kenton pe viking.

— Atunci ne vom întoarce și-i vom izbi ca un berbec, zise Sigurd. Așa făceam pe timpuri. Corabia e mai ușoară decât galera preotului în negru, se poate întoarce mai iute. Când vom izbi, să fiți cu toții la proră, gata să loviți pe oricine încearcă să urce pe bord. După ce galera va avea vâslele rupte și va fi izbită, o vom sfâșia în voie, ca pisica.

Se apropiau de capătul canalului. Birema se ținea după corabie, la o jumătate de milă în urmă. Din cabină ieșise Sharane, împreună cu cele trei fete. Patru războinice în cămăși de zale, cu părul strâns sub bonetele din zale, cu ghete groase din piele și cu jambiere. Îngrămădiră săgeți la cârmă și la proră. Gigi verifică dacă arbaletetele, câlții, uleiul și cremenea erau pregătite.

Corabia ieși din canal, alunecând cu vâslele ridicate, în timp ce vikingul și Kenton priviră în jur. La dreapta și la stânga, în două arcuri mari, se întindeau ziduri înalte de rocă stacojie, dintr-o bucată. Netede și prăpăstioase. Dacă le-ar fi înconjurat, ar fi făcut un cerc cu un diametru mai mare de o milă. Dar ce era în continuarea lor nu se putea vedea. Din apa pe care o înconjurau zidurile circulare, dacă erau cu adevărat circulare, din mijlocul ei, se ridica un turn înalt, ascuțit ca un ac, de trei ori mai înalt decât zidurile, ascunzând vederii ce era mai departe. Baza turnului o forma un bloc uriaș, octoedric, în formă de stea. Din el ieșeau vârfurile stelei, lungi și înguste, ca niște pene uriașe, cu capetele înalte de cincizeci de picioare, cu muchii ascuțite, ca niște cuțite.

— Să mergem spre stânga, zise Sigurd. Și să-l lăsăm pe câinele negru să observe în ce parte am luat-o!

Kenton se urcă pe acoperișul cabinei, fluturându-și batjocoritor brațele. Auzi urlete.

— Bine, mormăi norvegianul. Acum să-i așteptăm să iasă. Fiindcă aici vom lupta, lupule. Privește! Arătă el, în timp ce corabia trecea pe lângă primul vârf al stelei. Între vârfurile de piatră și perete e loc abia cât să treacă, una lângă alta, corabia și galera. Zidul e înalt, ne va ascunde. Da, ăsta e locul! Dar nu trebuie să ne ascundem după primul colț al stelei. Klaneth poate să se aștepte la asta și să navigheze încet, atent. Nici după al doilea, pentru că tot încet va merge. Dar, negăsindu-ne nici aici, va crede că n-am avut decât un gând: să fugim! Așa că va trece pe lângă al treilea vârf cu toată viteza. Iar atunci va fi momentul să-l izbim!

— Bine! Zise Kenton și sări pe punte.

Rămase alături de Sharane și de Gigi și le expuse planul lui Sigurd. Gigi mormăi aprobator și se duse să mai încerce arbaletetele. Iar Sharane își încolăci brațele înzăuate în jurul gâtului lui Kenton, își lipi fața de a lui și-l sorbi din ochii plini de dor, care păreau că nu se mai satură să-l soarbă.

— ăsta-i sfârșitul, iubitule? Șopti ea.

— Pentru noi nu există sfârșit, inima mea! Îi răspunse el.

Rămaseră așa, tăcuți, gândindu-se la multe lucruri, în timp ce trecură pe lângă al doilea vârf al stelei. Al treilea se profila în fața lor, iar Sigurd strigă să fie ridicate vâslele. Când corabia ajunsese la o sută de yarzi, cârmi brusc. Îl chemă pe supraveghetor la el și-i explică planul.

— Vom lovi șirul stâng de vâsle al biremei, spuse el. Nu vreau să risc să sfărâm corabia de muchia stâncii. Când voi striga, vâsliți cu putere din stânga. După ce le vom rupe lopețile și vom trece de ei, biciuiește sclavii, să avem viteză cât mai mare! După ce o să-i izbim ca un berbec, ridici vâslele și le lași libere. E limpede?

Ochii negrului străluceau. Își arătă dinții albi și fugi înapoi în cală.

Din spatele penei de piatră se auzea zgomot ușor de lopeți. Două dintre fete se strecurară aproape de Sigurd, ghemuindu-se în spatele lui, cu arcurile pregătite lângă deschizăturile din scuturile înalte. Încordarea cuprinse corabia.

— O sărutare, Jonkenton, șopti Sharane, cu ochii încețoșați.

Buzele li se uniră.

Zgomotul de vâsle era tot mai aproape, mai puternic, mai grăbit!

Un șuierat ușor din partea vikingului, și vâslașii corăbiei se plecară sub bici. Lopețile traseră cu putere, iar corabia alunecă iute, ca un delfin, drept spre vârful stelei. Trecând de el, se opri, își schimbă brusc cursul când vikingul smuci puternic de cârmă spre tribord.

La zece lungimi de navă de ei se afla birema, alergând pe cele patru șiruri de picioare din vâsle, ca un păianjen imens de apă. Când corabia țâșni, de pe punțile încărcate izbucni un urlet, un țipăt confuz și provocator, amestecat cu comenzi precipitate. Și, peste tot zgomotul acela, uluire, uimire puternică. Vâslele biremei se opriră. Rămaseră în aer țepene, abia atingând apa.

— Mai iute! Strigă Sigurd și, când biciul din cală trosni, conduse corabia, printr-o răsucire a cârmei, paralel cu drumul biremei.

Prora ca un iatagan a corăbiei lovi lopețile biremei. Trecu prin ele ca o seceră prin niște paie sfărâncioase. Zdrobite, plesnite, lopețile lungi căzură, oprind cursa navei. Iar pe galeră, cei care trăseseră de mânerele mari se prăvăliră pe spate cu pânțele sfâșiat sau cu spatele strivit, după cum îi loviseră fragmentele grele.

De pe corabie, în timp ce trecea, țâșniră mingile de foc din arbalete, îndreptate spre rândurile de soldați ce priveau în jos spre ea, înlemniți de surpriza acestui atac neașteptat. Șuierând ca niște șerpi de foc, întinzându-se în aer, mingile lovira soldații, împingându-i înapoi, arzându-i, izbucnind în flăcări de îndată ce cădeau pe punte, atingând cu degete de flăcări tot ce putea să ardă la bord.

Din nou, cei de pe galeră țipară, de data asta cu voci pline de groază.

Corabia rămase neatinsă. Coborâră vâslele. Plutiră drept înainte, până când ajunseră în spațiul liber dintre vârful stelei și zidul circular. Iute, vikingul întoarse nava încă o dată, iar aceasta goni înapoi, după biremă.

Birema zăcea neajutorată, grotescă. Un păianjen uriaș căruia îi fuseseră tăiate picioarele dintr-o parte. Aluneca, tot ca un păianjen, spre muchia de cuțit a vârfului stelei de piatră. Din cală și de pe punte se ridicau mici coloane de fum.

Sigurd observă pericolul în care se afla galera. Văzu că era aproape de raza ascuțită de piatră și că, dacă ar putea s-o împingă în raza aceea, lama de piatră ar mușca din ea, ar distruge-o.

— Păziți prora! Strigă el.

Trase de cârmă, o răsuci puternic, și izbi galera nu în proră, așa cum plănuise la început, ci la mijloc. Pintenul lovi și pătrunse adânc, ca și prora corăbiei. Kenton și ceilalți fură împinși înainte și se rostogoliră pe punte.

Sub izbitură, birema dădu înapoi, se legănă până când marea ajunse peste bordul ei aplecat. Vâslele de la tribord se cufundară adânc, încercând s-o țină departe de piatra amenințătoare. Lopețile spumegau, dar, sub greutatea navei aplecată pe-o parte, proră ei se răsuci și lovi colțul ca un cuțit al stâncii. Se auzi un trosnet, când stânca mușcă până în cală.

— Hai, scufundați-vă, șobolanilor! Răcni vikingul.

Peste corabie se abătu un nor de săgeți, se înfipseră în punte și în cală. Până ce vâslașii să tragă la vâsle înapoi, să elibereze corabia, săgețile căzură peste vâsle, acoperindu-le cu ace, ca pe un arici.

La cârma corăbiei căzură o mulțime de cârlige de abordaj, trăgând-o lângă galera zdrobită. De pe galeră șuierară frânghii, iar pe ele alunecau spadasi.

— Înapoi! La mine! Strigă Sigurd.

Birema se zgudui. Prora ei se sfârtecă de colțul de stâncă pe o lungime de câteva picioare. Apa năvălise pe puntea din față. În apă se legănav capete de soldați, care fuseseră măturați de pe punte, iar acum înotau spre corabie. Pe puntea galerei începu înghesuiala celor ce se luptau să sară pe corabie.

— Înapoi! Strigă Kenton.

O apucă pe Sharane de braț. Alergară cu capetele plecate, în timp ce, de lângă cârmă, săgețile vikingului și ale fetelor ce-l apărau zburau în masa celor care se îmbulzeau spre cabina trandafir.

Galera alunecă iar de-a lungul tăișului spintecător din piatră. Începu să se scufunde, cu proră pe jumătate sub apă, ținută încă la suprafață de pintenul corăbiei. Dar ultima zdruncinătură mușcase adânc și în proră înțepenită a

corăbiei. Când puntea se cutremură, Kenton căzu, trăgând-o pe Sharane după el. Apucă să vadă o mulțime de oameni sărind peste bordul biremei, aruncându-se în mare și înotând spre corabie.

Se ridică în picioare, dar soldații de la proră năvăleau spre el. Gigi îi sări în ajutor, răsucindu-și măciuca grea. Kenton se repezi urmat de Sharane.

— Înapoi! Duceți-vă la Sigurd! Mârâi ninivitul, iar măciuca lui zdrobea soldații ce-i stăteau împotriva, ca un îmblăciu spicele de grâu.

— Prea târziu! Strigă Sharane.

Prea târziu! Pe lanțurile de la cârmă se înghesuiau oameni, cățărându-se din mare, dărâmând scuturile, revărsându-se pe puntea neagră.

De pe biremă se auzi un urlat frenetic, animalic. La auzul lui, până și soldații se opriră. Apoi, pe puntea corăbiei sări preotul în negru!

Cu ochii spălăciți, izvoare din focul Iadului, cu gura o ieșire prin care curgea urlând cea mai neagră ură, își făcu loc cu brutalitate printre spadasi, se strecură pe sub măciuca lungă a lui Gigi, abătându-se asupra lui Kenton.

Până să reușească Gigi să se întoarcă spre a-l ajuta, se trezi cu spadasi pe el, lovind, tăind, înaintând sau retrăgându-se, după cum măciuca uriașă se ridica sau cobora, mușcând din el așa cum sfâșie lupii un elan încolțit.

Kenton era pregătit. Lama albastră fulgeră și întâlni tăișul sabiei preotului. Dar, mai iute decât el, sabia aceea sări înapoi și-l străpunse, cu o durere paralizantă, în rana veche din coaste.

Kenton se împletici, abia ținând mânerul sabiei în mână.

Urlând triumfător, Klaneth izbi iar, o lovitură ucigătoare. Dar, înainte ca aceasta să-și atingă ținta, Sharane se aruncase între Kenton și preot, parând-o cu sabia ei.

Preotul își repezi mâna stângă și înfipse un pumnal în pieptul Sharanei.

Lumea întregă era doar o flacăra roșie în fața lui Kenton. O flacăra roșie în care nu vedea nimic altceva decât figura diabolică a lui Klaneth. Înainte ca preotul în negru să apuce să se miște, Kenton lovise. Sabia albastră pătrunse adânc, spintecând pe jumătate figura preotului și lăsându-i în loc o rană roșie! Tăie apoi în jos, în gâtul lui de taur și în jumătate de umăr. Sabia preotului se prăbuși cu zgomot pe punte. Rămase în picioare o clipă, cu singurul ochi sclipind, durerea și teama izgonindu-i flacăra diabolică din el.

Sabia lui Kenton izbi din nou în gâtul preotului în negru.

Holbându-se hidos, cu unicul ochi, capul lui Klaneth zbură de pe umerii lui puternici, atinse puntea și căzu în mare. O clipă, trupul rămase încă în picioare, cu sângele țâșnindu-i din gât, apoi se prăbuși.

Dar lui Kenton nu-i mai păsa de el sau de oamenii de pe biremă. Se duse la iubita lui, luând-o în brațe.

— Sharane! Sharane! Striga el, sărutându-i buzele albe și ochii închiși. Iubito! Întoarce-te!

Ochii ei se deschiseră și mâinile ei fine făcură un efort să se ridice, să-l mângâie.

— Urmează-mă, iubito! Șopti Sharane.

Apoi capul îi căzu în piept.

Kenton, cu iubita moartă în brațe, se uită în jur.

Cei care rămăseseră din echipajul galerei îl priveau cu ochi aprigi, dar tăcuți, fără să facă vreo mișcare.

— Sigurd! Strigă el, și-l văzu pe viking.

Pe puntea de la cârmă era un morman de cadavre, iar sub ele vikingul!

— Gigi! Șopti Kenton.

Nu mai exista nici Gigi! Acolo unde Gigi își răsucise îmblăciul lui uriaș, se vedea un strat gros de morți, iar dedesubt, acoperit de ei, ca și vikingul, zăcea Gigi...

— Sharane! Gigi! Sigurd! Gemu Kenton. Morți! Morți cu toții!

Corabia se clătină, se zgâlțâi. Făcu un pas înainte, strângând-o pe Sharane și mai tare la piept. Un arc zbârnâi, o săgeată îl lovi.

Nu-i păsa. Nu aveau decât să-l ucidă. Sharane era moartă... Și Gigi.

De ce nu mai simțea trupul iubit al Sharanei în brațe? Unde dispăruseră soldații ce-l priveau? Dar corabia?

Nu mai era nimic în jurul lui, doar întuneric. Întuneric și o furtună ce urla, năvălind spre el din cel mai îndepărtat spațiu...

Kenton se răsucea prin întunericul acela, în timp ce cădea, încercând s-o vadă pe Sharane, întinzând mâinile-i tremurătoare s-o atingă...

Șovăitor, gemând de slăbiciune, cu sufletul zdrobit, deschise ochii și descoperi că se afla din nou în vechea sa cameră...

JUCĂRIA SFĂRÂMATĂ.

O VREME stătu uluit, revăzând nu atât camera, cât imaginile iuți, fugare, ale ultimei bătălii. Privirea i se opri, în cele din urmă, asupra oglinzii mari. Rămase în fața ei. Cercetă cu o slabă scânteie de curiozitate figura palidă, chinuită de durere, ce-l privea cu ochi mândri, plini de tristețe. El era acela? Săgeata din piept... Ah, da, măcar adusese cu el ceva de pe corabie! Asta și rana prin care i se scurgea viața...

Auzi un dangăt. Un clopot care bătea: o dată, de două ori, de trei ori... Ceasul! Sigur, aici era o lume a timpului! Nu ca în lumea corăbiei...

Corabia!

Se împletici spre locul în care se afla ambarcațiunea strălucitoare, plină de mistere... Îi dăruise tot ce-i doriseră sufletul și mintea, iar după aceea i le luase înapoi!

Sharane!

Zăcea pe platforma de lângă cala vâslașilor, în apropierea punții de fildes. O figurină strălucitoare, mică, de trei degete, o păpușă din bijuterii, cu un pumnal micuț înfipt în pieptul ei alb! Sharane!

Sharane, care însemnase pentru el toată bucuria, toată dulceața vieții, toate lucrurile încântătoare pe care și le dorise, era doar o jucărie vrăjită! Își scutură capul. Nu trebuia să se lase cuprins din nou de îndoială!

Dar omulețul în negru, fără cap, de lângă ea? Klaneth!

Jucării? Își pipăi rana din piept, simți săgeata și răs. Jucăriile nu rănesc, nu trag cu arcul!

Unde erau însă soldații de pe biremă? Privi spre cârma corăbiei. Acolo zăcea altă figurină, una cu părul blond, cu o armură sfărțecată, ciobită, cu sabia încă în mână. Sigurd!

Iar cei doi războinici zvelți de lângă el? Erau fetele Sharanei, care luptaseră alături de el!

Și acolo, lângă trupul fără cap al preotului în negru, era Gigi! Gigi, cu brațele lungi întinse, cu picioarele de pitic strânse sub el! Gigi, cu căpșorul lui chel sclipind în lumina electrică!

Gigi!

Mâna lui Kenton o lăsă pe Sharane și mângâie păpușa grotescă.

Dar unde erau soldații? Unde era a treia servitoare a iubitei sale pierdute?

Se aplecă, nevenindu-i să creadă! Întreaga proră a corăbiei dispăruse! Dispăruse în vreme ce stătuse îngenunchat acolo! Se topise, iar o dată cu ea cabina trandafirie a Sharanei și a plăcerilor!

Sub ochii lui, nava tresări. Așa cum dispăruse cabina, dispăru și puntea de fildes, până la cala vâslașilor, și, o dată cu ea, Gigi!

Până și figurinele dispăreau! Îi va fi luată și aceasta, înainte de a o urma pe Sharane în spațiul plin de flăcări al vedeniei sale?

Dacă există un asemenea spațiu...

Îl cuprinse dorul de ea, tânjea după sărutările ei, după atingerea mâinilor ei, după sunetul vocii ei... Îi rămâneau doar singurătatea și dezinteresul disperării absolute...

— Sharane! Șopti Kenton, și apucă figurina cu o mână tremurătoare. Sharane! Iubito! Așteaptă-mă!

Nava se sfărâmă la un deget de locul în care se afla ea!

— Sharane! Strigă Kenton, iar servitorii auziră strigătul acela îndurerat și se îngrămădiră la ușa lui.

Își adună ultimele puteri în degetele ce apucară mica figurină și o duseră la buze.

Din corabie nu mai rămăsese nimic, doar valurile de turcoază, cu coame înspumate! Galera preotului în negru se scufundase în adâncurile mării aceleia ciudate, târând după ea Corabia Zeiței Ishtar! Kenton știa lucrul acesta, știa că soarta corăbiei reale trebuia să fie împărțită și de jucăria care era simbolul ei.

Își aminti bătăile pendulei.

Ora trei!

Trecuseră nouă ore de când pusese prima dată piciorul pe puntea corăbiei, nouă ore în timpul lumii în care se născuse. Doar nouă ore!

Doar nouă ore, dar în aceste ore fusese și sclav, și stăpân al corăbiei, fusese biciuit și iubit, sorbise din plin viața, o trăise așa cum făcuseră doar câțiva oameni, în zeci de secole!

O avusese pe Sharane!

Sharane!

Duse figurina la buze. Fără puteri, aproape mort, dar pentru el figurina aceasta era Sharane!

Auzi un ciocănit în ușă, bocănituri, strigăte. Nu răspunse.

— Sharane! Strigă din nou, de data asta cu vocea plină de bucurie.

Se prăbuși, cu figurina la buze, ținută strâns în mâna țeapănă.

— Spargeți ușa! Strigă Jevins în hol.

Se auziră lovituri de umeri în lemnul gros.

Acolo unde fusese corabia, se mișcă ceva: o pasăre mare, de umbră, cu aripi și piept de argint, cu picioare și cioc stacojii. Se înălță, se întinse peste Kenton...

Un porumbel al lui Ishtar!

Îl acoperi, iar din pieptul alb apărură două flăcări albe!

Pasărea de umbră dispăru!

Ușa se sfărâmă.

— Master John! Gemu Jevins, alergând spre trupul ghemuit pe podea.

— Acesta nu-i stăpânul, șopti o servitoare. Uită-te la cicatricele lui! La mușchii lui!

Kenton zăcea cu fața în jos. Îl întoarseră cu grijă.

Fața lui moartă zâmbea senină, cuprinsă de-o mare fericire. De împlinire!

— Master John! Plângea bătrânul Jevins. Oh, master John!

— Ce ține în mână? Șopti o altă servitoare.

Mâna lui Kenton era la buze, strânsă ca o menghină. Reușiră cu greu să-i desfacă degetele încăpățânate.

Dar mâna lui Kenton era...

Goală!

SFÂRȘIT

MIC GLOSAR DE MITOLOGIE.

Aesiri – nume generic al zeităților scandinave.

Hel (Hela) – zeu al lumii subpământene, unde erau pedepsiți cei răi.

Ran (Rann) – stăpâna mării. În împărăția ei își găseau locul cei care pieriseră înecați.

Odin – zeul cerului, al luptei, al victoriei, al focului și luminii, Tatăl Tuturora, al zeilor și al oamenilor. În palatul lui, Walhalla, în care petrecerile țineau din zori până la asfințit, erau primiți toți cei care mureau pe câmpul de bătlie.

Thor – zeul tunetului. Călătorea într-un car tras de capre înarmat cu un ciocan din os.

Freya – zeița frumuseții și fertilității (Mama Zeilor).

Baldr – zeul luminii și frumuseții. A fost ucis, prin viclenie, de Loki, Uriașul, care era și zeul șireteniei.

Cele trei Norne (Urdhr, Verdahardi și Skuld) – rânduiau soarta oamenilor. Locuiau sub copacul veșnic verde, Yggdrasil (Copacul Vieții), a cărei uscare va marca sfârșitul zeilor, Ragnarök (Noaptea Zeilor).

Walkirii – fecioare războinice, îmbrăcate în armuri, cu coifuri, care, călare pe cai înaripați, culegeau sufletele războinicilor morți pe câmpurile de luptă și le duceau în Walhalla.

Lupul Fenris – monstru care a înghițit soarele și luna în timpul luptei dintre zei și uriașii aliați cu Loki.

Saga – poem epic scandinav, fie cu caracter mitologic, fie în care se istorisesc fapte reale.

Rune – scriere utilizată de scandinavi și germani. Caracterele runice aveau și un sens magic.

Religia perșilor, creată de Zarathustra (Zoroastru), se baza pe conflictul dintre Bine și Rău, reprezentate de zeii Ahura Mâzda (Ormuzd) și Angra Mainyu (Ahriman). Perșii venerau focul, care era personificat de zeul Athar, fiul principiului binelui, Ormuzd.

- 1 Un picior – 30,479 cm (n.t.).
- 2 Djin – denumire dată, în religia musulmană, duhurilor, îndeosebi celor răuvoitoare (n.t.).
- 3 Un yard – 0 9144 m (n.t.).
- 4 Abbadon – Îngerul Adâncurilor (Apocalipsa lui Ioan) (n.t.).
- 5 Curent celebru pe coastele Norvegiei (a se vedea O coborâre în maelström, de E. A. Poe). Ca substantiv comun, are sensul de vârtej, vârtoare uriașă, din care nu se poate scăpa (n.t.).
- 6 Armă zulusă, inventată, conform legendei, de celebrul rege Chaca; o sabie lungă de circa o jumătate de metru, în formă de vârf de lance (un romb cu colțurile laterale rotunjite) (n.t.).
- 7 Războinic viking care era cuprins în timpul luptei de o nebunie furibundă, ce-l împiedica uneori să deosebească prietenii de dușmani, dar care îi dădea o forță și o agresivitate deosebite (n.t.).
- 8 Sandale cu talpă groasă purtate în Orientul Apropiat și Grecia (n.t.).
- 9 Oxid de fier, negru cenușiu. Tăiat în lamele subțiri, de culoare roșu intens (n.t.).
- 10 Nume dat de scandinavi insulelor britanice (îndeosebi Irlandei, care în gaelică se numește Eire) (n.t.).
- 11 Urare folosită de scandinavi în timpul toasturilor, cu sensul: „Noroc, să trăiești!” (n.t.).
- 12 Jude, conducător local viking (n.t.).
- 13 Silicat hidratat de aluminiu, transparent, incolor sau colorat de obicei în galben, uneori în albastru, violet sau roșu (n.t.).
- 14 Fluorură naturală de sodiu și aluminiu, albă sau ușor colorată (n.t.).
- 15 Unealtă pentru treierat grâul, formată dintr-un baston de care era prinsă, cu o bucată de lanț, o bară de lemn (n.t.).
- 16 Piatră de soare (heliodor) – varietate galbenă de beril (n.t.).
- 17 Galeră cu două rânduri de vâsle suprapuse. Unirema este o navă cu un singur rând de vâsle. Corabia Zeiței Ishtar e o unirema (n.t.).
- 18 Gest în formă de T, un fel de închinăciune menită a atrage bunăvoința lui Thor, care avea drept armă un ciocan (n.t.).
- 19 Varietate de silice, translucidă, divers colorată (n.t.).
- 20 Varietate de silice, cu benzi diferite colorate (n.t.).
- 21 Feldspat cu reflexe albastrii (n.t.).
- 22 Plantă anuală, înaltă de 30-40 cm, cu flori albe, liliachii sau roșii (n.t.).
- 23 Varietate de portocale (Citrus bergamia) (n.t.).
- 24 Parfum obținut din glandele unui animal din Africa de Nord (Viverra zibetha) (n.t.).
- 25 Piatră semiprețioasă, galben roșiatică (n.t.).
- 26 Silicat natural de beriliu și aluminiu, incolor sau divers colorat. Varietățile limpezi (smaraldul, acvamarinul, heliodorul) sunt pietre prețioase (n.t.).
- 27 Carbonat bazic de cupru, de culoare verde sticlos (n.t.).
- 28 Substanță colorantă roșie (n.t.).